

D
DESEMNAȚĂ

U
URĂȚICA

F
și DOLOFANA

F
din gașca

F
FETELOR

Kody Keplinger

Autoare de bestselleruri
New York Times și *USA Today*

„Intensă, înflăcărată și mistuitor de sinceră, *DUFF* este unul dintre puținele romane de excepție, scrise pentru tineri, din ultimii ani.”
– Elizabeth Scott, autoarea volumelor *Living Dead Girl* și *The Unwritten Rule*.

„Provocatoare și convingătoare. O carte pe care nu o poți lăsa din mână.”
– Simone Elkeles, autoarea seriei bestseller *Chimie perfectă*.

- Iar tu, draga mea, ești o **DUFF**.
DESEMZNATĂ
URÂȚICA
ȘI DOLOFANA
din gașca
FETELOR,

clarifică Wesley. Nu te supăra pe mine, n-am zis că arăți ca un **CĂPCĂUN**, dar în comparație cu... a spus el și a ridicat din umerii lați. Ai niște prietene tare... **TARE** bune. S-a oprit din vorbit, cu ochii la ce se petrecea pe ringul de dans, apoi s-a întors către mine:

- Ideea e următoarea: s-a dovedit științific că în fiecare grup de prieteni există o **VERIGĂ SLABĂ**, o Duff.”

ISBN 978-606-8754-11-6

9 786068 754116 >

Ficțiune contemporană
pentru adolescenți
Teens Love BOOKS Teens Love
www.edituraepica.ro

DUFF

**Desemnată Urâtica și Dolofana
din gașca Fetelor**

1

Știam povestea asta pe de rost.

La fel ca de fiecare dată, Casey și Jessica se dădeau în stambă, zbânțuindu-și șoldurile la fel ca dansatoarele alea de prin clipurile rap. Probabil că băieții se dau în vânt după chestii d-astea, nu? Eu una, pe bune dacă nu simțeam cum îmi scade coeficientul de inteligență numai când le vedeam și nu mă puteam abține să nu mă întreb, pentru a mia oară în noaptea aia, de ce le-oi fi lăsat să mă ia cu ele... și acum.

Ori de cate ori ajungeam la *Nest*, se întâmpla aceeași chestie. Casey și Jessica începeau să danseze și să flirteze, atrăgând atenția tuturor băieților din preajmă, după care se trezeau luate pe sus de la petrecere de către singura lor prietenă protectoare — subsemnata — înainte ca vreun mascul înfocat să profite de ele. Iar eu, în tot acest timp nu făceam nimic altceva decât să stau la bar și să pălăvrăgesc cu Joe, barmanul de 39 de ani, despre „problemele cu puștimea din ziua de azi”.

Mi-a trecut prin cap că Joe s-ar oftica dacă i-aș spune că una din cele mai mari probleme era tocmai locul ăsta nesuferit. *Nest* fusese pe vremuri un bar adevărat, numai că îl transformaseră

în urmă cu trei ani într-un club pentru tineri. Tejgheaua șubredă a fostului bar încă se ținea pe picioare, însă Joe servea acum numai băuturi răcoritoare de genul Coca-Cola, înconjurat de tinerimea care dansa sau asculta muzică live. Uram locul ăsta pentru simplul motiv că îmi făcea prietenele, altminteri fete destul de normale în cea mai mare parte a timpului, să se comporte ca niște toante. În apărarea lor exista argumentul că nu erau singurele. Jumătate din Liceul Hamilton își făcea apariția aici la sfârșit de săptămână și nimeni nu reușea să plece cu demnitatea intactă.

Pe bune, unde găseau ei distracție în toată chestia asta? Chiar să nu vrei altceva decât să dansezi weekend după weekend pe aceleași ritmuri de tehno cu basul dat la maxim? Foarte bine! Atunci poate că n-ar strica, de pildă, să mă dau la fotbalistul ăsta transpirat și super-sexy. Cine știe, poate mă va surprinde cu discuții intense pe teme politice și filosofice în timp ce ne ciocnim fund în fund și ne învârtim. Puah! Mda, sigur că da...

Casey tocmai se prăbușea pe scaunul de lângă mine.

— Ar trebui să vii și tu să dansezi, Bia, mi-a zis ea cu răsuflarea întretăiată de la atâta bâțâit din fund. E-*așa* de super!

— Sunt convinsă, am strecurat printre dinții încleștați.

— Fir-ar! a spus și Jessica luând loc de cealaltă parte, iar părul blond prins în coadă i se clătina pe umeri. Ați văzut asta? La naiba, ați văzut faza asta? Fir-ar să fie!

Casey și-a dat ochii peste cap.

— Jess, te-a întrebat doar de unde ți-ai luat pantofii, atâta tot. Fac pariu că e pe invers.

— Da-i prea dulce să fie pe invers.

Casey a ignorat-o și și-a petrecut degetele pe după urechi, ca și cum și-ar fi aranjat niște bucle invizibile. Își păstrase acest

obicei de dinainte să-și ciopârțească părul și să-și tragă freza pixie de acum.

— Bia, ar trebui vii și tu să dansezi cu noi. Te-am adus aici ca să ne petrecem timpul împreună cu tine, nu că Joe nu ar fi un tip interesant, a spus ea și i-a făcut cu ochiul barmanului sperând poate să obțină niște pahare de apă minerală gratis. Suntem prietenele tale. Frumos ar fi să vii și tu să dansezi cu noi. Nu-i așa, Jess?

— Ba da, normal, a încuviințat Jessica fără să-l scape din ochi pe Harrison Carlyle, aflat de cealaltă parte a sălii, într-un separeu.

A făcut o pauză, după care a revenit cu picioarele pe pământ:

— Ia stai. Ce ziceați? N-am fost atentă.

— Ai așa o figură plictisită, Bia, a insistat în continuare Casey, fără s-o bage pe Jessica în seamă. Nu vreau decât să te distrezi și tu puțin, atâta tot.

— Mă simt bine așa, am mințit eu. Mă distrez de minune. Știi doar că nu-mi place să dansez. Hai, plecați odată. Faceți-vă de cap... sau cum credeți voi. Mie o să-mi fie bine aici.

Casey și-a mijit spre mine ochii-i căprui.

— Ești sigură? m-a întreabat.

— Convinsă.

S-a încruntat, dar o secundă mai târziu a ridicat din umeri și a apucat-o pe Jessica de încheietura mâinii, trăgând-o pe ringul de dans.

— Ce naiba? a țipat Jessica. Calmează-te, Case! Ai să-mi rupi mâna.

Și-au pornit voioase fix în mijlocul încăperii, sincronizându-și unduirile șoldurilor cu ritmul pulsant al muzicii techno.

— De ce nu le-ai spus că nu te simți în largul tău aici? a întrebat Joe și a împins spre mine un pahar de Cola cu gust de cireșe.

— Dar nu este așa.

— Nici mincinoasă nu prea știi să fii, a replicat el fix înainte să înceapă să urle grupul de mucoși de-a noua din celălalt capăt al barului.

Am luat câteva guri din Cola cu gust de cireșe cu ochii la ceasul atârnat deasupra barului. Limba secundarul părea să fi înghețat cu totul, și nu-mi doream nimic altceva decât ca porcăria aia să fi fost stricată. Nu aveam de gând să le spun lui Casey și Jessicăi să ne cărăbănim mai devreme de unșpe. Dac-aș fi făcut-o mai devreme de atât, le-aș fi stricat cheful. Numai că dacă mă luam după ceas, nu era nici măcar nouă și eu deja simțeam că mă apucă durerea de cap de la muzica aia teho, pe care mi-o accentua și lumina intermitentă a stroboscopului. „Mișcă-te, secundarule! Mișcă-te!”

— Hai salut!

Mi-am dat ochii peste cap și m-am întors să-l străpung cu privirea pe intrusul nepoftit. Așa mi se întâmpla din când în când. Venea câte un tip, de obicei beat criță sau puțind a transpirație, lua loc alături și se făcea puțin de cacao încercând să poarte o discuție cu mine. În mod evident, niciunul din ei nu moștenise vreo genă de fin observator al oamenilor, fiindcă expresia de pe fața mea le-ar fi dat de știre că nu aveam niciun chef să mă las agățată.

În mod surprinzător, tipul care se așezase lângă mine nu duhnea nici a iarbă, nici a subsuori nespălate. Ia stai, parcă chiar se simțea un iz de colonie în aer. Dezgustul mi-a sporit simțitor atunci când mi-am dat seama a cui era apa de colonie. Aș fi preferat oricând un drogat cu mințile făcute praf.

Fir-ar al naibii de Wesley Rush!

— Ce vrei? l-am întrebat, fără ca măcar să mă mai străduiesc să fiu politicoasă.

— Hei, ia te uită ce caracter prietenos ai, a remarcat Wesley sarcastic. De fapt, am venit fiindcă vreau să stăm de vorbă.

— Ghinion pentru tine. În seara asta nu vorbesc cu nimeni, am spus și mi-am sorbit băutura cu zgomot, sperând că se va prinde de aluzia mea deloc subtilă și-și va lua tălpășița.

Fără succes. I-am simțit ochii de-un cenușiu închis măsurându-mă pe toate părțile. Țț, nu era în stare nici măcar să încerce să mă privească în ochi? Of!

— Ei, haide, m-a tachinat el. N-ai niciun motiv să fii așa de distantă.

— Lasă-mă în pace! i-am șuierat printre dinții încleștați. Du-te să-ți încerci farmecele cu una din fufele alea fără respect de sine, eu nu-ți cad în plasă.

— Știi, nu sunt deloc interesat de fufe. Nu mă pasionează.

Am fornăit:

— Wesley, orice tipă care îți dă ție atenție e în mod cert o fufă. Nicio fată cu gust, clasă sau demnitate nu te-ar putea găsi atrăgător.

OK, recunosc, asta avea un sâmbure de minciună.

O fi fost Wesley Rush cel mai dezgustător și afemeiat playboy care făcuse umbră Liceului Hamilton vreodată... dar rămânea totuși un tip mișto. Poate dacă l-ai fi pus pe modul silențios și i-ai fi tăiat mâinile... poate — cine știe — ar fi fost mai ușor de tolerat. Altfel, era un mare rahat cu ochi. Un rahat afemeiat.

— Înțeleg că tu ai gust și clasă și demnitate, nu? a întrebat el cu un rânjet întipărit pe chip.

— Da, am.

— Mare păcat.

— Așa încerci tu să flirtezi? l-am întrebat la rândul-mi. Dacă da, te anunț că ai picat. Cu laude.

A pufnit în răs:

— Nu pic niciodată la flirtat.

Și-a petrecut degetele prin părul negru, cârlionțat, reluându-și rânjetul strâmb și arogant.

— Sunt doar prietenos, atâta tot. Încerc să port o conversație decentă.

— Îmi pare rău. Nu mă interesează.

M-am întors și am mai luat o gură din Cola mea cu gust de cireșe. Timp în care el nu s-a clintit din loc. Nici măcar un centimetru.

— Poți pleca acum, am spus, voit agresivă.

— Of, bine, a suspinat Wesley. Văd că nu ești deloc cooperantă. Așa că am să fiu cinstit până la capăt. N-am ce face, trebuie să ți-o spun direct: ești mai deșteaptă și mai încăpățânată decât multe fete cu care vorbesc. Numai că nu mă aflu aici doar ca să fac un schimb deștept de replici.

Atenția i s-a mutat asupra ringului de dans.

— De fapt, am nevoie de ajutorul tău. Vezi tu, prietenele tale sunt niște tipe mișto de tot. Iar tu, draga mea, tu ești Duff.

— Ce-i ăsta, un cuvânt?

— Desemnată Urâtica și Dolofana din gașca Fetelor, a clarificat el. Nu te supăra pe mine, dar chiar asta ești.

— Eu nu sunt...!

— Hei, oprește-te, nu te ambala. N-am zis că arăți ca un căpcăun, dar în comparație cu... a spus el și și-a ridicat umerii lași. Gândește-te puțin. De ce te aduc ele aici, când tu nu dansezi niciodată?

A avut tupeul să se aplece și să mă mângâie pe genunchi, în semn de consolare. M-am smucit de lângă el și și-a trecut degetele încet prin păr, aranjându-și cârlionții care-i intrau în ochi.

— Uite, a spus, ai niște prietene tare... *tare* bune.

S-a oprit din vorbit, cu ochii la ce se petrecea pe ringul de dans, apoi s-a întors către mine:

— Ideea e următoarea: s-a dovedit științific că în fiecare grup de prieteni există o verigă slabă, o Duff. Iar gagicile răspund excelent în fața băieților care se înțeleg cu Duff-ul grupului.

— Mai nou toți imbecilii din lume trec drept oameni de știință, nu? Uite ce noutate!

— Nu fi răutăcioasă. Ce vreau eu să spun e că tipele — de genul amicelor tale — îi găsesc sexy pe tipii care se arată înțelegători și vor să socializeze cu Duff. Uite, dacă vorbesc cu tine acum, îmi dublez șansele să reușesc să le aduc în patul meu la noapte. Așa că, dă-mi și mie o mână de ajutor și prefă-te măcar că îți face plăcere conversația asta.

Uluită la maxim, l-am fixat cu privirea timp îndelungat. Frumusețea chiar era o chestiune de suprafață. Wesley Rush putea foarte bine să aibă trupul unui zeu grec, căci sufletul îi era la fel de întunecat și pustiu precum interiorul dulapului meu. Ce ticălos!

Am sărit în picioare și dintr-o lovitură i-am azvârlit în cap conținutul paharului de suc. Cola mea de cireșe a sărit în toate părțile, pătându-i tricoul alb cu guler polo, care arăta extrem de scump de altminteri. Pe obraji îi luceau picăturile de lichid roșu care-i colorau și părul. Cu chipul strălucind de furie, și-a încleștat aprig fălcile bine definite.

— Asta pentru ce-a fost? s-a răstit el, ștergându-și fața cu dosul palmei.

— Tu pentru ce crezi? am urlat, cu pumnii încleștați de o parte și de alta a corpului.

— Sincer să fiu, *Duffy*, n-am nici cea mai vagă idee.

Mi-am simțit obraji înflăcărați de furie.

— Wesley, dacă îți închipui cumva că am să-mi las vreuna din prietene să plece de aici cu tine, te înșeli foarte, foarte mult, i-am spus cu scârbă. Ești un imbecil dezgustător, superficial și afemeiat și sper să-ți rămână pătat tricoul ăla de fițe de pe tine.

L-am mai privit o dată peste umeri, înainte să mă depărtez de el cu pași apăsați, și-am adăugat:

— Și nu mă cheamă Duffy. Mă numesc Bianca. Suntem în aceeași clasă încă din gimnaziu, idiot plin de aere ce ești!

Niciodată n-am crezut c-aș fi în stare să spun asemenea vorbe, noroc că nenorocita aia de muzică tehno era dată la maxim. Nimeni n-a auzit mica noastră scenă, în afara lui Joe care probabil că s-a distrat la culme. M-am văzut nevoită să-mi croiesc drum prin mulțimea de pe ring până am ajuns la prietenele mele. De cum le-am zărit, le-am apucat și pe Jessica și pe Casey de braț, și le-am împins spre ieșire.

— Hei, a protestat Jessica.

— Ce e, ce s-a întâmplat? a întrebat Casey.

— Plecăm dracului de aici, le-am zis târându-le în urma mea trupurile care se împotriveau. Haideți, vă explic totul în mașină. Nu mai pot sta nicio secundă în iadul ăsta.

— Pot mai întâi să-mi iau rămas bun de la Harrison? a scâncit Jessica, încercând să-și elibereze brațul din strânsoare.

— Jessica! am strigat eu, simțind o durere tăioasă în ceafă când mi-am sucit gâtul spre ea să o privesc. E gay! N-ai nici cea mai mică șansă, mai bine ai lăsa-o baltă. Trebuie *neapărat* să plec de aici. Te rog mult.

Le-am târât după mine în parcare, iar aerul rece de ianuarie ne-a străpuns fețele până la os. Abandonând lupta, Casey și Jessica s-au adunat de o parte și de alta a mea. Probabil că-și dăduseră seama că ținutele pe care le aveau, și care trebuiau să fie sexy, nu se potriveau deloc cu vântul rece de afară. Ne-am

îndreptat toate trei lipite spre mașină și ne-am despărțit atunci când am ajuns la bara din față. Am apăsat pe butonul telecomenzii să putem urca mai repede în cabina Saturnului meu, care era doar puțin mai călduță decât vremea de afară.

Casey s-a cuibărit pe locul din față și a reușit să spună cu dinții clănțănind de frig:

— Dar de ce plecăm așa de repede? Nu-i decât vreo nouă, nouă și-un sfert.

Jessica s-a așezat bosumflată pe bancheta din spate, înfofolită ca un cocon într-o pătură veche de când lumea. (Aveam un radiator de doi bani, care rareori se hotăra să funcționeze, așa că țineam pe podeaua mașinii un teanc de pături.)

— M-am certat cu cineva, le-am explicat, împingând cheia mult mai tare decât era cazul. I-am azvârlit paharul de Cola în față și n-am avut chef să-i mai aștept răspunsul.

— Cu cine? a întrebat Casey.

Aveam oroare de întrebarea asta, fiindcă știam ce reacție avea să urmeze:

— Cu Wesley Rush.

Vorbele mi-au fost primite cu două oftaturi adânci, pline de extaz.

— Pe bune? am pufnit eu. Tipul ăsta e un fustangiu notoriu. Mi-e pur și simplu greață de el. Se culcă cu orice mișcă și-și ține creierul în pantaloni — ceea ce înseamnă că-i microscopic.

— Mă îndoiesc, a sărit imediat Casey cu un alt oftat. Sfinte Dumnezeule, Bia, numai tu ai putea găsi un cusur la Wesley Rush.

Am străpuns-o cu privirea când mi-am întors capul să ies din parcare:

— E-un imbecil.

— Nu-i adevărat, a reacționat și Jessica. Janine mi-a povestit cum a venit și a vorbit cu ea de curând, la o petrecere. Era acolo împreună cu Vikki și cu Angela și mi-a zis că a venit din senin și s-a așezat lângă ea. S-a purtat foarte frumos, exact ca un prieten.

Normal, se lega perfect cu ce-mi spusese el mai devreme. În mod sigur atunci când era cu Angela și Vikki, Janine era Duff în grupul lor. Oare care din ele o fi fost în noaptea aia cu Wesley acasă?

— E fermecător, a zis Casey. Iar tu joci, ca de obicei, rolul de Domnișoară Cinică.

Mi-a zâmbit larg din cealaltă parte a mașinii:

— Dar ce naiba ți-a făcut de-ai azvârlit în el cu Cola?

Abia acum părea să-i pese. Îi luase ceva timp.

— Ți-a spus ceva, Bia?

— Nu, am mințit. Nimic. Doar că mă calcă pe nervi, atât.

Duff.

Cuvântul mi s-a învârtit în cap pe tot drumul făcut pe 5th Street. Nu eram în stare să le povestesc prietenelor mele despre noua și minunata insultă pe care tocmai mi-o adăugasem la vocabular, dar am privit în oglinda retrovizoare și mi s-a confirmat afirmația lui Wesley, anume că eu eram coada (sau mai bine zis noada) cea neatrăgătoare și indezirabilă a grupului. Silueta perfectă, de clepsidră, a Jessicai și ochii căprui calzi, îmbietori. Tenul impecabil al lui Casey și picioarele lungi de-un kilometru. Nu mă puteam compara cu niciuna din ele.

— Uite ce propun, că tot e devreme, ce-ar fi să mergem la o petrecere în altă parte? ne-a sugerat Casey. Am auzit eu de una pe undeva prin Oak Hill. A venit acasă de Crăciun nu știu care tip de la facultate și cică dă o petrecere super tare. Mi-a povestit de dimineață Angela. Mergem?

— Daa, a strigat Jessica ridicându-se din pătură. Trebuie să mergem! Vor fi prezenți băieți de facultate! Ce spui, Bianca, n-ar fi distractiv?

Am lăsat să-mi scape un suspin:

— Nu, nu chiar.

— Ei, haide, s-a aplecat Casey și m-a strâns de braț. Nu mai dansăm de data asta, da? Jess și cu mine îți promitem să-i ținem departe de tine pe toți tipii meseriași, dacă tot zici că nu-i suporti.

Zâmbea, încercând să mă înveselească.

— Nu-i adevărat că nu suport tipii meseriași, i-am spus. Doar pe unul din ei.

O clipă mai târziu, am suspinat și-am întors pe autostradă, luând-o spre limita dintre state.

— Bine, bine, hai să mergem. Dar voi două îmi sunteți datoare cu înghețată după asta. Două cupe.

— S-a făcut.

2

Nu există nimic mai liniștitor decât calmul de sâmbătă noaptea sau din dimineața de duminică. Pe la ora 1 m-am furișat înăuntru; sforăitul înfundat al tatei răsună din holul de jos, în vreme ce restul casei rămăsese cufundat în tăcere. Sau poate surzisem din pricina bass-ului bubuitor de la petrecerea din Oak Hill. Să fiu sinceră, nu prea îmi păsa de ideea c-aș fi putut să-mi pierd auzul. Dacă așa n-aș mai auzi niciodată muzică tehno, m-aș oferi prima.

Am încuiat ușa de la intrare în urma mea și-am traversat livingul întunecos și gol. Am zărit vederea azvârlită pe-o măsuță de cafea trimisă din cine știe ce oraș în care se afla mama, dar nu m-am sinchisit s-o citesc. Tot acolo aveam s-o găsesc și-n dimineața următoare și oricum mă simțeam obosită, așa că m-am târât pe trepte până în camera mea.

Înghițindu-mi un căscat, mi-am așezat haina pe spătarul scaunului de birou și m-am apropiat de pat. Mi-am azvârlit tenișii Converse de cealaltă parte a dormitorului și-am simțit cum începe să mă ia o durere de cap. Deși eram ruptă de

oboseală, nu scăpam deloc de obsesiile mele de TOC¹. Trebuia neapărat să împachetez înainte de culcare toate hainele curate așezate grămadă la capul patului.

Am luat fiecare lucru cu grijă maximă și l-am împachetat cu o precizie jenantă. Apoi am așezat frumos pe podea, în teancuri separate, tricourile, blugii și lenjeria intimă. Nu știam de ce, dar această împachetare a hainelor șifonate avea darul să mă liniștească. În timp ce-mi înălțam teancurile perfecte, mintea mi se limpezea, corpul se relaxa și am simțit cum îmi dispare treptat toată iritarea adunată de pe urma unei nopți de muzică zgomotoasă și plină de nesimțiți bogați, grețoși și obsedați de sex. Renășteam cu fiecare cută pe care o netezeam.

Mi-am terminat de împachetat toate hainele, m-am ridicat și-am lăsat mormanele pe jos. Mi-am scos puloverul și blugii care puteau de la petrecerile sufocante la care fusesem și le-am azvârlit în coșul de rufe din colțul dormitorului. Duș puteam să fac și dimineața. Acum eram mult prea stoarsă ca să mă mai ocup cu așa ceva.

Înainte să mă strecur sub cearșafuri, am aruncat o privire în oglinda mare aflată de cealaltă parte a camerei. Mi-am cercetat silueta cu ochi noi, sub influența recentelor descoperiri. Păr castaniu roșcat, cu bucle imposibil de controlat. Coapse pline. Mda. O Duff adevărată. Cum de nu mi-oi fi dat seama până acum?

Vreau să spun, niciodată nu mă crezusem deosebit de atrăgătoare și nu era greu să-ți dai seama că Jessica și Casey, așa subțiri și blonde cum erau, arătau mortal, dar totuși... Nu-mi trecuse niciodată prin cap că eu jucam rolul fetei urâte pe lângă

¹ TOC: tulburare obsesiv-compulsivă

duetul seducător. Mulțumită lui Wesley Rush, acum vedeam cum stăteau lucrurile de fapt.

Uneori e mai bine să fii neștiutor.

Mi-am ridicat pătura până la bărbie și mi-am ascuns corpul de oglinda nemiloasă. Wesley rămânea dovada vie a faptului că frumusețea era de suprafață, de ce oare mă deranjau vorbele lui? Eram o tipă inteligentă. O persoană bună. Cui naiba îi păsa că eram o Duff? Dacă aș fi fost atrăgătoare, ar fi trebuit să am de-a face cu tipi asemenea lui, dornici *să se dea* la mine. Bleah! Uite că existau și avantaje dacă erai Duff. N-ar trebui să te simți aiurea dacă ești mai puțin atrăgătoare.

Lua-l-ar naiba pe Wesley Rush! Nu-mi venea să cred că mă făcea să fiu îngrijorată pentru niște rahaturi de doi bani și fără niciun sens.

Am închis ochii. N-aveam să-mi mai amintesc dimineața nimic. Nu mă voi mai gândi *niciodată* la Duff.

Duminica era o zi fantastică — liniște, tăcere, euforie fără sfârșit. Firește, viața noastră era destul de calmă când mama era plecată. Atunci când era acasă, părea că avem întotdeauna o casă zgomotoasă. Se auzeau mai mereu muzică, râsete sau câte-o chestie plină de viață și de haos. Numai că ea nu rămânea niciodată acasă mai mult de câteva luni, și totul împietrea în loc cât timp era plecată. La fel ca mine, nici tata nu socializa prea mult. De cele mai multe ori, se cufunda în muncă sau se uita la televizor. Ceea ce însemna că locuința familiei Piper era destul de tăcută.

Dar în dimineața care urma hărmălăii din cluburi și de pe la petreceri o casă tăcută echivala, în fapt, cu perfecțiunea.

Lunea era nesuferită.

Ca toate zilele de luni în genere, numai că luna asta era de-a dreptul nasoală. Totul s-a declanșat ca la un semnal, atunci când Jessica s-a năpustit în clasă, la ora de spaniolă, cu lacrimile șiroindu-i pe obrajii mânjiți de rimel.

— Jessica, ce e? am întrebat-o. S-a întâmplat ceva? E totul în ordine?

Recunosc, în rarele ocazii când Jessica își făcea apariția în clasă fără să arate ca scoasă din reviste, mă șoca la maxim. Ce vreau să spun e că în fiecare zi țopăia și chicotea. Așa că atunci când apărea cu fața asta lungă și deprimată, mă speria de moarte.

Jessica și-a clătinat capul nefericită și s-a prăbușit pe un scaun:

— Totul e bine, dar... nu pot merge la balul baschetbaliștilor, a spus și un șuvoi nou de lacrimi s-a revărsat din ochii mari, de culoarea ciocolatei. Nu-mi dă voie mama!

Asta era? Mă dădusem aici de ceasul morții pentru *balul baschetbaliștilor*?

— Dar de ce? am întrebat-o, încercând să par înțelegătoare.

— M-a pedepsit, a suspinat ea. Mi-a văzut de dimineață carnetul de note în cameră și-a aflat că sunt pe cale să pic la chimie, după care a luat-o razna! Nu-i corect, fir-ar să fie de treabă! Vine balul baschetbaliștilor și e petrecerea mea preferată... după balul de sfârșit de an și după balul fotbaliștilor.

Mi-am lăsat bărbia în jos și-am privit-o cu un aer de șicană:

— Mamă, ce de-a mai petreceri preferate ai!

Nu mi-a răspuns. Nici nu a râs.

— Îmi pare rău, Jessica. Știu că e aiurea... dar, uite, pentru tine, promit că n-am să merg nici eu.

Am omis să-i menționez cum consideram eu degradantă ocupația asta a balurilor școlare și că e o uriașă pierdere de timp și de bani. Jessica îmi cunoștea deja opiniile pe această temă și

n-ar fi ajutat-o nicidecum să i le reamintesc. Eram însă bucurată că nu aveam să fiu singura tipă absentă.

— Uite, ce zici de asta: ce-ar fi să vin la tine acasă și să ne uităm toată noaptea la filme? Crezi că mama ta o să fie de acord?

Jessica a încuviințat, în timp ce-și ștergea ochii cu manșeta mânecii.

— Da, mi-a răspuns ea. Maică-mii îi place de tine. Zice că ai o influență bună asupra mea. Așa că sigur o să fie de acord. Mersi, Bia. Am putea să ne mai uităm o dată la *Remușcare*¹, ce zici? Te-ai săturat de el?

Așa era, mă săturasem complet de siropurile sentimentale care-o extaziau pe Jessica, dar puteam trece asta cu vederea. I-am zâmbit larg:

— Nu mă satur niciodată de James McAvoy. Dacă vrei, putem să ne uităm și la *Becoming Jane*². Două la preț de unul.

Într-un final, a pufnit în râs, exact înainte ca profa să ajungă în fața clasei, să înceapă să-și aranjeze cu mișcări simandicoase creioanele pe catedră și să strige catalogul. Jessica și-a aruncat o privire spre profesoara uscățivă. I-am văzut câteva lacrimi noi-nouțe sclipindu-i în ochi, când a revenit cu privirea la mine.

— Și știi, Bia, care-i partea cea mai rea? a șoptit ea. Aveam de gând să-l invit pe Harrison să meargă cu mine. Acum trebuie să aștept până la balul de sfârșit de an ca să-l invit din nou.

Data fiind starea precară în care se afla, m-am decis să nu-i reamintesc că pe Harrison nu l-ar fi interesat persoana ei, întrucât ea avea sâni — și chiar unii mari.

— Știu, Jessica. Îmi pare rău.

¹ *Atonement* (2007) în original, film realizat după romanul omonim de Ian McEwan, cu Keira Knightley și James McAvoy în rolurile principale.

² *Becoming Jane* (2007), film în care James McAvoy joacă alături de Anne Hathaway.

Ora de spaniolă a continuat fără alte greutăți, odată trecută această criză de mici proporții. Până când a sunat de ieșire, lacrimile Jessicai deja se uscaseră și râdea la poveștile Angelei, una din prietenele noastre, despre noul ei iubit. Eu am aflat că luasem 10 la ultima *prueba de vocabulario*. Și-n plus, pricepeam cum se conjugă verbele regulate la subjonctiv prezent. Eram, deci, într-o pasă foarte bună când am ieșit de la oră împreună cu Jessica și Angela.

— Și-are un job pe undeva prin campus, continua Angela să turuie pe când ne făceam loc prin mulțimea de pe coridor.

— Unde învață? am întrebat-o.

— La Colegiul Tehnic Oak Hill.

Părea ușor jenată, așa că a adăugat grăbită:

— O să-și ia o diplomă de subinginer mai întâi, înainte să meargă la universitate. Iar CTOH nu-i o școală proastă, să știți...

— Acolo mă gândeam să merg și eu, a spus Jessica. Nu vreau să fiu prea departe de casă.

Jessica și cu mine ne găseam la poluri complet opuse, era de-a dreptul hilar uneori. Ai fi putut prezice ce urma una din noi să facă, dacă pur și simplu priveai pe dos ce voia cealaltă. Eu una îmi doream din răspuțeri să scap de Liceul Hamilton, cât mai curând posibil. Abia așteptam să vină ziua absolvirii, ca să-mi pot lua zborul imediat la facultate, în New York.

Deodată, gândul că voi fi departe de Jessica — să n-o mai văd zi de zi săltând pe lângă mine, să n-o mai aud trăncănind despre dansuri și băieți gay — m-a speriat cumplit. Nu știam prea bine cum aveam să mă descurc atunci. Amândouă, și ea, și Casey reușeau cumva să mă țină pe linia de plutire. Nu eram convinsă c-aș mai fi găsit pe cineva dornic să-mi suporte cinismul, odată plecată din oraș.

— Jess, haide, trebuie să mergem la chimie, a spus Angela scuturându-și șuvițele lungi și negre care-i intrau în ochi. Știi cum face domnul Rollins când întârziem.

Au luat-o la goană spre departamentul de științe, iar eu am pornit agale pe coridor către plictisitoare oră de Științele Guvernării. Pluteam cu mintea undeva departe, într-un viitor fără prietenele mele care mă mențineau normală. Nu mă gândisem la asta înainte, iar acum, că o făceam, deveneam din ce în ce mai agitată. Știam că aveam să mă șicaneze pentru hotărârea de-a pleca, așa că va trebui să găsesc o modalitate să fiu mereu în legătură cu ele.

Probabil că ochii pierduseră contactul cu creierul, de vreme ce următoarea chestie care s-a petrecut a fost să intru direct în Wesley Rush.

Și cu asta a luat sfârșit și buna mea dispoziție.

M-am împleticit câțiva pași în spate, iar cărțile mi-au zburat în toate părțile pe jos. Wesley m-a apucat de umeri și m-a ținut bine cu palmele lui mari, altfel m-aș fi prăbușit și eu pe gresie.

— Hei, ușurel, a spus el redându-mi echilibrul.

Stăteam *mult* prea aproape unul de altul. Mă simțeam de parcă aș fi avut niște gândaci care se târau pe sub piele acolo unde mă atinseseră mâinile lui. M-am cutremurat de dezgust, iar el mi-a interpretat greșit gestul.

— Wow, Duffy! a zis el privind-mă de sus, cu un rânjet obraznic pe chip.

Era foarte înalt, uitasem chestia asta cu o seară înainte, atunci când am stat unul lângă altul, pe scaune, la *Nest*. Era unul dintre puținii băieți din școala noastră mai înalt decât Casey, avea sigur unu optzeci și opt. Cu vreo treizeci de centimetri mai mult decât mine.

— Te fac oare să-ți tremure genunchii?

— Vezi să nu.

M-am răsucit din strânsoare, conștientă că vorbele mele au sunat ca și cum aș fi fost Alicia Silverstone în *Clueless*¹, dar nu-mi păsa deloc. Am îngenuncheat și am început să-mi strâng cărțile, iar el, spre totala mea nemulțumire, mi s-a alăturat. În mod cert, se dădea drept Bunul Samaritean. Fac pariu că-și dorea să treacă pe lângă noi vreo majoretă frumoasă, așa cum era Casey, de exemplu, să-i dovedească ce gentleman perfect era el. Ce ticălos! Nu se gândea decât cum să-și atragă fete în pat.

— Spaniolă, hm? a constatat el, cu privirea la cărțile împrăștiate pe jos, pe care tocmai le ridica. Ești în stare să spui ceva interesant în spaniolă?

— *El tono de tu voz hace que quiera estrangularme.*

M-am ridicat și am așteptat să-mi dea hârtiile.

— Sună foarte sexy, mi-a zis, ridicându-se și înmânându-mi teancul de materiale de spaniolă pe care le pusese laolaltă. Și ce înseamnă?

— Sunetul vocii tale mă face să-mi doresc să mă sugrum.

— Incitant.

Fără să mai adaug un cuvânt, i-am smuls hârtiile din mâini, le-am îndesat într-o carte și-am pornit spre clasă cu pași apăsați. Simțeam că trebuie să mă îndepărtez de ticălosul ăla afemeiat cât mai curând posibil. Duffy? Nu zău? Știa cum mă cheamă! Ticălosul ăsta egoist nu putea să mă lase cu niciun chip în pace! Să nu mai spun că încă mă mai mânca pielea acolo unde mă atinsese!

La cursul de Științele Guvernării al domnului Chaucer nu erau decât nouă elevi cu totul, iar șapte dintre ei intraseră deja

¹ *Clueless (Liceenele din Beverly Hills)*, comedie romantică din anul 1995, în care apare această expresie folosită de Alicia Silverstone.

în clasă când mi-am făcut eu apariția. Domnul Chaucer s-a uitat urât la mine, mijind ochii, dându-mi de înțeles că avea să sune dintr-o clipă în alta. După părerea domniei sale, era o crimă să întârzii, iar să fii aproape pe punctul de a întârzia, un delict. Și totuși, nu am fost ultima. Ceea ce m-a ajutat puțin.

M-am așezat la locul meu din fundul clasei și mi-am deschis caietul, rugându-mă la Dumnezeu ca domnul Chaucer să nu mă scoată pe mine la tablă să se răzbune că fusesem pe punctul de a întârzia. N-aș fi garantat că nu s-ar fi lăsat cu vorbe grele, în halul în care mă simțeam. N-a făcut-o, și-am scăpat amândoi de o scenă penibilă.

Ultimul student a intrat fix când suna clopoțelul:

— Îmi cer scuze, domnule Chaucer. Am pus afișe pentru promovarea inaugurării de săptămâna viitoare. Nu ați început încă, nu?

Inima mi-a tresăltat când mi-am ridicat privirile către băiatul care tocmai intrase.

Bine, bine, recunosc, nu-mi țin niciodată gura când e vorba de disprețul meu declarat deschis față de toți adolescenții care se îndrăgostesc în liceu și care nu se opresc din turuit despre cât de mult își „iubesc” ei prietenul sau prietena. Recunosc cinstit, le urăsc pe tipele care spun că-l iubesc pe unu' înainte chiar să se fi întâlnit cu el. Nu ascund faptul că, după mine, e nevoie de ani întregi — cinci sau zece, cel puțin — ca iubirea să se dezvolte, iar relațiile astea din liceu mi se par incredibil de inutile. Cu toții cunoșteau această față a mea... dar nimeni nu știa de fapt că eram *un pic* ipocrită.

Mă rog, Casey și Jessica știau, dar asta nu se punea.

Toby Tucker. În afara tragicei aliterații, băiatul ăsta era pur și simplu întruchiparea perfecțiunii. Nu era un jucător de fotbal umflat cu testosteron. Nici vreun hipiot extrasensibil care cânta

la chitară. Nu scria poezii și nici nu se machia cu dermatograf. Prin urmare, n-ar fi avut de ce să intre în topul tipilor mișto, dar tocmai asta îmi convenea mie de minune, înțelegeți? Sportivii fițoși, cântăreții din trupe sau tipii emo nu se mai uitau a doua oară la — ceea ce spusese Wesley Rush cu așa o delicatețe — Duff. Era posibil să am șanse mai mari cu un tip de genul lui Toby: inteligent, activ politic și oarecum mai puțin sociabil. Nu?

Greșit, greșit, *greșit!*

Toby Tucker era jumătatea mea ideală. Doar că, din nefericire, el nu era conștient de asta. Și asta în mare parte datorită faptului că îmi pierdeam capacitatea de a formula propoziții coerente de fiecare dată când se apropia de mine. Probabil că-și închipuia că-s mută, sau mai știu eu cum. Nu se uita niciodată la mine și nu vorbea niciodată cu mine, nici măcar nu părea să mă observe în fundul clasei. Pentru o fată cu un fund gras, mă simțeam destul de invizibilă.

Eu însă îl observam îndeaproape. Îi știam freza castron de modă veche, dar atât de adorabilă, și pielea palidă, transparentă. Îi observasem ochii verzi, ascunși în spatele lentilelor ovale ale ochelarilor. Îi observasem blazerul pe care îl asorta cu orice și remarcasem chiar și modul absolut adorabil în care își mușca buza de sus atunci când se concentra la câte o chestie. Simțeam că îl... OK, nu chiar iubesc, dar că-l plac. Eram de-a dreptul *în... plăcută* de Toby Tucker.

— Bine, a mormăit domnul Chaucer. Mâine să vă uitați mai cu atenție la ceas, domnule Tucker.

— Sigur, domnule.

Toby s-a așezat apoi în rândul din față, lângă Jeanine McPhee. Ca un hoț de rând, am tras cu urechea la întreaga conversație, cât timp domnul Chaucer și-a înșirat notițele pe tablă. De obicei nu-s așa de ciudată, dar hei, dacă *placi* pe cineva înseamnă că

poți să faci chiar și lucruri nebunești. Cam asta ar fi cea mai plauzibilă scuză pe care am găsit-o.

— Ia spune, Toby, cum a fost în weekend? l-a întrebat Jeanine cu vocea ei nazală, obișnuită. Ai făcut ceva interesant?

— A fost bine, i-a răspuns Toby. Ne-a luat taică-meu pe mine și pe Nina și ne-a scos în sfera statului. Am vizitat împreună Universitatea din Illinois de Sud. A fost destul de distractiv.

— Nina e sora ta? a continuat Jeanine cu întrebările.

— Nu, Nina e iubita mea. Învață la Colegiul tehnic din Oak Hill. Nu ți-am povestit de ea? În fine, ne-au acceptat pe amândoi acolo, așa că am vrut să vedem cum arată. Mă mai interesează și alte școli, numai că suntem împreună de un an și jumătate și am cam vrea să mergem în același loc, să evităm distanțele prea mari.

— Ce dulce! a țipat Jeanine. Eu chiar am de gând să fac niște cursuri la CTOH înainte să mă hotărâsc la ce universitate am să merg.

Între timp, nu mă mai mânca pielea, dar simțeam că îmi fierbe stomacul de rău. Am simțit că-mi vine să vărs și m-am luptat cu dorința de a ieși din sală cu mâna la gură. Într-un final, am învins, micul dejun a rămas la locul care i se cuvenea, dar în rest mă simțeam ca naiba.

Toby avea o prietenă? De un an și jumătate? Doamne Dumnezeule! Cum de nu-mi dădusem seama? Și mai aveau de gând să meargă și *împreună* la aceeași facultate? Nu cumva asta însemna că Toby era unul din romanticii ăia prostuți și afectuoși de care-mi băteam eu joc zilnic? Avusesem așteptări prea mari de la Toby Tucker. Mă așteptasem să fie la fel de sceptic ca și mine în privința naturii iubirii adolescente. Mă așteptasem ca pentru el alegerea facultății să fie o decizie majoră, nu să depindă

de locul în care-ți era acceptată sau nu prietena. Mă așteptasem să fie mai... ei bine, mai *deștept!*

Oricum nu avea de gând să se întâlnească cu tine, mi-a șoptit o voce din cap. Suna misterioasă, precum șoaptele lui Wesley Rush care mă sleiseră de puteri. *Tu ești Duff, mai știi? Gagică-sa probabil că e mult mai slabă și sigur are sâni mai mari.*

Nu era încă prânzul și mie deja îmi venea să mă arunc în gol de pe o stâncă. Mă rog, cam melodramatic spus. Însă în mod sigur mi-ar fi plăcut să merg acasă și să mă bag în pat. Voiam să uit că Toby avea de-adevăratalea o prietenă. Voiam să șterg amintirea mâinilor lui Wesley de pe mine. Mai ales, voiam să șterg amintirea cuvântului Duff din mintea mea.

Ah, da, și lucrurile urmau să se înrăutățească.

Pe la vreo șase după-amiaza tipul de la știri a început să vorbească despre o furtună de zăpadă de mari proporții care urma să-și facă apariția „la primele ore ale dimineții”. Cum nu avusesem nicio zi cu zăpadă, probabil că li s-a făcut milă de noi celor din conducerea școlii pentru că au luat-o înainte și au hotărât suspendarea cursurilor până ce trece furtuna. Și uite așa, pe la șapte jumate, a sunat Casey și a insistat să mergem la *Nest*, dacă tot nu ne trezeam devreme a doua zi.

— Nu știi ce să zic, Casey, am șovăit eu, dacă se închid drumurile?

Admit. Căutam *orice* motiv să nu merg. Și-așa avusesem o zi de doi bani. Nu știam dacă eram în stare să mai îndur și tortura din iadul ăla.

— Bia, furtuna nici n-ar trebui să înceapă până pe la trei dimineața, sau cam așa ceva. Dacă ne întoarcem până la ora aia, suntem în regulă.

— Dar am o grămadă de teme.

— De făcut până miercuri. Poți să le faci mâine toată ziua, dacă vrei.

Am oftat:

— Nu vă găsiți voi două pe altcineva să vă ducă? Chiar nu mă simt în stare. Am avut o zi tare proastă, Casey.

Știam că puteam conta oricând pe Casey să reacționeze la cel mai mic semn de panică.

— Dar ce s-a întâmplat? m-a întrebat îngrijorată. Ești în regulă? Nu păreai prea fericită la prânz. E vorba de mama ta?

— Casey!

— Spune-mi ce e.

— Nimic, am calmat-o. Am avut o zi proastă, atâta tot. Nimic important, nicio chestie. Doar că nu am chef să merg la distracție cu voi diseară.

M-a întâmpinat o pauză de la celălalt capăt al firului. Într-un târziu, Casey a spus cu o ușoară reținere în voce:

— Bianca, știi că mie-mi poți spune orice, da? Știi că sunt aici dacă vrei să vorbești cu mine. Nu ține lucrurile strânse ca într-un borcan cu capac. Nu-ți face bine.

— Casey, sunt bi...

— Știu, ești *bine!* m-a întrerupt ea. Da, cunosc. Nu vreau decât să știi că dacă ai vreo problemă, sunt aici pentru tine.

— Știu, am murmurat.

M-am simțit vinovată c-o iritasem în halul ăla pentru o prostie. Aveam prostul obicei să-mi reprim toate emoțiile, iar Casey știa asta prea bine. Încerca de fiecare dată să mă apere. Întotdeauna mă forța să mă destăinui, ca să nu explodez mai târziu. Uneori era enervant, dar să știi că există cineva căruia îi păsa cu adevărat... ei bine, era chiar plăcut. Nu mă puteam supăra pe ea:

— Știu, Casey. Dar chiar sunt OK. Doar că... azi am aflat că Toby are o iubită și mă simt un pic dată peste cap. Atâta tot.

— Ah, Bia, a oftat ea. Nasol. Îmi pare tare rău. Poate că Jessica și cu mine o să reușim să te înveselim dacă ieșim diseară. Cu două cupe de înghețată și orice altceva îți mai trebuie...

Am lăsat să-mi scape un hohot scurt:

— Mersi, dar nu e nevoie. Cred că am să stau acasă diseară.

Am închis telefonul și m-am dus jos, unde l-am găsit pe tata în bucătărie, la telefonul fix. Mai întâi i-am auzit glasul, abia pe urmă l-am văzut. Urla în receptor. M-am așezat în prag, sperând că se va domoli dacă mă va observa. Credeam că vorbește cu vreun vânzător influențat de oratoria lui Mike Piper¹, doar că la un moment dat mi-am auzit numele.

— Gândește-te ce îi vei face Biancăi!

Vocea lui, pe care inițial o luasem drept furie, suna mai degrabă a implorare.

— Nu e deloc bine pentru relația dintre o fată de șaptespe ani și mama ei. Are nevoie de tine acasă, Gina. Avem *amândoi* nevoie de tine.

M-am strecurat la loc în sufragerie, surprinsă să descopăr că vorbea cu mama. Sinceră să fiu, nu știam ce ar fi trebuit să mai simt în legătură cu asta. Despre ce spunea tata. Adică, da, normal, mi-era dor de mama. Ar fi fost drăguț să fie acasă cu noi, dar nu era ca și cum nu am fi fost deja obișnuiți să trăim singuri, fără ea.

Mama era orator motivațional. Când eram eu mică, scrisese o carte absolut înălțătoare și în stare să inspire lumea despre cum să faci să ai stimă de sine. Deși nu s-a vândut bine, ea tot a primit oferte să vorbească pe la facultăți, pe la grupuri de sprijin

¹ Mike Piper, autor a 8 cărți despre finanțe și bani.

și diverse ceremonii de absolvire din țară. Cum cartea nu fusese un succes, mama nu pretindea tarife prea mari.

O vreme acceptase numai joburi locale. De la care se putea întoarce acasă după ce termina de spus oamenilor cum trebuie să se iubească unii pe alții. Dar după ce a murit bunică-mea, aveam eu pe atunci vreo doisprezece ani, mama a intrat într-o ușoară depresie. Taică-meu i-a sugerat să-și ia o mică vacanță. Să plece undeva câteva săptămâni.

Când s-a întors, nu s-a oprit din povestit despre toate locurile prin care fusese și despre oamenii pe care îi cunoscuse. Cred că asta i-a aprins dorul călătoriilor. Fiindcă după vacanța aia, mama a început să-și aleagă locuri de pe oriunde prin țară. În Colorado și New Hampshire. Făcea, de-acum, adevărate turnee.

Doar că deplasarea asta ultimă durase cel mai mult. Trecuseră deja două luni de când plecase și de data asta nici nu mai știam cu certitudine unde avea prezentările.

Probabil că de asta era și tata înfuriat. Fiindcă era plecată de atâta timp.

— La naiba, Gina. Când ai de gând să nu te mai porți ca un copil și să vii acasă? Când vii acasă... pentru totdeauna?

Felul în care suna vocea spartă a tatălui meu când a pronunțat cea din urmă întrebare aproape că mi-a adus lacrimi în ochi.

— Gina, a murmurat el. Gina, te iubim. Și mie, și Biancăi ne este dor de tine și vrem să vii acasă.

M-am împins în peretele care mă separa de tata și mi-am mușcat buza. Doamne sfinte, devenea din ce în ce mai patetic. Ce naiba mai așteptau de nu divorțau odată? Eram oare singura care vedea că lucrurile nu mai mergeau deloc? Care era rostul să mai fii însurat, dacă mama nu era niciodată prin preajmă?

— Gina, a strigat tata, iar mie mi s-a părut că se afla pe punctul de a izbucni în lacrimi.

După care l-am auzit punând telefonul pe blatul de bucătărie. Conversația luase sfârșit.

L-am lăsat câteva minute, după care am intrat în bucătărie.

— Bună, tata. E totul în regulă?

— Da, mi-a răspuns el.

Doamne, ce prost mai mințea!

— Mda, e totul în regulă, gărgărițo. Am vorbit cu mama și mi-a zis să-ți spun că te iubește.

— Pe unde mai umblă, de data asta?

— Hm, e prin Orange County, a răspuns el. Stă la mătușa Leah și ține prezentări la un liceu din zonă. Mișto, nu? Poți să le spui prietenelor tale că mama ta e acum în O.C.¹ Știu că-ți plăcea serialul ăla, nu?

— Da, îmi plăcea, am răspuns. Dar s-a terminat acum câțiva ani.

— Aha, păi... am cam rămas în urmă cu filmele, gărgărițo.

I-am văzut privirea alunecându-i spre blatul de bucătărie, la cheile de la mașină și l-am urmărit. M-a observat și s-a uitat imediat în altă parte înainte să pot spune ceva.

— Ai planuri pentru diseară? m-a întrebat.

— Păi, aș putea, dar... mi-am dres vocea, neștiind cum anume să spun mai bine următoarea propoziție.

Tata și cu mine nu prea aveam obiceiul să vorbim unul cu altul.

— Aș putea la fel de bine să stau și acasă. Vrei să stau cu tine și să ne uităm amândoi la televizor?

— Ah, nu , gărgărițo, a rostit el cu un zâmbet neconvingător. Du-te și distrează-te cu fetele. Oricum, cred că mă duc devreme la culcare în seara asta.

¹ Joc de cuvinte: Orange County (zonă din California) și OC (serial TV pentru adolescenți, cu acțiunea desfășurată în aceeași zonă).

L-am privit în ochi sperând că așa se va răzgândi. După fiecare ceartă cu mama, tata pica într-o depresie serioasă. Eram îngrijorată din cauza lui, numai că nu prea știam cum să abordez subiectul.

Și undeva în subconștient trăiam cu o mică teamă. O chestie prostească, de fapt, dar de care nu reușeam să mă descotoresc. Tata fusese cândva alcoolic. Vreau să zic că renunțase la băut înainte să mă nasc eu și nu se mai atinsese de atunci de niciun strop de alcool... numai că uneori, atunci când se amăra cu mama, mă apuca teama. Teama că avea să ia cheile de la mașină și să meargă drept la un magazin de băuturi. Cum spuneam, era un gând ridicol, numai că nu mă puteam debarasa de frica asta.

Tata a întrerupt contactul vizual și s-a mișcat vădit jenat. S-a întors și a mers la chiuvetă să spele farfuria din care tocmai mâncase spaghete. Simțeam un imbold să merg la el și să-i iau farfuria — scuza asta patetică cu care-și distrăgea atenția — și s-o fac praf de pământ. Voiam să-i spun cât de prostească era tevatura asta cu mama. Voiam să-și dea seama cât de mult își pierdea timpul cu certurile și depresiile astea idioate, în loc să recunoască faptul că lucrurile nu mai mergeau.

Dar, firește, nu am putut. Nu am putut spune decât:

— Tată...

S-a întors cu fața la mine, a dat din cap cu mâinile pline de spumă de vase:

— Hai, puștoaico, du-te să te distrezi, mi-a zis el. Pe bune, chiar vreau s-o faci. Nu ești tânăr decât o dată în viață.

Nu aveam cum să-l contrazic cu asta. Era modul lui subtil de a-mi spune că voia să rămână singur.

— Bine atunci, am acceptat. Dacă ești sigur de ce spui... mă duc s-o sun pe Casey.

Am urcat în dormitor. Mi-am luat mobilul de pe dulap și-am format numărul lui Casey. După ce a sunat de două ori, a răspuns.

— Hei, Casey, știi, m-am răzgândit în privința clubului... și, hm, crezi că e OK dacă rămân diseară la tine? Am să-ți povestesc mai târziu care-i treaba, numai că... n-aș prea vrea să dorm la mine acasă.

Am reîmpachetat hainele curate aflate pe jos, la piciorul patului, dar de data asta rutina mea nu m-a mai ajutat la fel ca de obicei.

3

— Mai pune-mi unul, Joe, am spus și-am împins paharul gol să alunece spre barmanul care l-a prins fără greutate.

— Gata, Bianca, ăsta a fost ultimul.

Mi-am dat ochii peste cap:

— Nu-i decât Cola cu gust de cireșe.

— Care poate fi la fel de periculoasă ca whisky-ul.

A pus paharul pe un raft din spatele barului.

— Gata. O să-mi mulțumești mai târziu. Durerile de cap de la excesul de cofeină sunt chiar nasoale. Și pe urmă, știu eu cum sunteți voi, fetele: cum puneți două kile pe voi, cum dați vina pe mine.

— În fine, cum zici tu.

Și ce dacă mă îngrășam? Oricum eram o Duff și singurul tip pe care-aș fi vrut să-l impresionez avea deja o iubită cu acte în regulă. Aș fi putut să pun pe mine treizeci de kile, că nu m-aș fi simțit mai rău de atât.

— Îmi pare rău, Bianca, a spus Joe și-a plecat în celălalt capăt al barului unde așteptau să comande Angela și prietena ei, Vikki.

Am început să bat darabana cu degetele pe suprafața de lemn a barului, cu mintea departe de muzică și de lumina stroboscopului. De ce oare n-oi fi insistat eu să rămân cu tata acasă? De ce nu l-am obligat să vorbească cu mine? Mi-l închipuiam scufundat în durerea lui... de unul singur.

Așa știam noi, cei din neamul Piper, să facem față stresului. De unii singuri.

Oare de ce? De ce nu eram nici măcar unul în stare să ne deschidem? De ce nu putea tata să recunoască, de fapt, că avea probleme mari cu mama. De ce nu eram eu în stare să-l înfrunt în chestiunea asta?

— Salut, Duffy.

De ce naiba trebuia să se așeze imbecilul ăsta fix lângă mine?

— Cară-te, Wesley, am mârâit holbându-mă la degetele pe care nu conteneam să le mișc.

— Nu pot, mi-a răspuns el. Vezi tu, Duffy, nu sunt genul care se dă bătut cu una, cu două. Sunt hotărât să mă lipesc de una din prietenele tale — de preferat aia cu balcoanele alea dementiale.

— Atunci du-te și vorbește cu ea, i-am sugerat.

— M-aș duce, numai că Wesley Rush nu fuge după fete. Ele fug după el, mi-a spus cu zâmbetul cât fața. E în regulă. În curând, o să-și facă apariția și-o să mă *implore* să mă culc cu ea. Vorbitul cu tine nu va avea alt efect decât grăbirea întregului proces. Dar până atunci, iată, vei avea onoarea de a sta în compania mea. Din fericire pentru mine, în seara asta se pare că nu mai ești înarmată cu nicio băutură, a râs el, apoi s-a oprit brusc.

Îi simțeam ochii neclintiți de pe chipul meu, dar nu mi-am ridicat privirea.

— Te simți bine? Nu pari la fel de agresivă ca de obicei.

— Lasă-mă-n pace, Wesley. Pe bune.

— Ce s-a întâmplat?

— Pleacă de-aici.

Valul de tensiune acumulat în mine trebuia să iasă cumva la suprafață. Nu mai puteam aștepta să mă descarc până când ajungeam la Casey acasă. Simțeam că trebuie să-i dau drumul chiar atunci. Doar că nu intenționam să plâng, nu în fața întregului liceu, n-aveam nici cea mai mică șansă să vorbesc despre asta cu Joe sau cu pământăușul de lângă mine, iar dacă l-aș fi caștit pe vreunul, atunci chiar aș fi dat de belea. Alte opțiuni nu mai vedeam, dar simțeam că voi exploda dacă nu mă descărcam cât de curând.

Mama era în California.

Tata se îneca de unul singur.

Iar eu eram mult prea lașă să fac ceva în privința asta.

— Trebuie să fie ceva care te supără, a insistat Wesley. Arăți ca și cum ți-ar veni să plângi.

Mi-a pus o mână pe umăr și m-a forțat să mă întorc cu fața la el:

— Bianca?

Iar eu am făcut cel mai aiurea lucru. Singura mea scuză era că mă simțeam copleșită de un stres enorm și că așa speram să găsesc o ieșire. Aveam nevoie de ceva care să-mi distragă atenția — orice în stare să mă țină departe de drama părinților mei — măcar pentru o secundă. Și, atunci când mi-am dat seama de șansa pe care o aveam, nu m-am mai gândit la cât de mult urma să regret mai târziu. Ocazia perfectă apăruse chiar lângă mine, pe scaunul de la bar, iar eu m-am năpustit asupra ei. Literalmente.

L-am sărutat pe Wesley Rush.

Avea mâna pe umărul meu și i-am simțit ochii cenușii măsurându-mă pentru o clipă, iar în următoarea i-am astupat gura cu gura mea. Buzele mi erau violente de atâtea emoții sugrumate,

iar el a părut că devine rigid, cu trupul înghețat de șoc. Ceea ce nu a durat prea mult. O secundă mai târziu, mi-a răspuns cu aceeași agresivitate, mi-a dat mâinile deoparte și m-a tras spre el. Ai fi zis că gurile noastre erau prinse într-o încleștare pe viață și pe moarte. Mi-am încleștat mâinile în părul cârlionțat, trăgându-l mult mai tare decât era cazul, iar el și-a îngropat degetele în talia mea.

Funcționa mai bine decât dacă i-aș fi traș cuiva vreun pumn. Nu numai că m-a ajutat să elimin presiunea îngrozitoare ce creștea înăuntrul meu, dar îmi și distrăgea atenția. Acum pe bune, e cam greu să te gândești la taică-tău când te săruți cu cineva.

Și oricât de ciudat ar suna asta, Wesley se pricepea să sărute *al naibii* de bine. S-a lipit de mine și eu m-am înfipt în el atât de tare, că aproape a căzut de pe scaunul de bar. Nu ne-am fi putut apropia mai mult de-atât în clipa aceea. Scaunele păreau să fie la kilometri întregi depărtare.

Dintr-odată, mi-au dispărut toate gândurile și m-am transformat într-un soi de ființă exclusiv fizică. Lipsită de emoții. Nimic nu mai exista în afara corpurilor noastre, iar buzele noastre care se luptau deveniseră centrul scenei de luptă. Binecuvântare totală! Era uimitor să nu te mai gândești la nimic.

La nimic! Nimic... până când a dat-o el în bară.

Mâna i-a alunecat de pe mijloc și a urcat pe corp oprindu-se în dreptul sânelui meu drept.

Totul a dat buzna înapoi și brusc mi-am amintit pe cine anume sărutam. Mi-am smuls mâinile din părul lui și l-am împins cât de departe am putut. Mă simțeam devastată de furie — o furie nouă, aprinsă —, care înlocuia pe deplin grijile deprimante pe care mi le făcusem cu un minut înainte. A lăsat să-i cadă mâinile, iar una din ele s-a oprit pe genunchiul meu când s-a retras. Părea surprins, dar în mod deosebit mulțumit.

— Wow, Duffy, asta a fost...

Și l-am pălmuit. Așa de tare că m-a usturat mâna de la lovitură.

Mâna de pe genunchiul meu a zburat îndată la obraz.

— Ce naiba? a întrebat el. De ce-ai făcut asta?

— Nemernicule! am urlat.

Am sărit de pe scaun și m-am năpustit pe ringul de dans. Deși nu voiam să admit, eram mai furioasă pe mine însămi decât pe el.

4

Patul matrimonial al lui Casey era incredibil de călduros. Avea niște perne moi și simțeam că aș fi putut să mă cufund în salteaua pufoasă și să rămân acolo pe veci. Și totuși, nu puteam adormi. Mă fâțâiam și mă întorceam pe jumătatea mea, de pe o parte pe alta, încercând să n-o trezesc pe Casey. Am numărat oi. Am făcut chestia aia în care îți relaxezi fiecare parte a corpului, de la degetul mare de la picior, mergând pe corp, în sus. Ba chiar mi l-am imaginat pe domnul Chaucer ținând o prelegere despre politici publice.

Continuam să rămân trează.

Simțeam iar cum mi se acumulează emoțiile, numai că de data asta nu aveau nimic de-a face cu tata. Îmi luasem chestia asta de pe suflet ceva mai devreme, după ce am lăsat-o pe Jessica acasă și am rămas singură cu Casey.

— Îmi fac griji în privința lui tata, recunoscusem eu.

Așteptasem să iasă Jessica din mașină ca să pot vorbi. Știam că ea nu m-ar fi înțeles. Jessica provenea dintr-o familie fericită și normală, cu doi părinți. Casey, pe de altă parte, văzuse deja cum se destrămase relația părinților ei.

— E așa de neștiutor. Vreau să zic, nu e oare evident pentru toată lumea că nu mai merge treaba? N-ar trebui să divorțeze naibii odată și să termine?

— Nu spune asta, Bia, mă avertizase ea. Pe bune, nici măcar să nu te mai gândești la așa ceva.

Am ridicat din umeri.

— Ai să vezi c-or să se rezolve toate, îmi spusese întinzându-se către mine și strângându-mi mâna, în timp ce goneam la ea acasă.

Încă nu începuse să ningă, dar vedeam cum norii acopereau treptat stelele de pe cerul întunecat.

— O să vină acasă, vor discuta despre toate, or să facă sex de împăcare și ...

— Doamne! Casey, e scârbos!

— ... și totul va reveni la normal.

S-a oprit o clipă cât am tras mașina în fața casei, după care a continuat:

— Între timp, eu sunt aici pentru tine. Dacă ai nevoie să vorbești, să știi că te voi asculta mereu.

— Da, știu.

Fusese același discurs al lui Casey, cea care salvează lumea, pe care-l știam de doisprezece ani și care apărea ori de câte ori ne confruntam cu orice problemă din lume, indiferent cât de mică. Nu c-aș fi avut neapărată nevoie de el în noaptea aia. Sincer, nu mă mai gândisem la tata de când plecaserăm de la *Nest*. Scăpasem de tot stresul după ce l-am sărutat pe Wesley.

Și exact din cauza asta nu puteam dormi. Nu mă puteam opri să mă gândesc la ceea ce făcusem la club. Mă ardea toată pielea. Buzele parcă nu mai erau ale mele. Plus că, indiferent de câte ori mă spălasem pe dinți în baie la Casey (după o jumătate de oră venise să vadă dacă sunt în regulă), încă mai simțeam în

gură gustul ticălosului ăluia afemeiat și dezgustător. Bleah! Și cel mai rău era că știam că mi-o făcusem de una singură.

Eu îl sărutasem pe *el*. OK, el mă pipăise, dar la ce m-aș fi putut aștepta? Wesley Rush nu prea avea o reputație de gentleman. O fi fost el un idiot notoriu, dar, pentru sărut, numai eu eram de vină. Ideea asta nu-mi dădea deloc pace.

— Casey, am șoptit.

Recunosc, nu era deloc frumos din partea mea s-o trezesc la trei dimineța, dar ea era cea care-mi spunea încontinuu să mă descarc, să povestesc și alte d-astea. În principiu, ea era de vină că mă comportam așa.

— Hei, Casey!

— Hm?

— Ești trează?

— Îhi.

— Dacă-ți spun ceva, juri să nu mai spui nimănui? am întrebato-o. Și promiți să n-o iei razna?

— Sigur, Bia, a murmurat ea. Ce este?

— Am sărutat pe cineva în noaptea asta.

— Bravo ție! Acum hai să ne culcăm la loc.

Am tras adânc aer în piept:

— Pe Wesley... Wesley Rush.

Casey a țâșnit drept în picioare în pat:

— Cuuum?

A dat din cap să-și îndepărteze somnul greu de pe ochii căprui, acum holbați la mine.

— Bun, gata, acum sunt trează.

S-a întors către mine, iar părul blond și scurt îi săgeta în toate direcțiile. Fir-ar, cum naiba reușea să arate bine chiar și așa?

— Doamne sfinte! Ce s-a întâmplat? Parcă îl urai pe tipul ăsta.

— Așa și e, îl urăsc. Am să-l urăsc veșnic. A fost pur și simplu un moment prostesc, imatur și fără cap, o prostie.

M-am ridicat în șezut și mi-am tras genunchii la piept:

— Mă simt murdară.

— Uneori e distractiv să te simți murdară.

— Casey!

— Iartă-mă, Bia, dar nu văd care e problema, a recunoscut ea. E-un tip mișto. E plin de bani. Probabil că sărută al naibii de bine, nu? Nu? Adică, are buzele alea care mă fac să mă gândesc la...

— Casey! am strigat și mi-am acoperit urechile cu palmele. Oprește-te! Uite ce e, nu sunt deloc mândră de ce am făcut. Eram amărâtă, el s-a nimerit acolo, iar eu... Doamne, nu-mi vine să cred că am făcut așa ceva. Oare de-acum sunt o ușuratică?

— Fiindcă l-ai sărutat pe Wesley? Nu prea cred.

— Ce-am să mă fac, Casey?

— Îl mai săruți o dată!

Am săgetat-o cu o privire rece înainte să mă așez la loc pe pernă. M-am întors departe de ea.

— În fine, uită de asta, am zis. Nu ar fi trebuit să-ți povestesc.

— Haide, Bia, nu fi așa, a rostit ea. Iartă-mă, dar chiar cred că n-ar fi rău ca măcar o dată în viață să vezi partea bună a lucrurilor. Vreau să spun, uite, n-ai mai avut un iubit de când cu...

A lăsat propoziția neterminată. La urma urmei, amândouă știam cum îl chema.

— Nu vreau să zic decât că era și timpul să mai ai și tu parte de ceva acțiune. Nu vorbești cu niciun tip în afară de Joe, iar el e mult prea bătrân pentru tine. Iar acum, că știm că Toby nu mai e de abordat, care-i problema dacă te întâlnești cu Wesley? O să mori cumva din atâta lucru?

— *Nu* mă întâlnesc cu el, am șuierat. Wesley Rush nu se întâlnește cu nimeni, doar se culcă — cu oricine, dacă tot veni vorba. A fost un singur sărut, o mare... mare, mare, mare prostie! Am făcut o greșeală imensă.

Casey s-a cuibărit pe partea ei de saltea, și apoi mi-a mărturisit:

— Știi, eram convinsă că nici măcar tu nu ai să-i poți rezista farmecelor la nesfârșit.

— Poftim? am spus și m-am răsucit spre ea cu o privire furioasă. Rezist foarte bine, mulțumesc. Și vrei să mai știi ceva? Nici măcar nu am la ce să rezist. Îl găsesc respingător. În seara asta nu am mai judecat normal, dar asta nu se va mai întâmpla niciodată.

— „Niciodată să nu spui niciodată”, Bia.

După câteva secunde, am auzit-o sforăind.

Am mai bombănit singură câteva minute, apoi am adormit înjurându-i în secret pe Casey și pe Wesley. Într-un mod ciudat, *asta* chiar m-a făcut să mă simt bine.

Când am intrat pe ușă în amiaza următoare scuturându-mi zăpada proaspăt căzută din păr, tata tocmai venise acasă de la Tech Plus unde muncea, un soi de Best Buy¹ local. Furtuna nu fusese nici pe departe pe cât de puternică prevăzuseră meteorologii, dar mai cădeau câțiva fulgi. Soarele era însă destul de puternic, așa că stratul moderat de zăpadă urma să se topească până seara. Mi-am scos geaca și m-am uitat la tata care stătea pe canapea și-și răsfoia ziarul, *Hamilton Journal*, cu o cană de cafea fierbinte în mână.

— Bună, gărgărițo, mi-a spus el, așezând cana pe măsuță. Te-ai distrat cu Casey și Jessica?

¹ Best Buy, companie americană multinațională, cu magazine în SUA, Mexic și Canada.

— Da, am răspuns. Cum a fost la serviciu?

— Obositor, a oftat el. Știi câți oameni din orașul ăsta au cumpărat laptopuri de Crăciun? Sunt sigur că nu știi, așa că-ți spun eu, o mulțime. Și știi cam câte din ele au avut probleme?

— O mulțime? am întrebat eu.

— Bingo.

Tata a clătinat din cap și a început să-și împăturească ziarul:

— Dacă n-ai destui bani pentru un laptop bun, de ce să-ți faci rău singur? Păstrează-i și cumpără unul bun mai târziu. Ai să ajungi să dai oricum restul de bani pe reparații. Să ții minte asta, gărgărița mea. Dacă tot e să te învâț un lucru în viață, ăsta să fie.

— Bine, tată, sigur, cum spui tu.

Mă simțeam ca o idioată. Cum de mă stresasem atât aseară? Era clar că nu aveam niciun motiv. Adică, da, era adevărat, existau niște tensiuni între el și mama, dar probabil că aveau să se rezolve exact așa cum spusese Casey. Tata nu arăta nici deprimat, nici trist și nu părea să-și dorească niciun strop de alcool.

Știam însă că absența mamei îl durea destul de mult. Așa c-am zis să încerc să-i fac viața mai frumoasă. Bănuiam că se simte singur și probabil că parțial era și vina mea.

— Auzi, ce zici, n-ai vrea să ne uităm împreună la televizor? am propus. Nu am cine știe ce teme pentru mâine, pot să aștept să le fac mai târziu.

— Sună bine, a zis tata, înhățând telecomanda de pe măsuță. Se dă în reluare o serie mai veche din *Perry Mason*¹.

Am lăsat să-mi scape o grimasă:

— Hm, OK, dacă vrei tu.

¹ Serial de televiziune american, polițist, din anii 1957 – 1966.

— Glumesc, gărgărișo, a răs el butonând telecomanda de la un program la altul. Nu ți-aș face una ca asta. Ia să vedem... Ia uite. E un maraton din *Family Ties*¹ pe TV Land. Îți plăcea la nebunie când erai mică. Îmi amintesc cum mă uitam împreună cu tine la reluări, și nu aveai mai mult de patru ani.

— Îmi amintesc și eu, i-am răspuns și m-am așezat lângă el, pe canapea. Spuneam că vreau să fiu în Partidul Republican, aripa tânără, fiindcă-mi plăcea de Michael J. Fox.

Tata a fornăit și și-a aranjat ochelarii cu rame groase:

— Asta nu se va întâmpla niciodată. Gărgărișo, mea e de acum liberală convinsă.

Și-a petrecut un braț pe după umerii mei și m-a strâns. Știam că de asta avea nevoie. Sau poate amândoi. De un pic de apropiere și de timp petrecut împreună, să nu ni se mai pară casa atât de pustie. Sincer, îmi plăcea liniștea, dar prea multă te scotea din minți, în cele din urmă.

— Ce-ai zice să urmărim câteva episoade?

I-am zâmbit:

— Sigur că da, tati.

Pe la jumătatea primului episod, am avut o revelație ciudată. Deci, copil fiind, l-am iubit la nebunie pe Alex P. Keaton (personajul super republican din *Family Ties*, interpretat de Michael J. Fox), dar doisprezece ani mai târziu îmi plăcea de Toby Tucker, care era democrat? Îmi plăceau politicienii oare, sau care era treaba? Cine știe, poate că-mi era destinat să ajung soție de senator... sau poate chiar Prima Doamnă a Americii.

Ba nu. Politicienii nu se căsătoreau cu o Duff. Nu ar fi dat bine în prezidiu, la dezbateri. Iar eu oricum nu eram genul care să se mărite vreodată. Aveam șanse mai mari să devin o Monica

¹ Serial american de comedie din anii 1982 – 1989.

Lewinsky a viitorului. Doar să am grijă să ... hm... ard toate rochiile incriminatorii.

Știți ce, Obama chiar arată sexy, pentru un tip mai vârstă, vreau să spun. Poate aveam o șansă.

Mi-am mușcat buzele, în timp ce tata râdea la una din glumele din serial. Cum era posibil ca până și *Family Ties* să mă aducă înapoi la același cuvânt?

Duff.

Naiba să-l ia pe Wesley cu etichetările lui, că tot nu-mi dădeau pace! Cuvântul ăsta reușea să mă insulte și în propriul meu cămin. M-am tras mai aproape de tata, încercând să mă concentrez la serial. Împreună. Cu orice altceva în afara de Wesley și de eticheta lui idioată. Am încercat să uit de sărutul ăla nenorocit și de comportamentul meu prostesc.

Am încercat iar, și iar, și iar.

Și, firește, am eșuat lamentabil.

5

Copil fiind, la grădiniță, am trecut printr-o experiență traumatizantă când mă jucam la paralele. Tocmai ajunsesem la jumătatea traseului, cu picioarele bălăngănind dedesubt, când mi-au transpirat mâinile și-am alunecat. Mi s-a părut că am căzut de undeva de la un kilometru înălțime până am aterizat grămadă la pământ. Toți piticii de cinci ani au râs de mine și de genunchiul meu însângerat. Toți, mai puțin unul.

Casey Blithe a ieșit din grupul de puștani care se holbau și s-a așezat drept în fața mea. Chiar și atunci, mică fiind, știam că este frumoasă. Cârliionți blonzi, ochi căprui, obraji îmbujorați... întruparea perfecțiunii, la doar cinci ani. Ar fi putut participa la concursuri de frumusețe.

— Te simți bine? m-a întrebat ea.

— Da, sunt bine, i-am răspuns cu fața scăldată în lacrimi dese, fierbinți.

Nu mai știam sigur de ce plângeam, de durerea din genunchi sau de rușine că toți colegii râdeau de mine.

— Nu, nu ești bine. Ți curge sânge. Lasă-mă să te ajut, a spus întinzându-mi o mână și ridicându-mă de jos.

Apoi s-a întors și-a țipat la copiii care-și băteau joc de mine.

După povestea asta, Casey și-a asumat practic rolul de ocrotitoare a mea, nu m-a mai lăsat o clipă neînsoțită, hotărâtă până la capăt să mă ferească de probleme. De atunci, am rămas cele mai bune prietene din lume.

Firește, asta se petrecea înainte de problemele legate de popularitate și porecle precum Duff. A ajuns să fie o tipă înaltă (de aproape un metru optzeci și cinci — o adevărată amazoană), subțire și absolut superbă! Iar eu am ajuns să arăt ca... hm... fix opusul ei. Dacă ne-ar fi văzut cineva separat, nu și-ar fi imaginat că eram apropiate. Nimeni nu și-ar fi putut închipui că Regina balului era prietena tipei dolofane și cu părul de-o culoare nedefinită, castaniu-cenușiu, care se ascundea într-un colț.

Și cu toate astea, eram cele mai bune prietene. Fusesse alături de mine prin toate câte trecusem. Rămăsese alături de mine și când am fost boboc în liceu și când, ulterior, am suferit din dragoste pentru prima dată — și dacă ar fi fost după mine — și *singura* dată. Deși ar fi putut oricând să-și găsească prietene mai frumoase, mai moderne și mai cunoscute, ea rămânea cu mine.

Așa că am fost de acord să o duc acasă miercuri, după repetiția majoretelor. La urma urmei, după câte făcuse pentru mine în ultimii doisprezece ani, măcar atât puteam face, s-o conduc din când în când pe unde avea nevoie.

Am așteptat-o în sala de mese neputându-mi desprinde privirile de la pereții vopsiți psihedelic în albastru-portocaliu (probabil că tipul care alesese culorile se droga la greu) și încercând totodată să-mi termin tema la algebră. Tocmai îmi puneam și eu întrebarea veche de când lumea — oare am să folosesc vreodată chestiile astea în viața reală? — când am simțit o mână pe umăr. Funicăturile au apărut imediat și-am știut cu exactitate cine se afla în spatele meu.

Foarte tare. Exact ce-mi lipsea!

M-am smuls din mâna lui Wesley și m-am răsucit spre el ținând creionul ca pe o armă îndreptată spre gâtul lui, la mărul lui Adam.

Nici măcar nu a clipit. Ochii cenușii au examinat creionul cu o curiozitate disimulată și a spus:

— Interesant. Așa-i saluți tu pe toți băieții pe care-i placi?

— Pe tine *nu* te plac!

— Atunci, înseamnă că mă iubești, nu?

Felul ăsta liniștit și sigur în care îmi vorbea mă scotea de-a dreptul din minți. Multe tipe îl considerau sexy, dar mie una mi se părea că hărțuia. Parcă tot ce făcea el transmitea mesajul „am să te amețesc și-o să fii a mea”. Bleah.

— Înseamnă că te urăsc, m-am răstit eu. Și dacă n-ai de gând să stai naibii departe de mine, am să te raportez pentru hărțuire sexuală.

— O să fie un caz dificil, a meditat Wesley.

Dintr-o mișcare scurtă, mi-a smuls creionul din mână și a început să-l învârtă pe degete:

— Mai ales dacă ne gândim că, de fapt, tu ai fost cea care m-a sărutat pe mine. Tehnic vorbind, aș putea să te raportez *eu* pentru hărțuire.

Am scrâșnit din dinți; mi-era în continuare scârbă să rememorez scena, așa că nu m-am mai apucat să-i reamintesc faptul că fusese mai mult decât doritor să participe la întreaga acțiune.

— Dă-mi creionul înapoi, am murmurat.

— Păi, știu eu, a început el, în cazul tău ar putea fi considerat drept o armă extrem de periculoasă, la fel și paharele cu suc de cireșe. Apropo, interesantă alegere. Mi-aș fi imaginat că ești genul fetei care bea Sprite. Știi tu ce vreau să zic... obișnuită.

L-am țintuit furioasă din priviri, dorindu-mi în secret să-l văd cum arde instantaneu, și mi-am adunat cărțile și caietele de pe masă. S-a ferit de mine, când am încercat să-l calc pe picior, și a rămas privind-mă cum mă depărtez cu pași apăsați pe coridor. Deja ajunsesem la jumătatea drumului spre sala de gimnastică unde Casey, șefa majoretelor, ar fi trebuit să termine repetiția, când Wesley m-a ajuns din urmă:

— Ei, haide, Duffy. A fost o glumă. Relaxează-te.

— Nu mi s-a părut deloc haioasă.

— Înseamnă că mai ai de lucru la simțul umorului, a sugerat el. Cele mai multe fete consideră glumele mele fermecătoare.

— Or avea un IQ așa de jos că te împiedici de el.

A râs. Se pare că *eu* eram cea haioasă.

— Știi, nu mi-ai spus de ce erai supărată în seara aia, a rostit el. Ai fost mult prea ocupată să-mi bagi limba pe gât. Ia zi, care era problema?

— Nu e treaba... am început și m-am oprit subit. Hei, ia stai... nu ți-am... n-a fost cu limba!

I-am observat surâsul răutăcios și am simțit cum mă cutremură un fior de mânie:

— Nemernicul naibii! Dispari de aici. De ce naiba te tot ții după mine și nu mă lași în pace? Parcă Wesley Rush nu fuge după fete. Cum era, parcă ziceai că fetele fug după el, nu-i așa?

— Exact așa. Wesley Rush nu fuge după fete, iar eu nu fug după tine, a zis el. O aștept pe soră-meă. Face un test pentru domnul Rollins. Te-am văzut în sala de mese și m-am gândit să...

— Să ce? Să mă mai torturezi puțin, nu? am rostit cu pumnii încleștați. Lasă-mă naibii singură. Deja m-ai făcut să mă simt jalnic.

— Cum am făcut asta? a întrebat el, părând oarecum surprins.

Nu i-am răspuns. N-am vrut să-i dau satisfacția de a ști că Duff era un cuvânt care mă tortura, și asta din cauza lui. S-ar fi bucurat mult prea mult. În loc de asta, am apucat-o la goană cât de repede am putut spre ușile sălii de sport. De data asta, nu m-a mai urmărit, Slavă Domnului. Am intrat grăbită în sala de sport albastră-portocalie (Doamne, iar culori aprinse, simțeam cum mă apucă o durere cruntă de cap) și m-am așezat pe cea mai apropiată bancă.

— Excelent antrenament, fetelor! am auzit-o pe Casey strigând din cealaltă parte a sălii. OK, deci următorul meci de baschet e vineri. Vreau să repetați dansul, valabil pentru toată lumea și, Vikki, mai lucrează la ridicările de picior. Bine?

Trupa Slăbănoagelor a murmurat într-o aprobare generală.

— Super, a spus Casey. La revedere, fetelor. Hai, Panterele!

— Hai, Panterele, s-au auzit și celelalte majorete, de la distanță, ca un ecou.

Cele mai multe dintre ele fugiseră spre vestiar, iar câteva o luaseră deja spre ieșire, sporovăind voioase cu prietenele lor.

Casey a țopăit spre mine:

— Bună, Bia, m-a salutat ea. Scuze că am stat puțin peste. Te superi dacă mă duc să mă schimb înainte? Mă simt cam împrădită.

— N-ai decât, am murmurat.

— Ce e, ce s-a întâmplat? a întrebat ea brusc suspicioasă.

— Nimic, Casey. Fugi și schimbă-te.

— Bianca, știu când...

— Nu vreau să vorbesc acum despre asta, i-am răspuns.

Nu aveam de gând să încep o nouă discuție despre Wesley. Probabil că s-ar fi terminat, ca și data trecută, cu ea ținându-i partea.

— Sunt bine, da? am spus cu o voce mai caldă. O zi lungă. O durere de cap.

A plecat la vestiar cu același aer sceptic întipărit pe față și cu mult mai puțină voioșie.

Fantastic. Mă simțeam ca o superjigodie. Casey nu voise decât să se asigure că eram în regulă, iar eu o pusesem la zid. N-ar fi trebuit să-mi revărs asupra ei furia pe care o aveam față de Wesley, chiar dacă ea îl considera un prinț.

Când a revenit de la vestiar, în hanorac și blugi, era aceeași Casey plină de bună dispoziție. Și-a aruncat geanta pe un umăr și s-a apropiat de locul unde stăteam cu un zâmbet larg lipit de fața frumoasă, fără cusur.

— Uneori nu-mi vine să cred ce tâmpenii se vorbesc prin vestiare, a zis ea. Ești gata de plecare, Bia?

— Da, haide, am spus și mi-am luat cărțile.

Am pornit spre ieșire, sperând că Wesley nu mai bântuia pe coridor. Casey a băgat de seamă temerile mele. I-am observat aerul tensionat și îngrijorat de pe chip, dar nu a mai deschis nicio discuție. A spus numai:

— Ascultă aici, Vikki o să capete cât de curând renumele de fufa liceului.

— Dar deja îl are.

— Păi, asta cam așa este, a admis Casey, numai că va fi și mai rău de atât. Se vede cu tipul ăla care joacă fotbal american la juniori — îl știi, cum îl cheamă — dar i-a promis altui tip de la Liceul Oak Hill că o să vină cu el la balul baschetbaliștilor. Nu înțeleg de ce se pune în situații din astea. Noi trei, tu cu mine și cu Jess o să avem bilete în primul rând la scandalul din seara aia. Că tot mi-am amintit, cu ce te îmbraci la bal?

— Cu nimic.

— Mișto, dar nu cred că te vor lăsa să intri goală, Bia.

Ne făceam loc prin labirintul de mese din cantină, încercând să ajungem în parcare.

— Nu despre asta vorbesc, vreau să spun că nici eu, nici Jessica nu venim la bal, am anunțat-o.

— Ei, na, sigur că veniți, a protestat Casey.

Am dat din cap:

— Jessica e pedepsită. Și i-am promis că mă duc la ea să ne uităm la filme, așa, ca fetele.

Am deschis ușa albastră și-am ieșit în aerul înghețat din parcarele elevilor, în vreme ce Casey rămăsese fără cuvinte.

— Cum? Lui Jess îi place la nebunie balul baschetbaliștilor. E preferatul ei după balul de sfârșit de an și după balul fotbalistilor.

Am zâmbit ușor, surprinzându-mă și pe mine:

— Și după festivalul Sadie Hawkins¹.

— Mie de ce nu mi-ați spus de chestia asta? Nu mai e mult până la bal. De ce nu mi-a spus una din voi două măcar?

Am ridicat din umeri:

— Iartă-mă. Nici nu m-am gândit. Iar Jessica probabil că încă mai plânge. Nu cred că vrea să recunoască, de fapt, că nu are voie să meargă.

— Și atunci... eu cu cine am să mai merg?

— Hm, cu un tip, i-am sugerat. Casey, n-are cum să-ți fie greu tocmai ție să-ți faci rost de un partener.

Am pescuit cheile de la mașină din buzunarul de la spate și-am descuiat portiera Saturnului.

— Da, sigur, cine-o vrea oare să meargă cu Yeti, omul zăpezilor?

— Nu ești deloc Yeti.

¹ O pseudo-sărbătoare inspirată de o revistă de benzi desenate, la care fetele invită băieții la dans.

— În afară de asta, a rostit ea ignorându-mi vorbele, e mult mai mișto să merg cu voi.

S-a urcat pe locul din față și s-a învelit cu pătura în care stătuse Jessica cu câteva nopți în urmă.

— Fir-ar a naibii de treabă, Bia. Repară-ți odată radiatorul ăla!

— Ce-ar fi să-ți cumperi tu mașină?

Schimbare de subiect:

— În fine, să revenim la dans. Dacă voi două tot nu mergeți... vă supărați dacă apar și eu la festivalul vostru de film? Ar fi ca o Petrecere de Fete. Nu am mai făcut de mult una.

În ciuda stării mele de spirit proaste, i-am zâmbit. Casey avea dreptate. De mult timp nu mai avusesem o seară de filme, ar fi fost chiar plăcut să stăm împreună fără scene cu băieți și fără muzică tehno dată la maxim. M-aș fi putut distra chiar și eu într-o noapte de vineri. M-am aplecat să învârt butonul de volum la casetofon și-am zis:

— De vineri într-o săptămână. Așa rămâne.

6

Pe măsură ce se apropia Noaptea Fetelor, mă simțeam mai mult decât pregătită pentru o seară plăcută și relaxantă în compania prietenelor mele și, desigur, a minunatului actor scoțian James McAvoy. Mi-am îndesat în rucsac o copie după *Becoming Jane* pe care o promisem de Crăciun de la Jessica, o pijama aproape nouă (da, dorm goală acasă, și ce-i cu asta?) și periuța de dinți. Casey trebuia să aducă floricelele de porumb, iar Jessica ne promisese niște boluri imense cu înghețată de ciocolată de la automat.

De parcă n-aș fi avut fundul îndeajuns de mare.

Firește însă că ziua nu avea cum să fie frumoasă în întregime. Doamna Perkins, profesoara mea de engleză, s-a ocupat de asta la a patra oră.

— Așadar, acesta este romanul *Litera Stacojie*, a spus ea închizând cartea. Clasă, v-a plăcut?

S-a auzit un mormăit negativ pe care doamna Perkins nu dădea semne că l-ar fi observat.

— Prin urmare, datorită faptului că opera lui Hawthorne este absolut extraordinară și extrem de valabilă în societatea

contemporană, vreau să scrieți un eseu care să se refere la acest roman.

A ignorat oftaturile zgomotoase care se auzeau de peste tot și a continuat:

— Eseul poate să vizeze orice parte din carte — un personaj, o scenă, o temă anume — dar vreau să fie bine conceput. Aveți voie să lucrați pe perechi — clasa a fremătat de entuziasm — pe care le voi selecta chiar eu.

Freamătul a dispărut brusc.

Știam că eram în pericol de fiecare dată când deschidea catalogul. Însemna că doamna Perkins avea de gând să stabilească perechile în ordine alfabetică, și cum nu aveam în clasă pe nimeni al cărui nume de familie să înceapă cu Q, partenerul meu urma să fie...

— Bianca Piper va lucra cu Wesley Rush.

Ce porcărie!

De vreo săptămână jumătate reușisem să mă feresc de Wesley — din ziua în care se legase de mine după ore — dar uite cum a trebuit să-și bage nasul doamna Perkins și să strice ea totul.

A rostit și ultimele nume din listă, după care a conchis:

— Mă aștept la eseuri de cel puțin cinci pagini, cu fonturi de 12, la două rânduri, Vikki. Să nu te mai prind cu șmecherii din alea, a avertizat-o ea și a râs fără răutate. Bun, vreau ca perechile să lucreze împreună. Ambii își vor aduce contribuția la eseu. Și mai ales, fiți creativi, oameni buni! Distrăți-vă!

— Nicio șansă, am murmurat spre Jessica, care stătea în bancă lângă mine.

— Bianca, cred că tu ești chiar norocoasă, a zis ea. Aș fi super fericită să fie Wesley partenerul meu. Numai că inima mea îi aparține lui Harrison. E-așa de nedrept că face Casey pereche cu el, și nu eu...

Și-a aruncat o privire spre locul în care stătea Casey, undeva de cealaltă parte a sălii de clasă și a continuat:

— Probabil c-o să ajungă să-i vadă casa, și dormitorul și mai știu eu ce. Tu ce crezi, o să-mi pună o vorbă bună, dacă o rog? Poate că așa o să-mi fie un fel de reprezentant.

Nu m-am obosit să-i răspund.

— Predarea eseurilor peste fix o săptămână, a anunțat doamna Perkins, acoperind zgomotul de fond. Așa că vă rog să le lucrați în weekendul ăsta.

Clopoțelul a sunat și toată clasa s-a ridicat în același timp în picioare. Scundă cum era, doamna Perkins s-a tras repede deoparte, evitând să fie călcată în picioare de turmele care se repezeau la ușă. M-am alăturat mulțimii împreună cu Jessica, iar Casey ne-a prins din urmă exact când ieșeam pe coridor.

— Ce porcărie, a șuierat ea. Un eseu despre nimic? Nu vreau să aleg eu subiectul. Asta-i treaba ei, nu a mea! Care-i scopul chestiei ăsteia, dacă nu ne dă ea ceva de scris? E complet ridicol!

— Dar tu ai noroc fiindcă lucrezi cu Harrison și...

— Jess, te rog, nu începe cu prostiile astea, i-a spus Casey dându-și ochii peste cap. Tipul. Este. Gay. Nu are cum să se întâmple niciodată nimic între voi doi, clar?

— Nu se știe niciodată, a răspuns Jess. Deci nu vrei să pui o vorbă bună pentru mine?

— Vă las, ne întâlnim la cantină, le-am spus și am luat-o către vestiar. Mai am de luat câteva chestii.

— Bine.

Casey a apucat-o pe Jessica de mână și-a tras-o înspre celălalt coridor:

— Ne vedem la automatele cu snackuri, Bia. OK așa? Haide, Jess, să mergem.

Și m-au lăsat singură pe coridorul ticsit de lume. Bine, recunosc, nu chiar ticsit. Liceul Hamilton nu avea decât vreo patru sute de elevi dar, totuși, coridoarele păreau destul de aglomerate în după-amiaza aia. Sau poate că era numai vina mea, eram din ce în ce mai stresată și deveneam claustrofobă. În fine, prietenele mele plecaseră deja, lăsându-mă singură printre bestii.

Mi-am făcut loc cu coatele printre fotbaliști zgomotoși și cupluri înlănțuite — sunt complet dezgustători ăștia care se expun în public — și-am luat-o spre coridorul cu laboratoarele de știință. În câteva minute, am ajuns la vestiar care, la fel ca restul școlii ășteia oribile, era vopsit în albastru și portocaliu. Am introdus combinația de numere și-am deschis ușa cu o smucitură. Din spate m-a depășit un grup de majorete care alergau și strigau:

— Hai, Panterele! Panterele! Panterele!

Mi-am apucat haina și rucsacul și tocmai eram pe punctul de a închide ușa când *el* și-a făcut apariția. Sincer vorbind, m-aș fi așteptat să o facă mai devreme.

— Duffy, se pare că suntem parteneri.

Am tras un șut în ușă cu ceva mai mult elan decât era necesar:

— Da, din nefericire.

Wesley a rânjit și și-a trecut degetele prin cărlionții întunecați, sprijinindu-se de vestiarul de lângă mine.

— Cum rămâne până la urmă, la tine sau la mine acasă?

— Poftim?

— Pentru tema din weekendul ăsta, mi-a răspuns el mijind ochii. Nu-ți imagina cine știe ce chestii, Duffy. Nu te urmăresc. Sunt doar un elev conștiincios. Wesley Rush nu fuge după fete. Ele...

— Fug după tine. Da, da, cunosc.

Mi-am tras haina pe deasupra tricoului:

— Păi, dacă tot trebuie să facem asta, mă gândeam să...

— Wesley!

O brunetă slăbănoagă pe care n-am recunoscut-o (arăta mai degrabă a boboc în primul an) s-a aruncat de gâtul lui, chiar în fața mea. L-a privit adânc cu niște ochi mari și tâmpi:

— Vrei să dansezi cu mine diseară la bal?

— Sigur, Meghan, i-a răspuns el mângâind-o pe spate.

Era destul de înalt cât să se poată uita de sus în jos în cămașa ei, fără nicio problemă. Ticălos pervers ce era!

— Am să-mi păstrez un dans numai pentru tine, OK?

— Pe bune?

— Te-aș minți eu pe tine?

— Ah, Wesley, mersi mult!

S-a aplecat spre ea, iar fata i-a dat un sărut scurt pe obraz, apoi s-a făcut nevăzută, fără să-mi dea nici cea mai mică atenție în tot acest timp. Wesley și-a reîndreptat atenția către mine:

— Ce spuneai?

Scrâșnind din dinți, i-am răspuns:

— Mă gândeam să ne întâlnim la mine acasă.

— Dar ce e-n neregulă cu casa mea? a întrebat. Ți-e teamă să nu fie cumva bântuită, Duffy?

— Sigur că nu. Prefer totuși să lucrez la mine acasă. Dumnezeu știe ce boală aș putea lua dacă aș pune piciorul în dormitorul tău, am spus și-am scuturat din cap. Deci, așa rămâne, mâine la mine acasă, da? Mâine după-amiază, să zicem pe la trei. Mai bine suni înainte să-ți faci apariția.

Nu l-am mai lăsat să răspundă. Dacă avea vreo problemă cu chestia asta, puteam foarte bine să scriu singură eseul. M-am îndepărtat de el fără să-mi iau la revedere, dinadins, am ocolit grupurile de fete care bârfeau pe înfundate, și m-am grăbit să

ajung la sala de mese. Casey și Jessica mă așteptau lângă niște automate vechi.

— Nu pricep, Case, zicea Jessica.

Băgase deja o bancnotă de un dolar și aștepta să cadă în tăvița de jos sticla de Sunkist¹.

— Nu vrei să stai la meci și să conduci majoretele?

— Nu, le-am spus deja fetelor că nu ajung în seara asta și-o să am o înlocuitoare, pe puștoaica aia frumoșică din primul an. Tot anul a vrut să intre în echipă, și știe și mișcărilor, numai că n-a avut loc până acum. Or să se descurce fără mine.

Stăteam chiar lângă ele și, într-un târziu, m-a văzut și Jessica:

— Uite-o și pe Bianca! Hai să plecăm naibii de aici odată! Iu-huuu! Noaptea Fetelor începeee!

Casey și-a dat ochii peste cap. Cu un zâmbet până la urechi, Jessica a împins ușa albastră ce dădea spre parcare și a rostit:

— Sunteți cele mai tari prietene. Pe bune, *cele* mai tari! Nu știu ce m-aș face fără voi.

— Ai plânge în pernă în fiecare noapte? a întrebat Casey.

— Ai crede că ceilalți prieteni pe care îi ai sunt „cei mai tari”? i-am oferit eu o altă variantă, cu un zâmbet la fel ca al ei.

Nu aveam de gând sub nicio formă să mă las doborâtă de Wesley Rush. Nici gând! La naiba, era Noaptea Fetelor și nu avea să mi-o strice un ticălos ca el:

— Jessica, nu ai uitat de înghețata aia pe care ne-ai promis-o, nu?

— Știu, știu. Înghețată de la automat.

Am traversat parcare și ne-am urcat în mașină. Jessica s-a înfășurat imediat în pătura cea veche, iar Casey, cu dinții clănțănind, a privit-o cu invidie și și-a fixat centura. Am apăsat

¹ Băutură răcoritoare naturală din portocale.

ușor accelerația și ne-am făcut nevăzute din parcarea studenților, drept pe autostradă; fugeam de Liceul Hamilton asemenea pușcăriașilor tocmai eliberați din celule... De fapt, cam asta și eram.

— Casey, nu-mi vine să cred că nu ai fost nominalizată printre reginele balului baschetbaliștilor, a spus Jessica de pe bancheta din spate. Eram convinsă că vei fi.

— Nu. M-au votat Regină la balul fotbaliștilor. E o regulă pentru cei care câștigă de mai multe ori într-un an. Nu eram eligibilă de data asta. O să câștige Vikki sau Angela, sunt convinsă.

— Crezi c-or să se certe, dacă o să câștige cealaltă?

— Mă îndoiesc, a răspuns Casey. Angela nu dă doi bani pe rahaturile astea. Vikki e cea competitivă... Mi-ar fi plăcut totuși să văd spectacolul din seara asta. V-am spus că Vikki se gândește să se întâlnească și cu Wesley Rush?

— Nu! am strigat eu la unison cu Jessica.

— Ba da, a zis Casey încuviințând. Cred că încearcă din răpputeri să-și facă iubitul gelos. Se vede cu un junior, vine la bal însoțită de un tip de la Liceul OH¹ și povestește în stânga și-n dreapta cum i s-a pus ei pata pe Wesley. Zice că și-au făcut de cap de curând, la o petrecere — chestie pe care nu cred că a aflat-o iubitul ei, încă — și se gândește s-o mai facă o dată. Vikki zice că a fost demential.

— S-a culcat cu ea? a întrebat Jessica gâfâind.

— Se culcă cu oricine, i-am răspuns eu întorcând mașina pe 5th Street. Se culcă cu orice are un vagin.

— Bleah, Bianca! a țipat Jessica dezgustată. Nu mai spune cuvântul ăla cu „v”.

¹Oak Hill

— Vagin, vagin, vagin, poftim, a răspuns Casey fără ocolișuri. Treci peste asta, Jess. Ai și tu unul. Poți să-i spui pe nume, să știi.

Obrajii Jessicai ajunseseră de culoarea roșiilor.

— N-aveți niciun motiv să vorbiți despre asta. E foarte primitiv și... personal.

Casey a ignorat-o și s-a întors spre mine:

— O fi el un seducător de meserie, dar e al naibii de sexy. Trebuie să recunoști și tu asta, Bia. Fac pariu că e demential la pat. Tu ar trebui să știi, că te-ai sărutat cu el. N-a fost mișto? Poți s-o acuzi pe Vikki că vrea să îl agațe?

— Te-ai sărutat cu Wesley? a întrebat Jessica pe un ton pițigăiat, aproape înecându-se de exaltare. Cum? Când? Mie de ce nu mi-ai spus?

Am țintuit-o din priviri pe Casey.

— Fiindcă îi e rușine, a răspuns Casey umflându-și părul scurt, la spate. Ceea ce-i o prostie, fiindcă sunt sigură că i-a plăcut la nebunie să-l sărute.

— Nu mi-a plăcut la nebunie, am zis.

— Sărută bine? a continuat Jessica. Hai, spune-mi, spune-mi, spune-mi. Chiar vreau să știu!

— Păi, dacă chiar trebuie să știi, da. Dar asta nu-l face mai puțin dezgustător.

— Ia stai, a intervenit Casey, cu experiența ta de acum, răspunde-mi te rog la o ultimă întrebare. Poți s-o învinuiești pe Vikki fiindcă vrea să-l agațe?

— N-am de ce, am spus și am dat semnal. O să se învinuiască singură atunci când o să-și descopere cine știe ce boală venerică... sau când o să descopere iubitul ei adevărul. Oricare din ele s-o întâmpla mai întâi.

— Și exact de asta voiam să merg la dans, a oftat Casey. Am fi fost martori direcți ai evenimentelor... ar fi fost ca și cum

Liceul Hamilton și-ar fi făcut propriul episod din *Gossip Girl*¹. Iubitul lui Vikki se oftică și-și pune la cale răzbunarea pentru că prietena lui necredincioasă și-o trage cu cel mai mișto tip din liceu, iar Bianca, cea care-și ține secretă iubirea ei față de Wesley, stă bosumflată și se preface supărată, dar în realitate tânjește după sărutările lui super-extra-sexy.

Am simțit cum rămân cu gura căscată:

— Ba nu tânjesc *deloc*, după nimic de genul ăsta!

Jessica a pufnit în răs pe bancheta din spate și, când mi-a văzut privirea în oglinda retrovizoare, și-a tras coada de păr din spate peste gură, să-și camufleze zâmbetul larg.

— Ei, bine, atunci, a oftat Casey, sunt sigură c-o să auzim luni toate detaliile dramatice.

— Poate chiar mâine, dacă povestea e îndeajuns de bună, a adăugat Jessica. Nici Angela, și nici Jeanine nu țin bârfele doar pentru ele. Dacă se lasă cu scandal, așteaptă-te să ne sune ca să ne povestească ce-am pierdut. Sunt convinsă că așa or să facă, ne-a asigurat ea, surâzând. Sper numai să ne dea o grămadă de detalii. Nu-mi vine să cred că pierd ultimul meu bal al baschetbaliștilor.

— Măcar nu-l pierzi de una singură, Jess.

La câteva secunde după ce am intrat pe aleea Holbrooke, am tras mașina în fața casei familiei Gaither. Am smuls cheile din contact și-am anunțat:

— Noaptea Fetelor este oficial deschisă!

— Iu-huuu!

Jessica a sărit de pe bancheta din spate și s-a îndreptat dansând pur și simplu spre intrarea în casă. A deschis ușa, iar eu și Casey am urmat-o, dând din cap amuzate.

¹ *Gossip Girl*, serial american de televiziune, în care secretele adolescenților bogați sunt expuse de către un blogger vigilent.

Mi-am dat jos jacheta și-am agățat-o în cuierul de pe ușă. Jessica locuia într-o casă ca scoasă din cutie — știți genul, totul curat, aranjat, pantofii lăsați la ușă... Părinții ei erau maniaci cu ordinea. Casey a făcut la fel ca mine și apoi a spus:

— Ce bine-ar fi dacă și mama ar ține casa la fel de îngrijită ca asta. Sau măcar să angajeze un ajutor la curățenie, să facă ceva... Casa noastră arată ca naiba.

Nici a mea nu arăta prea grozav. Mama nu fusese niciodată obsedată cu dereticatul, tata credea în curățenia generală făcută o dată pe an, primăvara. În casa Piper nu se muncea prea mult în sensul ăsta, în afară de spălatul rufelor și al vaselor și uneori datul cu aspiratorul și ștersul prafului (chestii care, de cele mai multe ori, îmi reveneau).

— La ce oră vin părinții tăi, Jessica? am întrebat-o.

— Mama o să ajungă la cinci jumătate, iar tata la puțin după ora șase, a răspuns ea, așteptându-ne în capătul scărilor, gata să o ia la goană spre dormitor împreună cu noi. Începând de azi, tata are un nou pacient, așa că o să întârzie puțin.

Dl. Gaither era psihoterapeut. Nu de puține ori, Casey amenințase că-l va ruga să mă accepte drept pacientă, pe gratis. Să vadă dacă așa îmi voi rezolva „problemele”. Nu că aș fi avut probleme. Dar Casey considera că cinismul meu era rezultatul unor lupte interne care se dădeau în mintea mea și în sufletul meu. Eu eram de părere că eram doar inteligentă, atâta tot. Iar Jessica, ei bine Jessica nu spunea nimic. Chiar dacă subiectul apărea rareori și era doar sugerat, ea se purta ciudat de fiecare dată. Cu toate psihopalavrele auzite de la taică-său, probabil chiar credea că negativismul meu constant se datora unor lupte interne.

Jessica ura negativismul. Cu o asemenea forță, că nici nu putea spune că îl ura. Asta ar fi fost „mult prea negativ” s-o facă.

— Haide, mai repede, mai repede! Sunteți odată gata?

— Să înceapă petrecerea! a zberat Casey și a luat-o la goană pe scări pe lângă Jessica.

Chicotind ca scoasă din minți, Jessica s-a străduit s-o ajungă din urmă, iar eu le-am urmat agale, pe trepte, în ritm normal. Am ajuns pe coridorul de sus și mi-am auzit prietenele care se hlizeau și vorbeau deja în dormitorul din capăt, dar nu am mers în direcția lor. Atenția mi-a fost atrasă de cu totul altceva.

Ușa de la primul dormitor, cel de pe stânga, era larg deschisă. Mentea îmi spunea să trec de el, numai că picioarele nu voiau să mă asculte deloc. Am rămas în dreptul pragului, deși-mi doream să privesc în altă parte. Trupul meu devenise brusc necooperant.

Patul era aranjat perfect, cu pilota bleumarin bine întinsă. Posterele cu supereroi acopereau fiecare centimetru de perete. Spoturi negre pe tăblie. Camera arăta exact așa cum mi-o aminteam, cu excepția faptului că nu mai erau haine murdare aruncate pe jos. Șifonierul deschis părea gol și dispăruse calendarul cu Spider Man, care stătea de obicei pe masa calculatorului. Dormitorul încă mai păstra căldură, ca și cum el ar mai fi fost acolo. Ca și cum aș fi avut din nou paisprezece ani.

— *Jake, nu înțeleg. Cine era fata aia?*

— *Nimeni. Nu-ți face griji în privința ei. Nu înseamnă nimic pentru mine.*

— *Dar...*

— *Șșșt... nu-i mare lucru.*

— *Te iubesc, Jake. Te rog să nu mă minți, da?*

— *N-am s-o fac.*

— *Promiți?*

— *Normal. Bia, tu chiar crezi că ți-aș face vreodată vreun rău?*

— *Bianca, unde naiba ai dispărut?*

Am tresărit speriată de glasul lui Casey. M-am grăbit să ies din dormitor și să închid ușa, conștientă că nu voi putea trece

pe lângă ea ignorând-o de fiecare dată când voi avea nevoie la toaletă.

— Vin acum, am spus reușind să vorbesc pe un ton normal. Doamne sfinte, aveți și voi răbdare o dată în viață.

După care, cu un zâmbet forțat, am început să mă uit la film împreună cu prietenele mele.

7

După ce am cugetat îndelung, m-am decis că erau și avantaje pentru faptul că eram considerată Duff.

Avantajul numărul unu: n-avea niciun rost să-ți faci griji în privința părului sau a machiajului.

Avantajul numărul doi: nu exista nicio presiune să fi trendy; nu la tine se uita lumea.

Avantajul numărul trei: nu existau scene penibile cu băieți.

De beneficiul trei mi-am dat seama în dormitorul Jessicăi, când urmăream *Remușcare*. Biata de Keira Knightley trebuie să treacă, în film, prin toate tragediile alea nenorocite cu James McAvoy, dar dacă n-ar fi fost frumoasă el nu i-ar fi dat nicio atenție. Și ea nu ar mai fi trăit cu inima zdrobită. La urma urmei, toată lumea știe că vorba aia cu „e mai bine să fi iubit și să fi suferit, decât...”¹ e de adormit copiii.

Teoria asta se aplică în multe alte filme. Ia gândiți-vă. Dacă în *Titanic*, Kate Winslet ar fi fost desemnată drept o Duff, Leonardo DiCaprio nu s-ar mai fi luat după ea și în felul ăsta

¹ ...să nu fi iubit deloc. Citat aparținând poetului englez Alfred, Lord Tennyson.

nu am mai fi plâns ca disperății. Sau în *Cold Mountain*, dacă Nicole Kidman ar fi fost urâtă, nu și-ar mai fi făcut griji pentru Jude Law, când a plecat la război. Și lista ar putea continua la nesfârșit.

Prietenele mele treceau prin episoade triste cu băieți, de când mă știam. De obicei, relațiile se terminau cu ele înlăcimate (Jessica) sau urlând (Casey). Eu suferisem o singură dată din dragoste, dar îmi fusese mai mult decât de ajuns. Uitându-mă la *Remușcare* alături de prietenele mele, mi-am dat seama cât de norocoasă eram să fiu Duff. Sucită chestie, nu?

Din nefericire, nu eram salvată de neîmplinirile din familie, chiar dacă eram o Duff.

A doua zi am ajuns acasă pe la unu jumătate, la prânz. Îmi reveneam cu greu după noaptea petrecută cu fetele — în care nimeni nu dormise — și abia mai puteam să-mi țin ochii deschiși. M-a trezit instantaneu imaginea casei aflată într-o stare de devastare completă. Pe podeaua din living străluceau cioburi de sticlă spartă, măsuța de cafea era întoarsă cu fundul în sus, ca și cum i-ar fi tras cineva un șut cu piciorul și abia după un minut mi-am dat seama: sticle de bere zăceau împrăștiate peste tot prin cameră. Am înghețat în prag preț de o secundă, îngrozită la gândul că avusese loc un jaf. Apoi am auzit sforăitul puternic al tatălui meu venind din capătul holului, unde era dormitorul lui, și am știut că adevărul era chiar mai rău de-atât.

Cum nu trăiam într-o casă ca scoasă din cutie, la noi era întru totul acceptabil să mergi pe covor încălțat. Azi era chiar necesar s-o faci. Am mers la bucătărie să iau un sac de gunoi — era absolut indispensabil ca să pot curăța haosul din jur — iar cioburile, despre care mi-am dat seama că proveneau de la niște poze înrămate sparte, mi-au scârțâit sub picioare.

Mă mișcam prin casă cuprinsă de o senzație ciudată, de amorțeală. Ar fi trebuit să o iau razna. Cum să nu, când tata stătuse optsprezece ani fără strop de băutură, iar acum sticlele astea de bere erau semn clar că sobrietatea lui era în pericol? Dar eu nu simțeam nimic. Poate pentru că nu știam ce să simt. Oare ce s-o fi întâmplat așa de rău, să-l facă să se apuce din nou de băut?

Am descoperit răspunsul pe masa din bucătărie, ascuns cu grijă într-un plic venit *par avion*.

— Acte de divorț, am murmurat examinând conținutul plicului desfăcut. Ce mama naibii?

Cufundată într-o stare stranie de șoc, m-am holbat la semnătura rotundă a maică-mii. Adică, da, pricepusem că așa urma să se întâmple — știi, cam asta e senzația când maică-ta dispăre vreo două luni de acasă — dar acum? Pe bune? Nici măcar nu s-a gândit să sune sau să mă anunțe în vreun fel dinainte! Sau pe tata!

— Naiba să te ia, am șoptit, și degetele mi-au tremurat.

Tata nu prevăzuse nimic din toate astea. Cum de fusese mama în stare să îi facă așa ceva? Să ne facă nouă așa ceva?

La naiba. Pe bune. S-o ia naiba!

Am azvârlit plicul deoparte și m-am dus la dulapul unde ținem materialele de curățenie, încercând să nu dau frâu liber lacrimilor care-mi ardeau ochii. Am apucat un sac de gunoi și m-am îndreptat spre sufrageria distrusă.

M-am întins după una din sticlele goale de bere și mi-am dat dintr-odată seama. Am simțit imediat cum mi se ridică un nod în gât. Mama nu mai venea acasă. Tata se apucase din nou să bea. Iar eu eram cea care aduna literalmente resturile de pe jos. Am strâns sticlele goale și cioburile mai mari și le-am aruncat în sac, încercând să mi-o scot pe mama din minte. Încercând să nu mă gândesc la faptul că probabil avea un bronz

perfect. Încercând să nu mă gândesc că probabil și-o trăgea cu vreun hispanic de douăzeci și doi de ani. Încercând să nu mă gândesc la semnătura perfectă pe care o folosise să încheie actele de divorț.

Eram furioasă pe ea. Foarte, foarte furioasă. Cum ne putea face una ca asta? Cum să trimită niște acte de divorț în halul ăsta? Fără să treacă pe acasă sau să ne anunțe în prealabil în vreun fel. Nu și-a dat seama cum o să se simtă tata? Plus că nu se gândise deloc la mine. Să nu mai spun că nu sunase să mă pregătească în vreun fel...

Atunci și acolo, în timp ce trebăluiam prin living, am decis că o uram pe mama. O uram pentru că fusese mai tot timpul plecată. O uram pentru că ne șocase cu actele alea. O uram pentru că-l rănise pe tata.

Am târât în bucătărie sacul de gunoi plin cu rame distruse și m-am întrebat dacă tata reușise să-și șteargă amintirile alea din cap — cele care fuseseră surprinse în pozele cu el și cu mama. Probabil că nu. De asta avusese nevoie de alcool. Și când nici așa nu și-a scos-o pe mama din cap, atunci probabil c-a azvârlit cu ele în toate părțile, ca un nebun.

Nu-l văzusem niciodată beat pe tata, dar știam de ce se lăsase. L-am auzit de câteva ori discutând cu mama despre asta, când eram mică. Se pare că făcea urât la beție. Așa de urât, încât mama s-a speriat și l-a implorat să se oprească. Ceea ce cred că explica măsura de cafea răsturnată.

Dar gândul că tata ar putea fi beat... nu reușeam să fac legătura. Adică, nici măcar nu mi-l puteam imagina folosind vreo înjurătură mai rea decât „Du-te naibii!”. Să facă urât la beție? Nu mi-l imaginam.

Voiam doar să sper că nu se tăiase în vreun ciob de sticlă. Nu-l învinuiam deloc. Era vina mamei. Ea îi făcuse asta.

Plecuse, dispăruse, fără să sune, fără să anunțe dinainte. Nu s-ar mai fi apucat niciodată de băut, dacă nu ar fi văzut hârtiile alea nenorocite. Ar fi fost bine. S-ar fi uitat la *TV Land* și ar fi citit *Hamilton Journal*. N-ar fi avut de ce să fie mahmur.

Am continuat să mă conving să nu plâng și-am reșezat măsuța la loc, aspirând cioburile mai mici de pe covor. Nu puteam plânge. Dacă aș fi plâns, n-ar fi fost din cauza faptului că părinții mei divorțau. Asta nu mă șocase deloc. N-ar fi fost din cauza faptului că mama plecase de acasă. Lipsea deja de mult prea multă vreme ca să îmi mai pese. Nici măcar nu aș fi jelit de dragul familiei pe care o avusesem cândva. Eram fericită cu viața pe care o aveam împreună cu tata. Nu. Dacă aș fi plâns, aș fi făcut-o de furie, de frică, din motive complet egoiste. Nu pentru ce însemnau toate astea pentru *mine*. *Eu* trebuia să fiu adultul acum. *Eu* trebuia să am grijă de tata. Doar că mama, care ducea un stil de viață demn de o stea de cinema în Orange County, era îndeajuns de egoistă pentru amândouă, așa că trebuia să las deoparte lacrimile.

Tocmai dusesem aspiratorul înapoi în debara, când a început să sune telefonul fix.

— Alo? am spus în receptor.

— Bună ziua, Duffy.

Ah, la naiba! Uitasem că aveam de lucru cu Wesley la proiectul ăla tâmpit. Dintre toți oamenii pe care i-aș fi putut vedea, de ce trebuia să-l văd tocmai pe el? De ce era nevoie să fie și mai nasoală ziua asta?

— E aproape ora trei, a zis el. Tocmai mă pregăteam să vin la tine. Mi-ai spus să sun înainte să plec... așa că trebuie să fac ceea ce e politicos.

— Habar nu ai ce înseamnă asta, i-am întors-o și am privit pe hol, înspre dormitorul de unde se auzeau sforăiturile tatălui meu.

Sufrageria încă arăta aiurea, deși nu îți mai riscai viața dacă pășeai înăuntru, dar habar nu aveam în ce toane avea să fie tata când se va da jos din pat. Bănuiam oarecum că nu va fi tocmai bine. Nici măcar nu știam ce ar fi trebuit să îi spun.

— Uite, știi ce, m-am răzgândit. Vin eu la tine. Ne vedem în douăzeci de minute.

În fiecare oraș există o astfel de casă. Știți despre ce vorbesc: una așa de frumoasă că nu se potrivește deloc cu restul. Casa aia așa de luxoasă, încât ai senzația că stăpânii se laudă cu averea lor. Fiecare oraș din lume are o astfel de casă, iar în Hamilton casa asta aparținea familiei Rush.

Nu-s convinsă că ar putea fi denumită vilă, dar avea trei etaje și două balcoane. Balcoane! Mă holbasem la ea de milioane de ori când trecusem prin zonă, dar nu-mi imaginasem c-aș putea vreodată păși înăuntru. Ieri, de pildă, aș fi fost puțin emoționată să văd cum arată pe dinăuntru (dar n-aș fi spus nimănui asta), acum însă aveam mintea fixată asupra actelor de divorț de pe măsuța din bucătărie, că nu mă simțeam decât îngrijorată și amărâtă.

Wesley mă aștepta în prag cu un zâmbet enervant de înfumurat pe față. Stătea rezemat de prag, cu brațele încrucișate peste pieptul larg. Purta o cămașă albastră, cu nasturi, cu mânecile suflecate până la coate. Și firește, lăsase câțiva nasturi de sus desfăcuți.

— Salut, Duffy.

Știa oare cât de mult mă deranja numele ăla? M-am uitat pe aleea din fața casei unde nu erau alte mașini în afara Saturn-ului meu și a Porsche-ului lui.

— Unde-ți sunt părinții? am întrebat.

— Plecați, mi-a răspuns și mi-a făcut cu ochiul. Se pare că nu suntem decât noi doi acasă.

L-am împins într-o parte și am intrat în foaietul larg, privind în jur cu dezgust. Mi-am așezat pantofii cumiți într-un colț și m-am întors către Wesley care mă privea cu un aer vag.

— Hai să terminăm și cu asta.

— Nu vrei marele tur al casei?

— Nu prea.

Wesley a ridicat din umeri

— Tu pierzi. Haide, vino după mine, mi-a spus și a intrat într-un living enorm, probabil la fel de mare cât cantina Liceului Hamilton.

Două coloane ample susțineau tavanul, iar mobilierul — trei canapele bej împreună cu două fotolii largi din același set — era împrăștiat prin încăperea. Pe unul din pereți am văzut agățat un televizor imens, cu ecran plat, iar pe altul era așezat un șemineu gigantic. Soarele de ianuarie se risipea prin ferestrele mari, de la pământ la tavan, dând încăperii un aer de fericire firească. Wesley s-a întors și a început să urce scările, departe de această cameră reconfortantă.

— Unde mergi? l-am întrebat.

M-a privit peste umăr cu un aer exasperat:

— În dormitor, unde altundeva?

— Nu s-ar putea să scriem eseul aici, jos? l-am întrebat.

I-am văzut colțurile gurii înălțându-se puțin și felul în care și-a agățat degetul de curea.

— Ba da, Duffy, s-ar putea, dar ar merge mult mai rapid dacă îl bat la calculator, iar computerul e sus, în cameră. Tu ai spus că vrei să terminăm și cu asta.

Am oftat adânc și-am pornit cu pași apăsați pe trepte:

— Prea bine.

Dormitorul lui Wesley era situat la ultimul etaj — una din camerele cu balcon — și era mai mare decât toată sufrageria mea. Patul matrimonial nu fusese făcut pe ziua aia și peste tot primprejurul consolei de jocuri, prinsă într-un suport laolaltă cu televizorul, erau aruncate carcace goale de jocuri. În mod surprinzător, camera mirosea foarte plăcut. Un amestec de Burberry, apa de colonie cu care se dădea Wesley, cu iz de haine proaspăt spălate, de parcă tocmai ar fi pus rufe la uscat, sau așa ceva. Raftul cu cărți spre care s-a îndreptat era ticsit cu volume scrise de autori variați, de la James Patterson, la Henry Fielding.

Wesley s-a aplecat să caute în bibliotecă, iar eu mi-am întors privirile de la blugii Diesel și m-am așezat pe pat, cât timp a găsit și a scos *Litera Stacojie*. Mi-a făcut semn să mă trag mai aproape, ceea ce am și făcut, cu reținere.

— Bun, a spus el mângâind absent coperta cartonată a volumului, despre ce să fie eseul nostru? Ai vreo idee?

— Nu...

— Mă gândeam că am putea să facem o analiză a lui Hester, a sugerat el. Știu că sună a clișeu, dar mă refeream la o analiză mai profundă a personajului. Uite, de exemplu, de ce a avut ea relația aia amoroasă? De ce s-a culcat cu Dimmesdale? L-a iubit sau a vrut doar o viață promiscuă?

Mi-am dat ochii peste cap:

— Doamne, așa faci mereu, cauți cele mai simple răspunsuri? Hester e mult mai complicată de atât. Nici una din variantele astea nu arată vreun pic de imaginație.

Wesley m-a privit cu o sprânceană ridicată:

— Bine, atunci, a zis el ușor. Dacă ești așa de deșteaptă, spune tu atunci, de ce a făcut-o? Luminează-mă.

— Ca să-și distragă atenția de la altele.

OK, recunosc, mersesem cam departe, dar nu-mi puteam scoate din cap imaginea plicului ăluia par avion. Nici pe a ticăloasei egoiste de maică-mea. Mă întrebam oare cum se simțea tata, beat pentru prima oară în optsprezece ani. Căutam cu mintea orice — orice — să-mi distragă atenția de la gândurile dureroase, așa că era oare prea ridicol să cred că și Hester simțise la fel ca mine? Era singură, înconjurată de niște puritani ipocriți, căsătorită cu un englez absent și complet greșos.

— N-a vrut decât ceva care să-i mute gândul de la rahaturile pe care le avea de îndurat, am murmurat. O cale de scăpare...

— Dacă așa se pune problema, nu i-a mers deloc mai bine. La final, totul s-a întors împotriva ei.

Nu cred că l-am auzit cu adevărat. Eram deja cu mintea înapoi în timp, într-o noapte nu foarte îndepărtată, o noapte în care descoperisem o modalitate prin care să-mi scot toate grijile din cap. Îmi aminteam cum îmi amuțiseră toate gândurile și cum trupul a preluat controlul. Îmi aminteam binecuvântarea de a nu mai simți nimic. Îmi aminteam cum, chiar și după ce se terminase totul, am continuat să mă gândesc la asta cu așa forță, încât restul grijilor mele aproape că nu mai existaseră.

— ... probabil că ideea asta ar merge. E cu siguranță un alt punct de vedere și lui Perkins îi place creativitatea. Am putea chiar să luăm notă maximă.

Wesley s-a întors să mă privească, cu un aer brusc îngrijorat:

— Duffy, te simți bine?

— Nu-mi mai spune Duffy.

— Bine. Ești OK, Bian...?

M-am apropiat complet de el până să-mi termine de pronunțat numele. Cu viteză, mi-am lipit buzele de ale lui. Instantaneu am simțit un gol mental și emoțional, dar din punct de vedere fizic mă aflam într-o stare de alertă nemaivăzută. Wesley

n-a mai părut la fel de surprins ca data trecută și-n câteva secunde și-a pus mâinile pe mine. Mi-am petrecut degetele prin părul mătăsos și i-am simțit limba pătrunzând grăbită în gura mea, brusc o nouă armă în război.

Și de această dată corpul meu deținea controlul absolut. Nu mai exista nimic altceva, în niciun ungher al minții, nu mai exista niciun gând enervant care să nu-mi dea pace. Până și muzica venită de la casetofonul lui Wesley, niște rock la pian pe care nu-l recunoșteam, până și ea dispărea pe măsură ce mi se acutizau celelalte simțuri.

Simțeam cu precizie cum mâna lui Wesley îmi alunecă pe trup, mișcându-se să-mi cuprindă sânul. Cu ceva efort, l-am împins departe de mine. Cu ochii larg deschiși, s-a tras deoparte:

— Te rog să nu mă pălmuești din nou, a zis el.

— Taci din gură.

M-aș fi putut opri acolo. M-aș fi putut ridica să plec din cameră. Aș fi putut lăsa sărutul acela să fie cel din urmă. Nu am făcut-o. Senzația asta de amortire a simțurilor pe care o aveam de fiecare dată când îl sărutam era atât de euforică — asemenea unui drog —, încât nu eram în stare să renunț la ea așa de repede. Era foarte posibil să îl urăsc pe Wesley Rush, dar la el se afla cheia eliberării mele, iar în clipa aceea chiar îl voiam... aveam nevoie de el.

Fără vorbe, fără ezitări, mi-am tras tricoul peste cap și l-am aruncat pe podeaua dormitorului lui Wesley. N-a avut nicio șansă să mai comenteze ceva, fiindcă i-am pus mâinile pe umeri și l-am trântit pe spate. O secundă mai târziu, eram urcată pe el și îl sărutam din nou. I-am simțit degetele desfăcându-mi botul care s-a alăturat curând tricoului de pe jos.

Nu-mi mai păsa de nimic. Nu mă simțeam nici expusă, nici timidă. Știa deja că sunt o Duff, deci nu aveam de ce să caut să-l impresionez.

I-am desfăcut nasturii, iar el mi-a desprins clama din păr și imediat am fost înconjurați de valuri de păr castaniu. Casey avusese dreptate. Wesley avea un trup demential. Pielea stătea perfect întinsă peste pieptul sculptural, iar mâinile mele îi descopereau cu uimire brațele musculoase.

Și-a mutat buzele pe gâtul meu, dându-mi șansa să respir pentru o clipă. Stătea așa de aproape, că nu mai simțeam nimic altceva decât mirosul apei lui de colonie. Gura lui mi se plimba spre umăr și-un gând fugar mi-a calmat senzațiile. Oare de ce nu m-o fi evitat cu dezgust? Așa s-ar fi convenit cu Duffy, nu?

Mi-am dat seama imediat însă că Wesley *nu refuza* pe nimeni. Eu ar fi trebuit să fiu cea dezgustată, nu el.

I-am simțit gura lipită de a mea și gândul acela neînsemnat și trecător a pierit cu totul. Mânată de instinct, i-am înfipt dinții în buza de jos, iar el a gemut ușor. Și-a mutat mâinile pe spate, dându-mi fiori pe șina spinării. Extaz. Extaz în formă pură.

O singură dată, atunci când m-a întors pe spate, o singură dată m-am gândit serios c-ar trebui să mă opresc. M-a privit și, cu mișcări îndemânaticе, mi-a desfăcut fermoarul blugilor. O fracțiune de secundă mi s-a dezmorțit creierul și m-am întrebat dacă nu cumva lucrurile ajunseseră prea departe. Mi-a trecut prin cap să-l împing și să terminăm acolo unde eram. Dar de ce să mă fi oprit? Ce aveam de pierdut? Și totodată ce aveam de câștigat? Cum aveam să-mi amintesc despre asta peste o oră... sau poate mai curând?

Înainte să pot găsi răspunsuri, Wesley mă dezbrăcase deja de blugi și chiloți. A scos un prezervativ din buzunar (OK, acum că mă gândesc mai bine, cine ține prezervative în buzunar?

n-a mai părut la fel de surprins ca data trecută și-n câteva secunde și-a pus mâinile pe mine. Mi-am petrecut degetele prin părul mătăsos și i-am simțit limba pătrunzând grăbită în gura mea, brusc o nouă armă în război.

Și de această dată corpul meu deținea controlul absolut. Nu mai exista nimic altceva, în niciun ungher al minții, nu mai exista niciun gând enervant care să nu-mi dea pace. Până și muzica venită de la casetofonul lui Wesley, niște rock la pian pe care nu-l recunoșteam, până și ea dispărea pe măsură ce mi se acutizau celelalte simțuri.

Simțeam cu precizie cum mâna lui Wesley îmi alunecă pe trup, mișcându-se să-mi cuprindă sânul. Cu ceva efort, l-am împins departe de mine. Cu ochii larg deschiși, s-a tras deoparte:

— Te rog să nu mă pălmuești din nou, a zis el.

— Taci din gură.

M-aș fi putut opri acolo. M-aș fi putut ridica să plec din cameră. Aș fi putut lăsa sărutul acela să fie cel din urmă. Nu am făcut-o. Senzația asta de amortire a simțurilor pe care o aveam de fiecare dată când îl sărutam era atât de euforică — asemenea unui drog —, încât nu eram în stare să renunț la ea așa de repede. Era foarte posibil să îl urăsc pe Wesley Rush, dar la el se afla cheia eliberării mele, iar în clipa aceea chiar îl voiam... aveam *nevoie* de el.

Fără vorbe, fără ezitări, mi-am tras tricoul peste cap și l-am azvârlit pe podeaua dormitorului lui Wesley. N-a avut nicio șansă să mai comenteze ceva, fiindcă i-am pus mâinile pe umeri și l-am trântit pe spate. O secundă mai târziu, eram urcată pe el și ne sărutam din nou. I-am simțit degetele desfăcându-mi sutienul care s-a alăturat curând tricoului de pe jos.

Nu-mi mai păsa de nimic. Nu mă simțeam nici expusă, nici timidă. Știa deja că sunt o Duff, deci nu aveam de ce să caut să-l impresionez.

I-am desfăcut nasturii, iar el mi-a desprins clama din păr și imediat am fost înconjurați de valuri de păr castaniu. Casey avusese dreptate. Wesley avea un trup demential. Pielea stătea perfect întinsă peste pieptul sculptural, iar mâinile mele îi descopereau cu uimire brațele musculoase.

Și-a mutat buzele pe gâtul meu, dându-mi șansa să respir pentru o clipă. Stătea așa de aproape, că nu mai simțeam nimic altceva decât mirosul apei lui de colonie. Gura lui mi se plimba spre umăr și-un gând fugar mi-a calmat senzațiile. Oare de ce nu m-o fi evitat cu dezgust? Așa s-ar fi convenit cu Duffy, nu?

Mi-am dat seama imediat însă că Wesley *nu refuza* pe nimeni. Eu ar fi trebuit să fiu cea dezgustată, nu el.

I-am simțit gura lipită de a mea și gândul acela neînsemnat și trecător a pierit cu totul. Mânată de instinct, i-am înfipt dinții în buza de jos, iar el a gemut ușor. Și-a mutat mâinile pe spate, dându-mi fiori pe șina spinării. Extaz. Extaz în formă pură.

O singură dată, atunci când m-a întors pe spate, o singură dată m-am gândit serios c-ar trebui să mă opresc. M-a privit și, cu mișcări îndemânaticе, mi-a desfăcut fermoarul blugilor. O fracțiune de secundă mi s-a dezmoțit creierul și m-am întrebat dacă nu cumva lucrurile ajunseseră prea departe. Mi-a trecut prin cap să-l împing și să terminăm acolo unde eram. Dar de ce să mă fi oprit? Ce aveam de pierdut? Și totodată ce aveam de câștigat? Cum aveam să-mi amintesc despre asta peste o oră... sau poate mai curând?

Înainte să pot găsi răspunsuri, Wesley mă dezbrăcase deja de blugi și chiloți. A scos un prezervativ din buzunar (OK, acum că mă gândesc mai bine, cine ține prezervative în buzunar?

În portofel... se prea poate, dar în buzunar? Cam plin de el, nu?), iar în următoarea secundă pantalonii lui erau și ei pe jos. Și dintr-odată, făceam sex, iar gândurile mele amuțiseră din nou.

8

Aveam numai paisprezece ani când mi-am început viața sexuală, cu Jake Gaither. El tocmai împlinise optsprezece ani și știam prea bine că era mult prea mare pentru mine. Și totuși, eram doar o puștoaică în primul an de liceu, voiam să am și eu un iubit. Voiam să mă fac plăcută și să mă integrez cât mai bine, iar Jake era un tip din ultimul an de liceu, cu mașină. Pe vremea aia, cam asta era întruchiparea perfecțiunii.

Niciodată în cele trei luni cât am fost împreună, Jake nu m-a scos undeva în oraș, ca la o întâlnire adevărată. O dată sau de două ori ne-am sărutat prin fundul unor săli de cinema, dar nu am ieșit să luăm masa, nici să jucăm bowling sau alte de-astea. În cea mai mare parte a timpului ne-am ascuns, să nu afle de noi părinții sau soră-sa, care ulterior mi-a devenit cea mai bună prietenă. Faza asta cu ținerea secretului chiar mi se părea distractivă și sexy. De parcă ar fi fost o poveste secretă de iubire — ceva cam ca *Romeo și Julieta*, pe care-o citisem la ora de engleză.

Ne-am culcat de câteva ori împreună și deși nu-mi plăcea actul în sine, mă reconforta senzația de apropiere și legătura

dintre noi. Când mă atingea Jake, știam că mă iubește. Știam că sexul era o chestie frumoasă și pasională, pe care era minunat să o împărtășesc cu el.

Cu Wesley Rush lucrurile erau complet diferite. Simțeam infinit mai multă plăcere fizică, dar lipseau dragostea și apropierea. De cum am terminat, m-am simțit murdară. Am știut că făcusem ceva greșit și rușinos, dar în același timp mă simțeam bine. Vie. Liberă. Sălbatică. Aveam mintea complet eliberată, ca și cum mi-ar fi apăsat cineva un buton de „restart”. Știam prea bine că euforia nu avea să dureze veșnic, dar regretul mizerabil merita pentru evadarea asta de moment.

— Wow, a rostit Wesley.

Stăteam întinși pe pat, la doar câteva minute după ce terminaserăm, cu aproape o juma' de metru între noi.

— Uite că la asta chiar nu m-am așteptat.

Doamne, strica totul când vorbea. Iritată și aflată încă sub influența tuturor urmărilor emoționale, l-am luat peste picior:

— Ce vrei să spui? Ți-e cumva rușine că te-ai culcat cu Duff?

— Nu, mi-a răspuns, și am fost surprinsă de cât de serios vorbea. Nu mi-e niciodată rușine de fetele cu care mă culc. Sexul e o reacție chimică naturală. Care se întâmplă de fiecare dată dintr-un anume motiv. Cine sunt eu să dictez cine ar trebui să se bucure de plăcerile patului meu?

Nu m-a văzut cum am dat ochii peste cap și a continuat:

— Nu, n-am vrut decât să spun că sunt șocat. Serios, începusem să cred că tu chiar mă urăști.

— Dar chiar te urăsc, l-am asigurat, dând deoparte așternuturile și ridicându-mă să-mi culeg hainele de pe jos.

— Nu cred că mă urăști atât de mult, a spus Wesley, sprijinindu-se într-un cot și privindu-mă cum mă îmbrac. Te-ai

aruncat cu totul asupra mea. De cele mai multe ori, nu ura inspiră pasiuni de genul ăsta.

Mi-am tras tricoul peste cap.

— Crede-mă, Wesley. Te urăsc. Doar te-am folosit, atâta tot. Sunt convinsă că mă înțelegi, fiindcă și tu te folosești întruna de oameni.

Mi-am închis nasturii la blugi și-am apucat clama de păr de pe noptieră.

— A fost distractiv, dar dacă vei spune cuiva, jur pe Dumnezeu că te castrez. Clar?

— Dar de ce? a întrebat el. Dacă lumea află că te-ai culcat cu mine, o să ai o reputație din ce în ce mai bună.

— Aici s-ar putea să ai dreptate, am admis. Dar nu am de gând să-mi îmbunătățesc reputația. Și mai ales, nu așa. Deci, ai de gând să-ți ții gura sau trebuie să-mi caut de pe acum un obiect ascuțit?

— Un gentleman nu își încalcă cuvântul dat, a zis el.

— Doar că tu nu ești un gentleman, i-am întors-o, prinzându-mi părul cu clama. De asta mi-e teamă.

Mi-am aruncat o privire în oglinda mare de pe perete. M-am asigurat că arăt normal — nu vinovată — și abia apoi am revenit la Wesley.

— Hai, grăbește-te, pune-ți pantalonii. Trebuie să terminăm porcăria aia de eseu.

Trecuse puțin de ora șapte în seara în care eu și Wesley am reușit, într-un final, să terminăm eseul la engleză. Sau o ciornă. L-am obligat să-mi promită că-mi va trimite mai târziu ciorna, să o redactez.

— Nu ai încredere în mine că o fac eu? m-a întrebat cu o sprânceană ridicată, privindu-mă cum mă încălțam, în holul de la intrare.

— Nu am încredere în tine deloc, în nicio privință, i-am răspuns.

— Decât atunci când e vorba de sex, a spus, afișând zâmbetul zeflemitor pe care-l uram. Și, deci, chestia asta a fost așa, o dată în viață, sau o să ne mai întâlnim?

Eram pe punctul de a-i râde în nas, gata să-i spun că visează dacă-și imaginează că mă voi întoarce la el, dar brusc mi-am amintit că urma să ajung acasă. Eram aproape sigură că plicul par avion zăcea tot pe masa din bucătărie.

— Bianca? m-a readus Wesley cu picioarele pe pământ.

Am simțit cum mă străbate un fior când m-a atins pe umăr.

— E totul în regulă?

M-am smucit din strânsoare și m-am dus spre ușă. La jumătatea drumului m-am întors spre el și i-am răspuns, după o clipă de ezitare:

— Mai vedem.

Apoi am luat-o la fugă în jos, pe trepte.

— Bianca, așteaptă-mă.

Mi-am strâns geaca pe lângă corp, încercând să mă opun vântului rece și-am deschis portiera Saturn-ului. În câteva secunde ajunsese lângă mine, dar din nefericire nu m-a mai atins.

— Ce mai este? l-am întrebat, urcându-mă pe scaunul șofeurului. Trebuie să mă duc acasă.

Acasă, ultimul loc în care aș fi vrut să mă aflu.

Deși cerul era întunecat complet, tot am reușit să-i văd prin întuneric ochii cenușii. Aveau exact culoarea cerului dinainte de furtună. S-a aplecat lângă ușă, până a ajuns la nivelul ochilor,

iar felul în care m-a privit a avut darul de a mă face să nu mă simt deloc confortabil.

— Nu mi-ai răspuns la cealaltă întrebare.

— La care cealaltă întrebare?

— E totul în regulă?

O bună bucată de timp l-am privit înfuriată, crezând că voia să-și bată joc de mine. Era totuși ceva în ochii lui care m-a făcut să am o ezitare.

— Nu contează dacă sunt sau nu bine, am șoptit.

Am pornit motorul, mi-am trântit portiera, iar el s-a ferit din calea mea.

— Pa, Wesley!

Și am plecat.

Tata era tot în dormitor când am ajuns eu acasă. Am terminat curățenia în living, evitând bucătăria cu bună știință și-am fugit sus să fac un duș. Apa fierbinte n-a reușit să spele sentimentul de murdărie pe care mi-l lăsase Wesley pe piele, dar mi-a relaxat mușchii care deja formaseră niște noduri dureroase pe spate și umeri. Nu puteam decât spera că mizeria va dispărea și ea, cu timpul.

Abia-mi înfășurasem un prosop în jurul corpului, când am auzit mobilul sunând în dormitor. Am alergat pe hol, să ajung să răspund.

— Salut, Bia, am auzit-o pe Casey în receptor. Gata cu Wesley?

— Poftim?

— Ați lucrat la proiectul de la engleză azi, nu? a întrebat ea. Parcă știam că urma să vină la tine acasă...

— Ah, da. Păi, până la urmă, am ajuns eu la el acasă, i-am răspuns, încercând din răspuțeri să nu par vinovată.

— Pe bune, vrei să zici că ai fost la vilă? a continuat Casey. Norocoaso! Ai ieșit afară pe vreun balcon? Vikki zice că ăsta-i

jumătate din motivul pentru care vrea să se culce cu el din nou. Data trecută s-a petrecut pe bancheta din spatele Porsche-ului, numai că vrea neapărat să vadă cum e la el acasă.

— Casey, discuția asta are vreun rost?

— Ah, da, a răs ea. Scuze. Nu-i nicio chestie importantă. Am sunat să mă asigur că e totul bine.

De ce mă întreba toată lumea aceeași chestie în seara asta?

— Știu că-l urăști, a urmat ea. Am vrut să mă asigur că ești în regulă... și că și el e bine. Nu cumva l-ai... cum să zic... înjunghiat, nu? Adică, nu-s deloc de acord cu omorârea tipilor mișto, dar dacă ai nevoie de ajutor să îngropi cadavrul, să știi că aduc lopeți.

— Mersi, Casey, i-am răspuns. Dar nu e cazul, e încă în viață. Azi nu a fost atât de rău pe cât m-am așteptat. De fapt... și am fost cât pe ce să-i spun totul.

Cum mama divorța de tata și cum, într-o clipă de disperare, l-am sărutat din nou pe Wesley Rush. Și cum sărutul s-a transformat în altceva, în ceva mult, mult mai mult. Cum îmi simțeam acum corpul murdar și în același timp incredibil de liber. Toate cuvintele astea mi-au stat pe vârful limbii, însă nu am putut să le rostesc. Încă nu eram în stare.

— De fapt, ce anume, Bia? m-a smuls Casey din gânduri.

— Hm, nimic. Ba chiar a avut niște idei destul de bune pentru lucrare. Cam atât. O fi vreun fan de-al lui Hawthorne, cine știe?

— Păi, asta-i bine. Știu că tu-i consideri sexy pe tipii deștepți. Acum recunoști că de fapt îl dorești?

Am înghețat, fără să știu cum să răspund la o astfel de întrebare, numai că ea izbucnise deja în hohote de râs.

— Râd de tine, dar, pe bune, mă bucur că a fost cum trebuie azi. Mi-am făcut griji pentru tine. Am tot avut senzația asta

ridicolă că o să ți se întâmple ceva rău. Cred că am fost doar puțin paranoică.

— Probabil.

— Gata, trebuie să plec. Jessica insistă s-o sun să-i dau toate detaliile despre întâlnirea mea cu Harrison. Fata asta nu vrea deloc să priceapă. În fine, ne vedem luni la școală.

— Bine. Pa, Casey.

— La revedere, Bia.

Mi-am închis telefonul și l-am așezat pe noptieră, simțindu-mă cea mai mare mincinoasă din lume. De fapt, nu mințisem, doar ascunsesem niște chestii... dar să te ascunzi de Casey putea trece drept un păcat capital. Mai ales când ea ținea foarte mult să-i destăinui orice problemă aveai.

Urma să-i povestesc într-o bună zi. Măcar despre părinții mei, dacă nu despre restul. Acum însă aveam nevoie să înțeleg singură ce se petrecea, înainte să mă arunc asupra ei și a Jessicăi. Chestia cu Wesley, însă... Ah, Doamne, speram să nu o afle niciodată.

Am îngenuncheat la marginea patului și-am început să împăturesc hainele curate, ca în fiecare seară. Într-un mod de-a dreptul ciudat, nu mă simțeam atât de stresată pe cât m-aș fi așteptat. Uram s-o recunosc, dar trebuia să-i mulțumesc lui Wesley pentru asta.

9

Tata nu a ieșit din dormitor tot restul weekendului. I-am ciocănit la ușă de câteva ori, duminică după-amiază, și m-am oferit să-i fac ceva de mâncare, însă m-a refuzat în șoaptă, fără să-mi deschidă. Izolarea lui mă îngrozea. Eram sigură că se simțea deprimat din cauza mamei și rușinat fiindcă se reapucase de băut, dar știam că asta nu îi făcea bine deloc. M-am hotărât ca, în cazul în care nu ieșea până luni după-masă, să intru peste el în cameră și să... păi, nu știu ce-aș fi făcut mai departe. Între timp, mă străduiam să nu mă mai gândesc la tata sau la actele de divorț de pe masa din bucătărie.

Surprinzător, mi-a fost ușor.

Mai toate gândurile mele se învârteau în jurul lui Wesley. Bleah, pe bune? Habar nu aveam cum să mă comport luni, la școală. Ce era de făcut după ce-ai avut o aventură de o noapte (sau de-o după-amiază, în cazul meu) cu cel mai mare afemeiat din școală? Oare ar fi trebuit să arborez un aer nonșalant? Să-l tratez cu aceeași ură normală și nedisimulată? Sau, că tot mă simțisem trăsnet, să-i fiu recunoscătoare? S-o las mai moale cu jignirile și să ne *împrietenim*? Îi eram datoare cu ceva? Sigur că

nu. Profitase de întreaga experiență la fel de mult ca mine, fără dezgustul de sine ulterior, pe care îl experimentam eu.

Până am ajuns luni la școală, deja mă hotărâsem să-l evit complet.

— Totul în regulă, Bianca? m-a întrebat Jessica, când ieșeam de la cursurile de spaniolă. Te porți cam... ciudat.

Recunosc, nu aveam abilități de spion, dar știam că Wesley tocmai trecuse pe lângă mine spre sala de curs și nu voiam să risc vreo întâlnire post-sex de doi bani, pe coridoarele liceului. Am tras cu ochiul nervoasă pe după ușă, scrutând mulțimea și încercând să găsesc buclele de-un negru inconfundabil. Dacă Jessica își dăduse seama că era ceva în neregulă, înseamnă că eram mult prea explicită.

— Nu-i nimic, am mințit și am pășit pe coridor.

M-am uitat în stânga și-n dreapta, ca un copil care traversează o autostradă aglomerată, și-am fost ușurată că nu l-am văzut.

— Sunt bine.

— Aha, bine atunci, a zis ea fără alte suspiciuni. Mi s-a părut.

— Cred că da.

Jessica și-a tras de o șuviță de păr blond desprinsă din coadă.

— Vai, Bianca, am uitat să-ți spun. Sunt așa de fericită!

— Lasă-mă să ghicesc, am necăjit-o eu. E ceva ce are de-a face cu Harrison Carlyle, nu? De data asta a vrut să știe de unde ți-ai cumpărat blugii ăștia drăguți strânși pe picior? Sau cu ce balsam te dai pe părul ăsta bogat?

— Ba deloc, a chicotit ea. Nu, de fapt... e vorba de frate-meu. Vine în vizită săptămâna asta și-ar trebui să ajungă în Hamilton azi la prânz. Mi-a promis că vine să mă ia de la școală. Abia aștept să îl văd! Au trecut deja doi ani jumate de când a plecat la facultate și... Hei, Bianca, sigur e totul în regulă?

Am rămas înghețată în mijlocul holului. Simțeam cum mi se scurge tot sângele de pe chip, cum îmi îngheață mâinile și încep să tremur. Îmi venea să vărs, dar am recurs la aceeași minciună:

— Sunt bine, am îngăimat, și mi-am forțat picioarele să înainteze, doar că... hm... mi-am amintit că am uitat ceva. Nu-i nimic. Ce spunei?

Jessica a încuviințat:

— Păi, sunt așa de entuziasmată cu Jake! Nu-mi vine să cred că spun asta, dar chiar mi-a fost foarte, foarte dor de el. O să fie plăcut să stăm împreună câteva zile. Ah, da, și cred că vine și Tiffany cu el. Ți-am spus că tocmai s-au logodit?

— Nu. Super... trebuie să intru la oră, Jessica.

— Ah, bine. Bianca, atunci ne vedem la engleză, a mai spus, dar eram deja la jumătatea coridorului până și-a terminat ea vorbele.

Mi-am făcut loc printre elevii care goneau, fără să-mi pese de injuriile pe care mi le adresau pentru că îi călcam pe picioare sau îi înghionteam cu rucsacul. Treptat, toate zgomotele din jurul meu au dispărut odată cu revenirea unor amintiri pe care doream să le uit. Era ca și cum vorbele Jessicăi spărseseră barajul care le ținuse departe în tot acest timp.

— *Deci, tu ești Bianca? Parașuta din anul întâi care se culcă cu iubitul meu, nu?*

— *Cu iubitul tău? N-am...*

— *Să stai naibii departe de Jake!*

Îmi ardea toată fața din cauza amintirilor care dăduseră buzna peste mine. Îmi mișcam picioarele cu o asemenea viteză, că aproape sprintam spre Științele Guvernării. De parcă aș fi vrut să fug mai repede decât gândurile. Ca și cum nu m-ar fi fugărit cu ură răzbnătoare. Jake Gaither urma să stea o săptămână

în Hamilton. Jake Gaither se logodise cu Tiffany. Jake Gaither... băiatul care-mi frânsese inima.

Am intrat în clasă fix când suna de intrare. Știam că domnul Chaucer își pironise privirile furioase pe mine, dar nu m-am sinchisit să-mi ridic ochii la el. Am luat loc în fundul clasei, încercând cu disperare să mă concentrez asupra unui alt subiect.

Dar nici comentariile istețe ale lui Toby Tucker despre ramura legislativă, nici capul lui cu freză demodată văzut din spate nu mi-au alungat gândurile despre Jake și viitoarea lui soție.

Aproape că n-am auzit un cuvânt din cursul domnului Chaucer și când a sunat de ieșire am observat că nu scrisesem decât două propoziții greu de descifrat, când ar fi trebuit să am o pagină plină de notițe de la curs. Doamne, dacă mi se mai întâmplau porcării din astea, nu aveam cum să trec.

Cât dramatism! Dacă aș fi fost vreo puștoaică bogată și snoabă din Manhattan, aș fi putut să fiu unul din personajele din *Gossip Girl*. (Nu că m-aș uita prea des la emisiunea asta de rahat... din câte știu prietenii mei). De ce oare nu se făcea un serial cu viața mea? E drept, chiar și tipii din *Friends*¹ mai aveau din când în când probleme.

Am luat-o agale spre cantină și le-am găsit pe Jessica și Casey așteptându-mă la masă. Ca de fiecare dată, ni s-au alăturat Angela, Jeanine și verișoara ei, Vikki. Angela era ocupată să arate tuturor noua ei pereche de pantofi sport Vans, așa că supărarea mea a trecut neobservată când m-am lăsat să alunec pe scaun.

— Drăguți, a comentat Casey, zâmbind spre pantofi. Cine ți i-a luat?

¹ Serial american de televiziune, genul comedie, considerat unul din cele mai mari succese mondiale.

— Tati, a anunțat Angela, mângâindu-și vârful mov al pantofului. Mai nou, și el și mama încearcă să-mi cumpere dragostea. La început m-a cam enervat, dar acum m-am hotărât să profit și să mă distrez.

S-a așezat picior peste picior și și-a dat pe spate părul brunet:

— Mă aștept ca următorii să fie Prada.

Toată lumea a râs.

— Eu nu m-am ales cu nimic de pe urma divorțului alor mei, a mărturisit Casey. Lui tata nu cred că i-a păsat dacă îl iubesc mai mult pe el sau nu.

— E trist, Case, a murmurat Jessica.

— Hm, nu, nu chiar, a ridicat Casey din umeri, începând să-și decojească oja portocalie de pe unghii. Tata e un nemernic. Am fost încântată când l-a dat mama afară din casă. De atunci, ea plânge mult mai puțin. Și dacă mama e fericită, toată lumea e fericită. Da, nu mai avem la fel de mulți bani, dar nici tata nu avea obiceiul să cheltuiască mare lucru pe noi. S-a oferit o dată să-i cumpere maică-mii o mașină pe care ea nu a vrut-o și cam la atât s-a rezumat generozitatea lui.

— Divorțurile sunt așa de deprimante! a oftat Jessica. Aș fi terminată dacă s-ar despărți ai mei. Tu nu, Bianca?

Mi-am simțit obrazii îmbujorați, dar Casey schimbase deja subiectul, așa că m-am prefăcut că nu aud întrebarea Jessicăi.

— Ia spune, Vikki, ce s-a petrecut în noaptea balului? Nu ne-ai povestit nimic până acum.

Janine a chicotit cu un aer atotștiutor.

— Cum, Vikki, încă nu le-ai spus?

Vikki și-a dat ochii peste cap, învârtindu-și pe-un deget cu o manichiură perfectă o șuviță din părul ei ondulat de culoarea blond-căpșună.

— Fată, pe bune. Ascultați aici, Clint nu mai vorbește deloc, dar deloc cu mine, iar Ross...

Vocea i s-a pierdut undeva în fundal, iar mintea mi-a luat-o din nou razna. Oricât m-aș fi străduit să nu mă gândesc la Jake, tot nu mă interesau problemele pe care le avea Vikki cu băieții. În orice altă zi, poate că povestea ei m-ar fi amuzat într-o oarecare măsură, ca și cum aș fi avut o telenovelă numai a mea, dar azi tot dramatismul ăsta părea atât de inexplicabil și neinteresant! Atât de insipid. De desuet. De gol.

M-am simțit ușor vinovată că simțeam astfel. Asta mă făcea la fel de absorbită de mine însămi, pe cât era și ea. Drept care am încercat fără tragere de inimă să-i ascult durerile lui Vikki McPhee.

Mi-a atras apoi atenția ceva ce a spus:

— ... dar mi-am făcut puțin de cap cu Wesley după aia.

— Cu Wesley? am zis.

Vikki strălucea de bucurie, mândră de ceea ce ea considera a fi o realizare. Nu știa oare că peste două treimi din fetele din școală avuseseră aceeași realizare? Inclusiv eu... dar, firește, nu cunoștea partea asta.

— Mda, a răspuns. După cearta cu Clint am ieșit în parcare cu Wesley. Ne-am încălzit un pic în mașină, numai că a sunat mama și a trebuit să merg acasă înainte să se întâmple ceva. Nasol, nu?

— Așa e.

Am aruncat o privire prin cantină, căutând câteva secunde, până când am depistat buclele brunete, cu un cap mai sus decât toți cei din jur. Stătea cu un grup de prieteni — majoritatea fete, normal — la o masă dreptunghiulară din cealaltă parte a încăperii. Purta un tricou negru mulat, cam nepotrivit pentru temperaturile joase de început de februarie, dar perfect ca să-și

etaleze brațele musculoase. Brațe care mă ținuseră strâns... brațe care mă ajutaseră să-mi șterg încordarea.

— Auziți, v-am spus că vine frate-meu în oraș? a întrebat Jessica. Ne vizitează săptămâna asta împreună cu logodnica lui.

Casey și-a întors imediat ochii îngrijorați către mine și i-a mărit a mirare când m-a văzut că deja mă ridicasem în picioare.

— Unde te duci, Bia?

Toate privirile s-au îndreptat înspre mine. Așa că am încercat să fiu convingătoare.

— Tocmai mi-am amintit ceva, am spus. Am ceva de vorbit cu Wesley despre proiectul de la engleză.

La naiba cu atâta evitare! Aveam o idee mult mai bună.

— Nu l-ați terminat sâmbătă? a întrebat Jessica.

— L-am început, dar n-am apucat să terminăm.

— Fiindcă ai fost prea ocupată cu sărutatul, m-a necăjit Casey, făcându-mi cu ochiul.

Să nu pari vinovată. Să nu pari vinovată.

— Cu sărutatul? m-a întrebat Vikki cu o sprânceană ridicată.

— N-ați auzit? a spus Jessica cu un zâmbet larg, binevoitor. Bianca îl iubește la nebunie pe Wesley.

Am scos un sunet care imita strangularea și toate lumea a râs.

— Da, sigur că da, am rostit, având grijă să am o voce plină de iritare și dezgust. Nu pot să-l suport. Fir-ar să fie, am pierdut o grămadă de respect față de doamna Perkins fiindcă m-a obligat să lucrez cu el.

— Eu aș fi în al nouălea cer, să fiu în locul tău, a recunoscut Vikki cu o umbră de amărăciune în glas.

Jeanine și Angela au încuviințat amândouă; erau întru totul de acord.

— În fine, am spus simțind că devin din ce în ce mai agitată, trebuie să vorbesc și să terminăm chestia asta. Ne vedem mai târziu, da?

— OK, a zis Jessica, făcându-mi bucură cu mâna.

Am pornit cu pas mare prin cantina aglomerată și nu m-am oprit până nu am fost la doi metri distanță de masa lui Wesley, la care singurul alt băiat era Harrison Carlyle. M-am oprit o secundă, cu o ușoară ezitare.

Una din tipe, o blondă slăbănoagă cu buze ca ale Angelinei Jolie, trăncănea despre nu știu ce vacanță ratată în Miami, iar Wesley o asculta cu atenție — încercând evident să o convingă de compasiunea sa. Dezgustul mi-a întrecut nesiguranța, așa că mi-am dres glasul și am captat atenția întregului grup.

Blonda devenise agitată și furioasă, dar eu mi-am îndreptat toată atenția asupra lui Wesley, care m-a privit normal, așa cum le privea pe toate celelalte fete. Privindu-l de sus, i-am spus:

— Trebuie să vorbim despre lucrarea la engleză.

— Chiar trebuie? m-a întrebat Wesley, lăsând să-i scape un oftat.

— Da, i-am răspuns. Chiar acum. N-am de gând să pic tema asta din cauză că tu ești un puturos.

Și-a dat ochii peste cap și s-a ridicat.

— Îmi cer scuze, doamnelor, a spus către fetele lovite de o durere profundă. Ne vedem mâine. Îmi păstrați un loc lângă voi?

— Sigur că da, a scheunat o roșcată micuță.

M-am îndepărtat împreună cu Wesley și-am auzit-o pe Buze Mari sâsâind:

— Doamne, fata aia e-o vrăjitoare!

Ajunși pe coridor, Wesley m-a întrebat:

— Care-i treaba, Duffy? Ți-am trimis eseul azi-noapte pe mail, așa cum ai cerut. Și unde mergem? La bibliotecă?

— Taci din gură și vino după mine, i-am spus, conducându-l pe coridor și depășind sala de engleză.

Nu mă întrebați de unde îmi venise ideea, că n-aș putea să vă spun, dar știam cu certitudine unde trebuia să ajung și știam că urma să devin în mod oficial o parașută pentru asta. Însă în clipa în care am ajuns în dreptul cămăruței nefolosite a îngrijitorului, nu am mai simțit niciun pic de rușine... nu pe moment, cel puțin.

Am pus mâna pe clanță și am observat că Wesley își îngustase privirea, suspicios. Am deschis ușa larg, verificând să nu fim urmăriți de nimeni, și i-am făcut semn să intre. Wesley a pătruns primul în încăperea micuță, iar eu l-am urmat închizând încet ușa în urma noastră.

— Ceva îmi spune că nu e vorba despre *Litera Stacojie*, a remarcat el, și am știut că rânjește, chiar și pe întuneric.

— Liniște!

De data asta, mi-a ieșit în întâmpinare. Și-a încleștat mâinile în părul meu, iar eu mi-am înfipt ghearele în brațele lui. Ne sărutam cu violență și spatele mi se izbea de perete. Am auzit un mop sau poate o mătură răsturnându-se, dar creierul cu greu înregistra aceste sunete, căci una din mâinile lui Wesley mi se așezase pe șold, trăgându-mă strâns lângă el. Era cu mult mai înalt decât mine; eram nevoită să-mi las capul pe spate aproape complet, ca să-l pot săruta. Buzele lui le apăsau puternic pe ale mele și mi-am lăsat mâinile să-i exploreze bicepșii. Simțeam cum nările mi se umplu de mirosul apei lui de colonie (și nu de izul de stătut din încăpere).

Ne-am luptat o vreme pe întuneric, până când i-am simțit mâna încercând insistent să-mi ridice tricoul. Gâfâind, m-am smuls din sărutări și i-am prins încheietura.

— Nu... nu acum.

— Dar când? m-a întrebat Wesley, cu gura lipită de urechea mea, țintuindu-mă de perete.

Nu părea să-și fi pierdut deloc răsuflarea. Eu, pe de altă parte, mă străduiam să mi-o recapăt.

— Mai târziu.

— Fii, te rog, mai exactă.

M-am prelins din îmbrățișare, pornind spre ușă și aproape că am căzut peste ceea ce am dedus a fi o găleată. Mi-am ridicat mâna să-mi netezesc părul ciufulit și-am ajuns în cele din urmă la clanță.

— Diseară. Am să vin la tine acasă pe la șapte. Bine?

Și m-am strecurat afară din cameră, înainte să-mi poată răspunde. M-am furișat pe coridor, cu speranța că nu arătam ca în marșul rușinii.

10

Nu credeam să se mai sune vreodată de ieșire. Cursul de algebră mi se păruse incredibil de lung și plictisitor, iar engleza mă călcase pe nervi. M-am surprins privindu-l pe Wesley de câteva ori, nerăbdătoare să resimt amorțeala pe care mi-o transmiteau brațele, degetele și buzele lui.

Mă rugam în tăcere ca niciuna din prietenele mele să nu observe. Jessica m-ar fi crezut dacă i-aș fi spus că totul se petrece în mintea ei, dar Casey... ei bine, Casey pe de altă parte... Speram să fie îndeajuns de absorbită de lecția de gramatică a doamnei Perkins — mda, sigur — ca să se mai uite la mine. Ar fi fost în stare să mă interogheze ore în șir, plus că ar fi ghicit imediat ce se întâmplase, fiindcă ar fi citit întreg adevărul în tăgăduielile mele. Trebuia să plec naibii de-acolo înainte să mă dau în vileag.

În fine, a sunat de ieșire, dar cumva nu mă grăbeam deloc să ies.

Jessica a pornit-o țopăind spre cantină, părul prins în coadă tresăltând în urma ei.

— De-abia aștept să-l văd!

— Gata, Jess, am înțeles, a încercat s-o potolească Casey. Îți iubești fratele mai mare. E chiar drăguț din partea ta,

dar ne-ai mai spus asta azi de vreo douăzeci de ori... Treizeci poate?

Jessica s-a îmbujorat.

— Păi, de-abia aștept, de-aia.

— Sigur că de-abia aștepti, i-a zâmbit Casey. Sunt sigură că și el va fi foarte bucuros să te vadă, doar că trebuie să încerci să te liniștești puțin.

S-a oprit în mijlocul sălii de mese și, aruncându-mi o privire peste umăr, m-a întrebat:

— Tu vii cu noi, Bia?

— Nu, am răspuns și m-am aplecat găsindu-mi de lucru cu șireturile de la pantofi. Trebuie să-mi leg ăștia. Luați-o voi înainte. Nu amânați întâlnirea din cauza mea.

Casey mi-a aruncat o privire atotștiutoare, apoi a împins-o pe Jessica înainte. A schimbat discuția la timp, cât să îi distragă Jessicăi atenția de la scuzele mele jalnice.

— Și haide, mai spune-mi despre logodnica asta. Cum este? Simpatică? Proastă făcută grămadă? Vreau cât mai multe detalii.

Am așteptat douăzeci de minute bune în cantină, nevoind nici măcar să risc să-l văd în treacăt în parcare. Ce ciudat: cu mai puțin de șapte ore în urmă evitam pe complet altcineva... pe care eram acum disperată să îl văd. Oricât de dezgustător și de pervers era, abia așteptam să ajung din nou în dormitorul lui Wesley. În propria mea evadare pe insulă. Propria mea lume de uitare. Eram însă nevoită să aștept mai întâi ca Jake Gaither să-și scoată mașina din parcare școlii.

După ce a trecut destul timp cât să fiu sigură că plecase, am îndrăznit să ies din clădire, cu geanta strânsă pe lângă corp. Am înaintat în parcare, cu senzația clară că vântul de februarie îmi mușca de-a binelea fața, și n-am simțit nicio consolare la vederea

mașinii lipsite de căldură. M-am așezat pe locul șoferului și, tremurând din toate încheieturile, am pornit motorul. Drumul până acasă mi s-a părut că durează ore întregi, deși liceul era la numai șase kilometri depărtare.

Mă gândeam dacă n-aș putea cumva să mă duc la Wesley cu câteva ore mai devreme, când am ajuns în fața casei și mi-am amintit de tata. Super! Avea mașina în parcare, doar că era prea devreme să fi ajuns de la serviciu.

— La naiba! am gemut zgomotos, și-am dat câteva ghionturi în volan, tresărind ca fraiera la auzul claxonului. La naiba! La naiba!

Vina a pus stăpânire pe mine. Cum am putut să uit de tata? Amărât, singur, baricadat în dormitor. Am ieșit din mașină și mi-am târât picioarele pe trotuar, sperând să nu fie încă în cameră. Dacă era, ce puteam să fac, să sparg ușa? Și pe urmă? Să țip la el? Să plâng împreună cu el? Să-i spun că mama nu îl merită? Care era oare răspunsul corect?

Am intrat și l-am văzut pe tata pe canapea, cu un bol de popcorn în brațe. Am ezitat o clipă în pragul ușii, neștiind prea bine ce naiba se petrecea. Arăta... normal. Nu ca și când ar fi plâns sau băut sau mai știu eu ce. Arăta exact ca tata, cu ochelarii cu lentile groase și păr șaten ciufulit. Același tată pe care-l vedeam în fiecare zi a săptămânii.

— Bună, gărgărițo, a spus, privindu-mă. Vrei niște floricele? E un film cu Clint Eastwood pe AMC¹.

— Ah, nu, mersi, am răspuns cu precauție, dând ocol cu privirea camerei.

Niciun ciob. Nicio sticlă de bere. De parcă nu băuse vreodată. M-am întrebat dacă nu cumva asta fusese tot. O revenire

¹ AMC, American Movie Classics, canal american de filme.

de-o zi și gata. Așa erau oare revenirile bețivilor? N-aveam nici cea mai mică idee. Dar mă simțeam profund îngrijorată.

— Tată, te simți bine?

— Ah, da, sunt bine, m-a liniștit el. M-am trezit târziu dimineață, așa că am sunat la muncă și le-am spus că sunt bolnav. Oricum nu mi-am luat până acum nicio zi de concediu, așa că n-a fost nicio problemă.

Am aruncat un ochi și-n bucătărie. Plicul se afla în același loc, pe măsută. Neatins.

Probabil că m-a urmărit sau pur și simplu a ghicit, fiindcă a spus, ridicând din umeri:

— Ei, dă-le încolo de hârtii! Știi, m-am supărat așa de tare din cauza lor! Dar m-am gândit mai bine și mi-am dat seama că trebuie să fie o greșeală. Avocatul mamei tale o fi auzit că a fost plecată de acasă mai mult timp decât de obicei și a tras concluzii greșite.

— Ai vorbit cu ea?

— Nu, a recunoscut el. Dar sunt sigur că asta e problema. Nu ai de ce să-ți faci griji, gărgărița mea. Tu ce ai făcut azi?

— Mai nimic, a fost totul bine.

Miņțeam amândoi, numai că *eu știam* că vorbele mele erau niște minciuni. El, pe de altă parte, părea sincer convins. Cum să-i atrag atenția că pe hârtii era semnătura mamei? Cum să-l fac să vadă realitatea? Asta l-ar fi trimis înapoi în dormitor — sau în căutarea unei sticle de alcool — și-ar fi distrus momentul acesta artificial de tihnă.

Nu aveam de gând să mă fac vinovată de revenirea lui la beție.

E în stare de șoc, am decis în gând, urcând treptele spre dormitor. Se afla pur și simplu într-o stare de șoc. Negarea asta nu

avea cum să mai dureze mult. Trebuia să se trezească într-o bună zi. Speram doar s-o facă cu eleganță.

M-am întins pe pat cu cartea de algebră în față, și am încercat să-mi fac o temă pe care nu o pricepusem. Ochii îmi fugeau încontinuu la ceasul deșteptător de pe noptieră. 3:28... 3:31... 3:37... Minutele treceau și problemele de matematică se prefăceau în simboluri de neînțeles, precum runele antice. Într-un final, am închis cartea cu furie, acceptându-mi înfrângerea.

Era de-a dreptul revoltător! *Nu* ar fi trebuit să mă gândesc la Wesley. Nu ar fi trebuit să-l sărut pe Wesley. Nu ar fi trebuit să mă culc cu Wesley. La naiba, cu o săptămână în urmă aș fi zis că era o oroare numai *să vorbesc* cu el. Dar acum, cu cât îmi fugea lumea de sub picioare mai mult, cu atât Wesley mi se părea mai atrăgător. Nu mă înțelegeți greșit: îl detestam cu aceeași tărie. Îmi venea să urlu când îl vedeam cât era de arrogant, dar capacitatea asta a lui de a mă elibera — chiar și temporar — de toate problemele mă făcea să ating culmi nebănuite. El era de fapt drogul meu. Nebunie curată!

Și mai mare nebunie era faptul că am mințit-o pe Casey, când m-a sunat, la cinci jumate.

— Salut, ești bine? Doamne, nu-mi vine să cred că s-a întors Jake! Ai făcut vreo criză? Vrei să vin la tine?

— Nu, am răspuns, încă iritată și cu ochii nedezlipiți de ceas. Sunt bine.

— Nu te închide în tine, Bia, m-a rugat Casey.

— N-o fac. Mă simt bine.

— Vin la tine, m-a anunțat ea.

— Nu, nu, am răspuns rapid. Nu veni. Nu ai de ce.

A urmat un moment de liniște, după care Casey a vorbit cu o voce ușor rănită:

— Bine... dar uite... chiar dacă nu vorbim despre Jake, am putea să stăm împreună...

— Nu pot, am răspuns, pentru că... hm...

Era cinci și treizeci și cinci de minute. Mai aveam încă o oră până plecam la Wesley. Doar că nu aveam cum să-i spun asta lui Casey. Niciodată.

— Cred că am să mă culc devreme în seara asta.

— Poftim?

— Am stat azi-noapte până târziu și m-am uitat la un film. Sunt ruptă de oboseală.

Știa c-o mint. Era cusută cu ață albă. Dar nu m-a întrebat nimic. A spus doar:

— Ei, atunci, bine. Mâine poate? Sau în weekendul ăsta? Bia, chiar ți-ar face bine să vorbești despre asta. Și ce dacă e fratele Jessicăi...

Bine măcar că era convinsă că o mint ca să-mi ascund problemele cu Jake. Preferam să creadă asta, decât să știe adevărul.

Doamne, ce prietenă de doi bani eram! Numai că Wesley era un subiect despre care era musai să mint. Pe toată lumea.

De cum s-a făcut șase și patruzeci-și-cinci de minute, mi-am înșfăcat haina și-am pornit în goană pe scări, scoțându-mi din mers cheile din buzunar. L-am găsit pe tata în bucătărie, făcând niște rulouri de pizza la cuptorul cu microunde. Mi-am pus mânușile și l-am văzut zâmbindu-mi.

— Tati, i-am zis, vezi că mă întorc ceva mai târziu.

— Unde mergi, gărgărițo?

Hm... bună întrebare. Iată o problemă pe care nu o anticipasem, dar atunci când nu mai ai ce spune, e bine să spui adevărul... sau, mă rog, o parte din el.

— Mă duc la Wesley Rush acasă. Avem de lucru la o lucrare la engleză. N-am să întârzi prea mult.

Doamne, m-am rugat, Doamne ajută-mă să nu mă înroșesc!

— Bine, a spus tata. Distracție plăcută la Wesley, atunci!

Am ieșit din bucătărie la timp să nu mi se vadă flăcările din obraji.

— Pa, tată!

Practic m-am aruncat în mașină și m-am străduit din răsuferință să nu depășesc limita legală pe autostradă.

N-aveam de gând să iau prima amendă din viața mea din cauza lui Wesley Rush. Trebuia să trag o linie undeva. Că oricum depășisem cam multe. Dar ce Dumnezeu făceam, de fapt? Îmi bătusem întotdeauna joc de tipele cu care se culca Wesley și acum ajunsese una din ele. Mi-am spus că era o mare diferență între mine și ele. Fetele alea credeau că au o șansă să-l cucerească, îl găseau sexy și atrăgător — ceea ce, în mod ciudat, chiar cred că era. Ele îl considerau un băiat bun, care putea fi îmblânzit. Eu știam că era un nemernic și nu-i voiam decât trupul. Fără legături. Fără sentimente. Căutam doar drogul.

Oare asta mă făcea o drogată sau o depravată?

Am oprit mașina în fața imensei proprietăți și-am decis că acțiunile mele puteau fi scuzate. Bolnavii de cancer fumează marijuana din motive medicale; situația mea era similară. Dacă nu m-aș fi folosit de Wesley să-mi distragă atenția, aș fi luat-o razna cu totul. Iată cum, de fapt, mă salvam de la autodistrugere și de la o grămadă de rețete date de psihiatru.

Am înaintat pe trotuar și-am sunat la ușă. O secundă mai târziu, s-a auzit yala și ușa s-a deschis. În clipa în care i-am văzut rânjetul lui Wesley, în cadrul ușii, am știut că, indiferent

de motivele mele, toată chestia asta era nepotrivită. Dezgustătoare. Bolnavă. Nesănătoasă.

Și complet tulburătoare.

11

Mi se ciufulise părul la culme, ca după sex. Cu ochii în oglindă, încercam să-mi aranjez buclele castanii încâlcite, în vreme ce Wesley se îmbrăca în spatele meu. Nu era în niciun caz o situație pe care mi-aș fi imaginat-o vreodată.

— N-am nicio problemă dacă sunt folosit, a început Wesley, și și-a tras pe el tricoul negru mulat. Mi-ar face plăcere să știu, însă, pentru ce anume sunt folosit.

— Distragerea atenției.

— Asta am priceput și singur.

S-a auzit zgomotul saltelei când s-a aruncat pe spate, așezându-și brațele sub cap.

— Dar de la ce anume ar trebui să-ți distrag atenția? Dacă aș ști, poate că mi-aș face treaba cu și mai mare eficiență.

— Ți-o faci foarte bine și așa.

Mi-am trecut degetele prin păr, mai mult de atât nu știam ce să-i fac. Cu un oftat, m-am îndepărtat de oglindă, întorcându-mă spre Wesley. Surprinzător, mă privea cu un real interes.

— Chiar îți pasă? l-am întrebat.

— Sigur că da, mi-a răspuns, părând destul de sincer, apoi s-a ridicat în șezut și mi-a netezit un loc lângă el. Corpul ăsta superb al meu ascunde multe alte chestii, nu doar un abdomen de vis. Mai am și o pereche de urechi care se întâmplă să funcționeze de minune, să știi.

Mi-am dat ochii peste cap și m-am alăturat lui, trăgându-mi picioarele sus pe pat.

— Prea bine, am spus și mi-am înfășurat brațele în jurul genunchilor. Nu că ar mai avea vreo importanță, dar în dimineața asta tocmai am aflat că fostul meu iubit o să vină să stea în oraș o săptămână întreagă. E o prostie, știu, numai că am intrat în panică. Ultima oară când l-am văzut... lucrurile nu au mers prea bine. De-asta te-am tras după mine azi, la școală, în cămară.

— Ce s-a întâmplat?

— Păi, ai fost acolo. Nu mă face să-ți povestesc.

— Cu fostul tău, am vrut să spun, a precizat Wesley. M-ai făcut curios. Prin ce nenorocire ar trebui să treacă o tipă încărcată de ură, ca să se arunce în brațele mele musculoase? Sau nu cumva el ți-a pus stratul ăsta de gheață în jurul inimii?

Dacă-l auzeai, ai fi zis că glumește, dar zâmbetul îi părea sincer, nu avea rânjetul ăla strâmb pe care-l afișa când se dădea mare.

— Am început să ne întâlnim când eram în primul meu an de liceu, am pornit eu povestea, șovăind. El era în ultimul an; știam că ai mei nu m-ar fi lăsat să mă întâlnesc cu el, dacă ar fi știut câți ani avea. Așa că am ținut totul secret față de toată lumea. Nu m-a prezentat niciodată prietenilor lui, nu m-a dus nicăieri, nu-mi vorbea la școală, iar eu am presupus că făcea toate astea ca să mă protejeze. Dar firește că m-am înșelat complet.

Am simțit cum privirea lui Wesley mă străpunge și pielea a început să mă mănânce. Probabil că mă privea cu milă. *Biata*

Duffy! Umerii mi-au înțepenit și-am început să-mi privesc șosetele, refuzând să-i mai văd reacțiile la povestea mea. O poveste pe care n-o mai spusese decât lui Casey.

— Ce mai, l-am văzut la un moment dat că-și petrece timpul la școală cu o tipă, am continuat. De fiecare dată când l-am întrebat, mi-a spus că nu-s decât prieteni și că n-am de ce să-mi fac griji. Așa că nu mi-am făcut. Cum să-ți spun, știam că mă iubește, mi-o spusese. Și aveam toate motivele din lume să îl cred. Corect?

Wesley nu mi-a răspuns.

— Apoi, a aflat *ea*. Fata asta cu care-l văzusem m-a oprit într-o zi la școală și mi-a spus să nu mă mai culc cu iubitul ei. Am crezut că e o greșeală, și l-am întrebat...

— Nu era nicio greșeală, a ghicit Wesley.

— Nu. O chema Tiffany și erau împreună dintr-a șaptea. Eu eram *cealaltă* femeie — sau fată, de fapt.

Mi-am ridicat încet ochii și l-am privit. Wesley era încruntat.

— Ce idiot! a zis.

— N-ai niciun drept să vorbești despre asta. Ești cel mai mare afemeiat din lume.

— Adevărat, a admis el. Dar nu fac promisiuni. Ți-a spus că te iubește. Și-a luat un angajament. N-aș face niciodată așa ceva. O fată poate să creadă ce-o vrea ea, dar nu spun niciodată ceva ce nu cred. Ce a făcut el dovedește că e un idiot de primă clasă.

— În fine, o să stea săptămâna asta în oraș, cu Tiffany... *logodnica* lui.

Wesley a lăsat să-i scape un sâsâit slab.

— Penibil.

— Crezi?

A urmat o lungă pauză. Într-un târziu, Wesley a întrebat:

— Și cine e tipul? Îl cunosc?

— Nu știu. Se poate. Îl cheamă Jake Gaither.

— Jake Gaither, a spus Wesley, și fața i s-a strâmbat a oroare. Jake Gaither? Tipul ăla aiurea? Ciudățenia aia cu acnee și nas coroiat? a continuat el, și ochii i s-au mărit, șocați. Cum naiba de a pus mâna pe două fete? De ce-ar vrea cineva să se întâlnească cu el? Tu de ce ai ieșit cu el? Era un dobitoc.

Am simțit cum mi se contractă sprâncenele.

— Mersi, am murmurat. Te-ai gândit vreodată că poate mai bine de atât nu-ți găsești dacă ești o Duff?

Lui Wesley i-a picat fața. Și-a întors privirea de la mine, examinând reflecțiile noastre din oglindă. După câteva clipe stinghere de tăcere, a continuat:

— Știi, Bianca, nu ești așa de neatrăgătoare. Chiar ai potențial. Poate dacă ai avea alte prietene...

— Oprește-te, am rostit. Uite, deja m-am culcat de două ori cu tine. Nu ai de ce să încerci să mă flatezi. Și-n plus, îmi iubesc mult prea mult prietenele ca să le dau la schimb, numai ca să ies eu în evidență.

— Pe bune?

— Da, pe bune. Uite ce-i, Casey îmi e prietenă de... dintotdeauna și e cea mai loială persoană pe care-o știu. Iar Jessica... habar nu are despre mine și frate-său. Nici măcar nu eram prietene pe atunci. De fapt, nici nu am vrut să o cunosc după ce m-am despărțit de Jake, dar Casey a fost de părere că o să îmi facă bine și a avut dreptate... ca de obicei. Și Jessica, deși e uneori complet aeriană, este cea mai dulce și nevinovată persoană pe care o cunosc. N-aș renunța niciodată, la niciuna din ele, numai ca să dau bine. Aș fi o toantă de zile mari.

— Înseamnă că sunt norocoase că te au.

— Tocmai ți-am spus, nu ai de ce să mă flatezi...

— Îți spuneam adevărul, a zis Wesley încruntându-se în fața oglinzii. Eu nu am decât un prieten — unul singur adevărat. Harrison este singurul tip care stă cu mine și asta pentru că nu încercăm să atragem același public, dacă înțelegi ce vreau să-ți spun, a clarificat el, și i-am observat un zâmbet slab pe buze, când și-a întors privirea spre mine. Cei mai mulți oameni ar încerca din răspuțeri să nu fie etichetați drept Duff.

— Păi, atunci înseamnă că nu fac parte din cei mai mulți oameni.

M-a privit serios.

— Te deranjează cuvântul ăsta?

— Nu.

Am știut că e o minciună din secunda în care mi-a zburat de pe buze. Mă deranja la culme, numai că nu voiam s-o recunosc. Mai ales în fața lui.

Îi simțeam ochii ațintiți asupra mea, cu tot corpul. Înainte să mai apuce să spună ceva, m-am ridicat și m-am apropiat de ușa dormitorului.

— Auzi, i-am spus, și-am rotit mânerul, trebuie să plec acum, dar mă gândeam că ar trebui să mai facem chestia asta. Așa, doar pentru sex. Pur fizic. Nimic altceva, ce zici?

— Nu te mai sature de mine, nu? a întrebat Wesley, întorcându-se din nou pe spate, cu un rânjete pe față. Îmi place cum sună asta, dar dacă sunt așa de fantastic, ar trebui să le povestești și prietenelor tale. Tot zici că le iubești, ar trebui să le lași să simtă pe pielea lor aceleași plăceri năucitoare... poate chiar împreună. Așa ar fi corect.

M-am încruntat la el.

— Exact atunci când încep să cred că ai și tu suflet, spui porcării din astea.

Am lăsat ușa deschisă și-am auzit-o trântindu-se în urma mea. Am coborât scările în goană și-am strigat:

— Nu te deranja, știu unde e ieșirea!

— Pe curând, Duffy!

Ce nemernic!

Tata avea un aer distrat. Probabil că setarea de tată suspicios nu îi mai funcționa, fiindcă toată săptămâna nu m-a întrebat aproape nimic, ori de câte ori m-am furișat din casă să-l văd pe Wesley. Oricărui tată normal la cap i s-ar fi aprins un beculeț, dacă fică-sa ar fi folosit scuza „scriem o lucrare” de două ori, darămite de patru ori la rând, într-o săptămână? Chiar credea că-mi ia atât de mult să scriu o porcărie de eseu? Nu-și făcea griji că plecăm să fac exact ceea ce făceam de fapt?

Se pare că nu. De câte ori plecăm de acasă, nu-mi spunea decât:

— Distracție plăcută, gărgărițo!

Cred că neatenția era oarecum generală. Nici măcar Casey, care mă urmărea cu ochi de șoim de când revenise Jake în oraș, nu se prinsese că ar fi ceva între mine și Wesley. Nimic altceva în afara glumelor ei despre cât de mult îl doream eu în secret. Normal că făceam tot ce puteam să ascund realitatea, dar, de câteva ori, am fost convinsă că s-a prins de ceva.

Ca de exemplu, vineri după-amiază, stăteam la mine în dormitor și ne pregăteam să mergem la *Nest*. Sau, de fapt, Casey se pregătea. Eu mai mult stăteam pe pat și mă uitam cum pozează în oglindă. Făcuserăm chestia asta de un milion de ori, dar cum Jessica era acum atârnată de frate-său în fiecare secundă, camera părea straniu de goală. Aproape ireală.

Jessica era așa de diferită de noi două! Casey și eu eram opuse, da, numai că Jessica venea de pe o cu totul altă planetă.

Era o rază constantă de soare. Jumătatea plină a paharului. Ne ținea în echilibru cu zâmbetul ei mare și cu aerul ei naiv și inocent care ne șoca. Deși ai fi zis că și eu, și Casey văzuserăm deja prea multe din lumea asta, Jessica era pur și simplu ca un copil. Imaculată. Plină de candoare. Era soarele nostru, iar eu și Casey stăteam ușor în penumbră în absența ei.

Mă gândeam oare câte zile mai avea Jake de stat în oraș, când Casey s-a întors către mine, hotărâtă asupra blugilor mov, mulați. (Mă bucur că ei îi plăceau, fiindcă mie mi se păreau absolut hidoși).

— Știi, Bia, mi se pare că te descurci cu chestia asta cu Jake mult mai bine decât credeam, a spus ea.

— Mersi...

— Păi, am fost convinsă că atunci când o să-și facă apariția în Hamilton cu logodnica, ai să o iei razna. Puteam să bag mâna în foc că o să plângi, o să mă suni noaptea și-o să faci niște crize din alea adevărate. Dar văd că... te porți complet normal... știi tu, pe cât de normală poate fi Bianca Piper.

— Îmi retrag mersi-ul.

— Pe bune, a spus și a traversat camera, așezându-se lângă mine. Cum te descurci? Aproape că nu te-am auzind plângându-te, ceea ce e îngrijorător, fiindcă tu comentezi la tot și la toate.

— Ba nu, am protestat.

— În fine, cum zici tu.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Casey, uite, cu titlu informativ, am descoperit o modalitate să nu mă mai gândesc la el, dar se cam duce naibii când vorbești despre asta.

Am înghiontit-o în joacă cu cotul.

— Încep să cred că tu *chiar vrei* să mă vezi plângând.

— Măcar asta mi-ar demonstra că nu strângi totul în tine.

— Casey, am oftat.

— Nu glumesc, Bia, a insistat ea. Tipul ăsta ți-a distrus complet primul tău an de liceu. După ce ți-a făcut, ai fost o epavă umflată de plânsete, bâlbâieli și spaima și știu cât îți e de greu să ascundem chestia asta de Jess, dar trebuie să înveți să accepți într-un fel situația. Nu vreau să te mai văd vreodată trecând prin așa ceva.

— Casey, sunt bine, am asigurat-o. Chiar am o găsit o modalitate să scap de stres, OK?

— Care-i aia?

La naiba!

— Care-i ce?

Casey s-a încruntat.

— Păi, modalitatea ta de eliminare a stresului. Ce faci?

— Păi, niște chestii, nimic important.

— Faci gimnastică? m-a întrebat. Să nu-ți fie jenă dacă asta e. Mama face exerciții cardio atunci când e crizată. Spune că o ajută să-și canalizeze energiile negative sau ce-or mai fi și alea. Deci, asta faci? Te-ai apucat de sport?

— Mda, se poate spune și așa...

La naiba. Eram convinsă că-mi ardeau obrazii. M-am întors și m-am prefăcut că-mi examinez părul de pe antebraț.

— Cardio?

— Aha.

În mod miraculos, Casey nu părea să-și dea seama că-mi luase foc fața.

— Mișto. Știi, pantalonii ăștia sunt cu o mărime mai mari decât ce-mi cumpăr de obicei. Poate n-ar strica să ne facem antrenamentele împreună. Ne-am distra.

— Nu cred că se poate.

Și înainte să apuce să-mi răspundă sau să-mi vadă culoarea purpurie din obraji, m-am ridicat și-am spus:

— Trebuie să mă mai spăl o dată pe dinți. Pe urmă, sunt gata de plecare. Bine? am mai întrebat, și am ieșit în fugă din cameră.

M-am întors după câteva minute și am fost obligată să mai mint o dată.

— Ce zici, rămâi la mine peste noapte? a întrebat Casey cu ochii în oglindă, umflându-și părul tuns scurt. Mama o să plece la o petrecere a unei tipe cu care lucrează, așa că nu am fi decât noi două și... câteva filme cu James McAvoy dacă vrei. Jessicăi o să-i pară rău că n-a fost și ea, dar...

— Nu pot diseară, Casey.

— De ce nu? a întrebat ea, și mi s-a părut ușor rănită.

Adevărul era că stabilisem să mă întâlnesc cu Wesley pe la ora 11, dar firește că nu aveam cum să fiu cinstită și să-i spun. Dar nici nu puteam s-o mint în față. Ale naibii minciuni, oricine putea vedea prin ele, așa de transparente erau. Așa că am făcut lucrul la care mă specializasem în ultimele zile. Am ascuns informațiile.

— Am alte planuri.

— După ce plecăm de la *Nest*?

— Mda. Îmi pare rău.

Casey s-a întors de la oglindă și m-a privit îndelung. Într-un târziu, a rostit:

— Știi, ai fost destul de ocupată în ultimul timp. Nu prea mai vrei să faci nimic cu mine.

— Dar ies cu tine în seara asta, nu? am întrebat.

— Mda, așa-i... dar... nu știu ce să-ți zic, a spus și s-a rotit să-și mai examineze o ultimă dată fața în oglindă. Nu contează. Hai să mergem.

Doamne, nu suportam să o mint pe Casey. Mai ales când știa foarte clar că *era* ceva la mijloc, chiar dacă nu-și dăduse încă seama ce anume. Doar că aveam de gând să fac tot ce-mi stătea în putere să țin relația mea cu Wesley ascunsă de ochii lumii.

La rândul lui, și Wesley se purta ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. În public, ne tratam unul pe altul cu aceeași indiferență sarcastică. Îl insultam, mă uitam urât la el și-l înjuram în barbă atunci când se purta ca un porc (nu că aș fi jucat cumva teatru). Nimeni nu ar fi putut ghici că eram cu totul altfel în spatele ușilor închise. Nimeni nu ar fi putut spune că număram minutele până când aveam să ne întâlnim în fața ușii lui.

Nimeni în afara lui Joe.

— Îți cam place de el, m-a înțepat barmanul cu vorba, după ce Wesley, care tocmai îndurase o tiradă verbală din partea subsemnatei, s-a îndreptat spre ringul de dans cu o fufă care chicotea. Și cred că și lui îi place de tine. Voi doi ascundeți ceva...

— Ești nebun, Joe, am spus, bând liniștită din Cola.

— Ți-am spus-o de un milion de ori, Bianca, și am să ți-o mai spun. Nu știi să minți.

— Nu l-aș atinge pe grețosul ăla nici cu o prăjină de trei metri! Am avut destul dezgust în glas? Joe, tu chiar mă crezi așa de idioată? E un arogant și jumătate și se culcă cu orice tipă pe care-și poate pune labele murdare. De cele mai multe ori nu vreau decât să-i scot ochii ăia siniștri din orbite. Cum să-mi placă de el? E un nemernic.

— Da, dar fetelor le plac nemernicii. De-asta nu găesc eu pe nimeni cu care să ies la o întâlnire. Sunt prea de treabă. Fir-ar a naibii de treabă!

— Sau prea păros, i-am oferit eu o altă variantă, sorbind ultima gură din Cola de cireșe și împingând paharul spre el.

Rade-ți barba aia de Moise și s-ar putea să ai mai mult noroc data viitoare. Știi, femeilor nu le place să aibă senzația că sărută un covor.

— Încerci să eviți subiectul, a remarcat Joe. Asta nu dovedește decât că e ceva între tine și domnul Nemernic.

— Of, taci, mai taci din gură, Joe!

— Cum rămâne, am dreptate?

— Nu, i-am răspuns. Doar că mă enervezi foarte, foarte tare.

Bun, trebuia să găsec o cale să evit clubul câteva săptămâni de acum înainte... sau poate *pentru totdeauna*.

12

— E rândul tău, Duffy, a spus Wesley, rezemându-se de tac, cu un rânjel triumfător pe chip.

— Nu ai câștigat încă, i-am răspuns, dându-mi ochii peste cap.

— Dar sunt pe cale să o fac.

L-am tratat cu indiferență, îndreptându-mi atenția către una din cele două bile colorate rămase pe masă. În clipa aceea nu-mi doream nimic altceva decât să ne fi urmat vechea noastră rutină — direct la el în dormitor, ocolind totul în drum. Numai că în seara aia, în timp ce urcam, Wesley a spus în treacăt că are o masă de biliard — și a început să se laude ce mare magician era el cu tacul. Și nu știu de ce, a stârnit în mine tot spiritul de competiție de care eram capabilă. Abia așteptam să mătur podelele cu el și să-i șterg de pe față zâmbetul ăla înfumurat.

Doar că acum începeam să-mi regret decizia de a-l înfrunța la jocul ăsta; după cum se vedea treaba, vorbele lui nu se situau tocmai departe de adevăr. Nici eu nu eram slabă la biliard, dar uite că urma să o încasez. Și nu vedeam nicio cale de ieșire din asta.

— Ia-o ușurel, mi-a șoptit el, așezându-se în spatele meu și mângâindu-mi urechea cu gura.

Și-a așezat mâinile pe șoldurile mele, iar degetele i se jucau cu marginea tricoului.

— Concentrare maximă, Duffy. Ești atentă?

Încerca să-mi distragă atenția. *La naiba*, chiar funcționa.

M-am smuls din mâinile lui, încercând să-i înfig vârful tacului în beregată. S-a ferit, așa cum era de așteptat, iar eu am sfârșit prin a trimite bila albă în direcția opusă față de cea în care intenționasem, fix într-unul din buzunarele din colț.

— Penalizare! a anunțat Wesley.

— Fir-ar să fie! m-am răsucit furioasă spre el. Asta n-ar trebui să se pună!

— Dar se pune.

A luat bila albă din buzunar și a așezat-o cu grijă în capătul mesei, continuând:

— Totul e cinstit în dragoste și la biliard.

— Și la război, l-am corectat eu.

— Același lucru.

A tras tacul puțin înapoi și a privit drept înainte, apoi l-a trimis cu viteză în față. Jumătate de secundă mai târziu, bila cu numărul 8 a aterizat într-un buzunar. Lovitura decisivă.

— Nemernicule, am șuierat.

— Ei, haide, nu te oftica acum, mi-a zis, rezemându-și tacul de perete. La ce te-ai fi așteptat? Era evident că sunt extraordinar la absolut orice, nu? a rânjit el. Uite, nu ai de ce să fii supărată din cauza asta, nu? Nu suntem vinovați de ce dă bunul Dumnezeu fiecăruia dintre noi.

— Ești un trișor plin de aere, asta ești, am spus, și mi-am aruncat tacul la câțiva metri distanță, lăsându-l să se bălăngăne pe podea. Câștigătorii care se oftică sunt și mai aiurea decât

învinșii care se oftică, să știi. Singurul motiv pentru care ai câștigat a fost că m-ai înnebunit de cap! N-ai fost în stare să-ți ții mâinile alea departe de mine cât să trag și eu ca lumea. E de-a dreptul josnic. Și încă ceva...

Fără nici un preambul, Wesley m-a ridicat pe masa de biliard. Și-a așezat mâinile pe umerii mei și o secundă mai târziu m-am trezit întinsă pe spate, privindu-i râzătorul. S-a mișcat așa încât să ajungă și el pe masă, aplecat deasupra mea, cu chipul la câțiva centimetri de al meu.

— Pe-o masă de biliard? am întrebat, mijind ochii spre el. Pe bune?

— Nu-ți pot rezista, a răspuns el. Știi, ești foarte sexy când te superi pe mine, Duffy.

Mai întâi m-a blocat ironia exprimării. Folosise și sexy și Duffy — implicând deci că sunt grasă și urâtă — în aceeași frază. Aproape că-ți venea să râzi de așa un contrast. Aproape.

Și totuși, chestia care m-a dat gata a fost că nimeni, nici măcar Jake Gaither, nu-mi spusese vreodată c-aș fi sexy. Wesley era primul. Adevărul era că de fiecare dată el reușea să mă facă să mă simt atrăgătoare. Felul în care mă atingea. Felul în care mă săruta. Îmi dădeam seama că mă dorea cu tot trupul. Bine, bine. Știu, vorbim despre Wesley. Trupul lui dorea pe oricine. Și cu toate astea... Era o senzație pe care n-o mai simțisem de... pe care, de fapt, n-o simțisem niciodată. Tulburătoare și dominatoare totodată.

Nimic din toate astea nu putea șterge durerea pe care mi-o înfipsese însă în inimă ultimul lui cuvânt. O fi fost Wesley primul care-mi spusese că-s sexy, dar tot el mă botezase cel dintâi Duff. Iar cuvântul ăsta îmi rupea sufletul și mă bântuia de câteva săptămâni.

Și-atunci, cum de mă putea vedea deopotrivă și sexy, și Duff? Aveam o întrebare și mai bună: oare de ce îmi păsa?

Înainte să apuc să încropesc un răspuns decent, Wesley începuse deja să mă sărute; degetele îmi găsiseră deja toți nasturii și fermoarele hainelor. În scurt timp am devenit amândoi un amestec de buze, mâini și genunchi și mi-am scos complet din cap problema cu Duff.

Pentru moment.

— Hai, Panterele! urla Casey, continuând să facă roata pe tușă, alături de celelalte membre ale Trupeii Slăbănoagelor.

Lângă mine, Jessica, cu fața strălucind de încântare, flutura un pompon de doi dolari, albastru cu portocaliu. Jake și Tiffany luau cina împreună cu părinții lui Tiffany în seara aia, ceea ce însemna că puteam petrece câteva ore împreună cu ea, chiar dacă acele câteva ore erau la un eveniment sportiv complet enervant.

Adevărul era că disprețuiam cam tot ceea ce avea legătură cu spiritul școlii și asta pentru că, în mod evident, eu nu-l aveam deloc. Uram liceul Hamilton. Îi uram culorile înfiorător de țipătoare, uram mascota îngrozitor de banală și pe aproape nouăzeci la sută din elevi. De asta abia așteptam să plec la colegiu.

— Tu îi urăști pe toți, îmi spusese Casey ceva mai devreme, atunci când am încercat să-i explic de ce nu voiam să merg la meciul de baschet.

— Nu-i adevărat, ripostasem.

— Ba da, așa e. Nu-ți place de nimeni și nimic. Dar te iubesc oricum. Și pe Jess. Și de asta am să te rog pe tine, cea mai bună prietenă a mea, să o aduci cu tine la meciul de baschet.

Când Jessica îmi spusese că vrea să iasă în oraș, prima mea pornire fusese să mă duc acasă și să mă uit la filme. Numai că interveniseră obligațiile lui Casey, care era nevoită să fie majoretă

la meci. N-ar fi fost nici asta mare pierdere — și eu, și Jessica ne-am fi uitat singure la filme acasă — numai că iarăși trebuia Casey să complice lucrurile. Voia să o vadă și pe Jessica. Voia să știe că o vedem majoretă, la spectacol. Chiar dacă asta contravenea tuturor principiilor în care credeam.

— Haide, Bia, spusese ea, pe un ton iritat. Nu-i decât un singur meci...

Era din ce în ce mai iritată în ultimul timp. Mai ales pe mine. Iar eu chiar nu aveam chef să mă iau la hartă cu ea.

Așa că mă lăsasem înduplecată să vin la meci. Așa ajunsese să stau pe o bancă incomodă, plictisită peste poate, înconjurată de urlete și încurajări care-mi dădeau o migrenă de zile mari. Absolut minunat.

Tocmai mă hotărâsem să merg la Wesley după meci, când Jessica m-a înghiontit într-o parte. O secundă am presupus că fusese un accident, că se entuziasmase prea tare cu pomponul, dar am simțit cum mă prinde de încheietura mâinii.

— Bianca!

— Ce e? am spus, întorcând capul să o văd, numai că nu se uita la mine.

Avea privirea ațintită asupra unui grup aflat în tribună puțin mai departe. Trei fete înalte și frumoase — junioare¹, mi-am spus privindu-le — stăteau picior peste picior pe o banchetă, cu palmele sprijinite la spate. Toate trei cu părul prins în cozi perfecte. Iar undeva mai sus, pe culoar, se apropia cea de-a patra. Mai mică și mai palidă, cu păr negru, tuns scurt. În mod evident, era într-a noua. Căra în brațe câteva sticle de apă și niște sendvișuri, îți dădeai seama că abia venea de la chioșc. Am privit-o pe fata zâmbitoare cum împarte sticlele și mâncarea.

¹ *Junior* — elev în anul al treilea de liceu.

Am urmărit fiecare junioară care-și lua porția din mâna ei. S-a așezat tăcută la marginea banchetei și niciuna din celelalte fete nu părea să o mai bage vreun pic în seamă, vorbeau numai între ele. Am văzut-o încercând să intre în discuțiile lor, cum deschidea și închidea gura de fiecare dată când o întrerupea una din fetele mai mari, ignorând-o total. Până când, la un moment dat, una din ele a privit-o, i-a spus ceva scurt și a revenit imediat la prietenele ei. Fata s-a ridicat din nou, cu același zâmbet pe buze, și a pornit înapoi la chioșc. Înapoi să-și facă treaba.

Am privit-o din nou pe Jessica și i-am văzut ochii întunecați... sau întristați. Sau poate înfuriați. Greu de spus cu ea, fiindcă nu-și arăta prea des aceste sentimente.

Oricum ar fi fost, înțelegeam.

Și Jessica fusese cândva la fel ca fata din clasa a noua. Așa am dat de ea, Casey și cu mine. Erau pe vremea aia două tipe din trupa de majorete a lui Casey — care se încadrau perfect în stereotipul majoretei: blonde, cu fețe de păpuși și ale dracului — și se lăudau cât era ziua de lungă despre o puștoaică începătoare și mai prostovană pe care o țineau drept „animal de companie”. Nu de puține ori, Casey fusese chiar martoră atunci când îi vorbeau de sus.

— Bia, trebuie neapărat să facem ceva, insistase ea atunci. Nu le putem lăsa să o trateze în halul ăsta.

Casey credea că era de datoria ei să salveze pe toată lumea. Așa cum mă salvase și pe mine, cu ani în urmă, pe terenul de joacă. Deja eram obișnuită. Doar că atunci avusese nevoie de ajutorul meu. În mod normal, aș fi fost de acord pentru simplul motiv că mi-o ceruse Casey. Numai că nu aveam nici cea mai mică dorință să o cunosc pe Jessica Gaither, cu atât mai puțin să o salvez.

Nu fiindcă n-aș fi avut suflet. Doar că nu aveam chef să o cunosc pe sora lui Jake Gaither. Nu după tot ceea ce-mi făcuse. Nu după tragedia prin care trecusem cu un an înainte.

Reușisem să mă mențin fermă pe poziții până într-o zi... în sala de mese.

— Doamne, Jessica, ești chiar bătută în cap sau ce naiba?

Și eu, și Casey ne întorseserăm cu fața la spectacol și o văzuserăm pe una din majoretele slăbănoage cum o mânca din priviri pe Jessica, care era cu un cap mai scundă decât ea. Sau poate că așa stătea Jessica pe atunci, cu umerii lăsați și adusă de spate.

— Te-am rugat să faci un lucru simplu, nu altceva, împroșcase majoreta, împungând cu un deget farfuria din mâna Jessicăi. Simplu, ca pentru proști. Nu vreau niciun fel de sos la salată. Cât de greu e să ții minte?

— Dar așa este salata, Mia, murmurase Jessica, cu obraji de-un roșu aprins. Nu am...

— Ești o imbecilă, îi spusese majoreta și ieșise valvârtej, bălăngănindu-și coada pe spate.

Jessica rămăsese pe loc, privind salata cu ochi mari și triști. Părea atât de mică! Slabă și tăcută. În clipa aia nu o vedeam deloc frumoasă. Sau măcar simpatică. Doar fragilă și înspăimântată. Ca un șoricel.

— Hai odată, Jessica! o strigase una din celelalte majorete de la masa lor, pe un ton enervat. Doar n-o să-ți păstrăm locul pe vecie. Doamne!

I-am simțit privirea lui Casey ațintită asupra mea și știam ce voia. Văzând-o pe Jessica, nu mă puteam preface că nu înțeleg de ce. Dacă ar fi avut cineva nevoie de Casey cea care salvează pe oricine, ei bine, fata asta era ideală. Plus că nu semăna deloc cu frate-său. Ceea ce mi-a ușurat puțin decizia. Am oftat și am rostit cu glas tare:

— Bună, Jessica.

A tresărit puternic și s-a întors spre mine, iar expresia de spaimă de pe chipul ei aproape că mi-a rupt inima de milă.

— Vino să stai cu noi la masă.

Nu fusese o întrebare. Nici măcar o ofertă. Semănase mai mult cu un ordin. Nu voiam să îi dau de ales. Deși, dacă ar fi fost în toate mințile, oricum ar fi trebuit să ne aleagă pe noi. După care Jessica s-a apropiat grăbită de noi, majoretele s-au ofticit, iar Casey m-a privit cu un aer care radia de fericire. Și asta a fost tot. Restul a ajuns istorie.

Deși nu mai semăna deloc a istorie acum, când o vedeam pe micuța asta cum se grăbea să ajungă la chioșc. Vedeam prea bine că blugii nu-i stăteau perfect — nu avea încă toate formele necesare pentru pantaloni cu talie joasă — și observasem și felul în care-și aducea umerii în față, într-un mod care o dezechilibra. Exact aspectele minore care o separau de așa-zisele ei prietene. Un ecou umblător al fetei care fusese cândva Jessica. Cu mult timp în urmă. Numai că acum învățasem un nou cuvânt pentru a o descrie pe fata aceea.

Duff.

Era cât se poate de clar. Ea era sigur Duff în comparație cu cățelele frumoșele care o fâțâiau de colo-colo. Nu era vorba de faptul că nu era atrăgătoare — și oricum nu era deloc grasă — dar, din toate patru, pe ea o observai ultima. M-am gândit pe loc dacă nu cumva asta era toată chestia. Dacă nu cumva o foloseau și ca altceva în afară de comisionar. Nu cumva o țineau prin apropiere doar ca să dea ele mai bine?

M-am uitat din nou la Jessica și mi-am amintit cât de mică și de slabă o văzusem în ziua aia. Nu mi se păruse drăguță. Nici frumoșică. Doar jalnică. O Duff. Acum însă era frumoasă. Voluptoasă, adorabilă și... ei bine, sexy. Orice tip din lumea

asta — în afară de Harrison, din nefericire — ar fi vrut să o aibă. Ciudat era însă că ea chiar nu arăta atât de schimbată. Nu la suprafață, în orice caz. Chiar și atunci fusese tot blondă și unduitoare. Ce se modificase oare?

Cum era posibil ca una din cele mai splendide tipe pe care o cunoscusem vreodată să fi fost cândva o Duff? Ce fel de logică mai era și asta? La fel ca a lui Wesley, care spusese și „sexy” și „Duffy” în aceeași propoziție. Nu avea niciun sens.

Era oare posibil să nu fie nevoie să fii grasă sau urâtă ca să fii Duff? Wesley spusese în noaptea aia la *Nest* că Duff nu era altceva decât o comparație. Oare asta însemna că până și fetele drăguțe puteau deveni Duff?

— Să mergem să o ajutăm?

O fracțiune de secundă m-am speriat și-am rămas puțin confuză. Mi-am dat seama că Jessica privea cum fata își face loc spre tribună.

În clipa aia mi-a trecut prin cap un gând oribil. Care mă putea face în mod oficial cea mai mare javră din lume. Preț de o secundă, m-am gândit serios să mă duc și să o aduc în grupul nostru și atunci poate că nu aveam să mai fiu eu Duff.

În cap îmi răsuna vocea lui Wesley: „*Cei mai mulți oameni ar încerca din răspuțeri să nu fie etichetați drept Duff.*” Îi răspunsesem atunci că eu nu eram ca toți ceilalți, dar era oare așa? Nu cumva eram și eu exact ca majoretele alea — deja plecate de mult din liceu — care își bătuseră joc de Jessica sau ca junioarele astea trei de pe banchetă, perfecte și cu părul prins în coadă?

Dar înainte să mă hotărăsc să o ajut pe fată — indiferent de motiv, bun sau rău, s-a auzit fluierul de final. Mulțimea de jur împrejur s-a ridicat în picioare scandând, aplaudând și blocându-mi accesul către silueta mică și brunetă. Plecase, și odată cu ea dispăruse și șansa de a o salva sau de a face orice altceva.

Jocul luase sfârșit.
Panterele câștigaseră.
Iar eu eram în continuare Duff.

13

Ziua de Sfântul Valentin ar fi putut la fel de bine să se numească Ziua Anti-Duff. Acum, sincer, care altă zi din an ar putea distruge stima de sine a unei fete mai mult ca asta? Nu că ar fi contat. Disprețuiam Sfântul Valentin de dinainte să devin conștientă de statutul meu de Duff. Să fiu sinceră, nici nu înțelegeam prea bine cum de era o sărbătoare? Pe bune, nu era decât o scuză jalnică pentru ca fetele să se plângă de faptul că-s singure, iar băieții să-și croiască drum spre paturile lor. Eu una nu vedeam nimic altceva în ea decât materialism, extravaganță și, cu toată ciocolata aia, lipsă de sănătate.

— E ziua mea preferată din aan! a urlat Jessica, într-o dimineață, pe coridor, aproape dansând, în timp ce ne îndreptam către clasa de spaniolă.

Era pentru prima oară când o vedeam țopăind, după plecarea lui Jake, cu două zile în urmă.

— O să fie totul colorat în roșu și-n roz. Cu flori și bomboane! Zi, Bianca, nu-i super?

— Sigur că da.

Trecuse aproape o săptămână de la meciul de baschet și niciuna din noi nu mai amintise de fata din sala de sport, pe care-o văzuserăm în acea seară. Chiar mă întrebam dacă Jessica uitase sau nu. Ar fi fost norocoasă. Eu nu uitasem. Nu puteam. Fata aia și cu mine aveam ceva în comun — o identitate pe care o împărtășeam cu ea, aceea de Duff — o chestie care îmi hăitua de atunci fiecare gând.

Însă nu aveam de gând să discut despre asta. Nu cu Jessica. Cu nimeni, de altfel.

— Ah, cât mi-ar fi plăcut să mă roage Harrison să-i fiu iubită de Sfântul Valentin, a zis ea. Ar fi fost de-a dreptul perfect, numai că nu putem avea întotdeauna tot ce ne dorim, nu-i așa?

— Nu.

— Știi, a continuat Jessica, cred că ăsta-i primul an de când ne cunoaștem, în care că suntem toate trei singure. Anul trecut eu am fost cu Terrence, și cu un an în urmă Casey a fost cu Zack. Am putea foarte bine să ne prefacem că ieșim una cu alta. Ar fi haios. E ultimul Sfânt Valentin de dinainte de colegiu și n-am petrecut prea mult timp împreună în ultima perioadă. Ce spui? Ce-ar fi să ne întâlnim la mine acasă, să petrecem?

— Sună bine.

Jessica și-a petrecut un braț pe după umerii mei.

— La mulți ani de Sfântul Valentin, Bianca!

— Și ție, Jessica, i-am spus și i-am zâmbit fără să vreau.

Nu mă puteam abține. Jessica avea un zâmbet așa de contagios, că-ți era realmente greu să fii negativist când ea dădea pe dinafară de bucurie.

Am ajuns în dreptul sălii de clasă, unde ne aștepta profesoara.

— Bianca, mi-a spus de cum am pășit înăuntru, tocmai am primit un e-mail de la una din doamnele secretare de la recepție.

Are nevoie de câțiva studenți care să o ajute să distribuie florile pe care le-am primit azi. Tu ești deja la zi cu toate lucrările, așa că te rog frumos să mă ajuți cu chestiunea asta, da?

— Hm... bine.

— Ah, ce distractiv! s-a entuziasmat Jessica, dând drumul mâinii care mă îmbrățișa. Pe tine te trimite să duci flori. E ca și cum ai fi Cupidon!

Exact. Câtă distracție!

— Ne vedem mai târziu, i-am spus Jessicăi, după care m-am întors și am ieșit din clasă.

Mi-am croit drum prin hoardele de studenți, încercând să avansez împotriva curentului, spre secretariat. Peste tot în jurul meu nenumărate cupluri își etalau afecțiunea în public — se țineau de mâini, clipeau cu subînțeleș, schimbau cadouri, se sărutau — ținând morțiș să-i vadă o școală întreagă.

— Dezgustător, am mormăit.

Eram deja pe la jumătatea drumului, când am simțit o mână puternică, apucându-mă de cot.

— Salut, Duffy!

— Ce vrei, Wesley?

M-am răsucit tocmai la timp să-i surprind rânjetul întipărit pe chip.

— Voiam doar să-ți spun, în cazul în care-ai avea de gând să treci pe la mine diseară, că am să fiu cam ocupat. Azi e ziua dragostei, îți imaginezi ce orar am...

De data asta chiar vorbea ca o cocotă masculină profesionistă.

— Dar, a continuat el, dacă chiar dorești cu disperare să mă vezi, cred că pe la unșpe am să mă eliberez.

— Wesley, cred că sunt în stare să supraviețuiesc o noapte fără tine, i-am răspuns. De fapt, pot să supraviețuiesc o eternitate.

— Sunt convins, a zis și mi-a dat drumul la braț, făcându-mi cu ochiul. Ne vedem diseară, Duffy.

Și s-a făcut nevăzut, luat pe sus de valul de studenți care mai aveau puțin și întârziiau la ore.

— Nemernicule, am bombănit. Doamne, cât îl mai urăsc!

Câteva minute mai târziu, mă aflam în dreptul recepției unde secretara, care arăta pe punctul de a se prăbuși, mi-a zâmbit ușurată.

— Te-a trimis Doamna Romali? Pe aici, pe aici. Uite, asta e masa, a zis și m-a tras după colț, spre o masă pliantă pătrată, de-un verde de nuanța vomei. Astea sunt! Distracție plăcută!

— Nu chiar.

Masa era acoperită — cu vârf și îndesat — cu buchete de flori, vase, cutiuțe în formă de inimă și felicitări Hallmark. Cel puțin cincizeci de pachetele roșii și roz așteptau să fie înmânate, și eu eram privilegiata care urma să aduc atâta bucurie oamenilor.

Încă mă mai întrebam de unde să încep, când am auzit pași venind din spate. Am presupus că era secretara, așa că am întrebă fără să mă întorc:

— Aveți cumva o listă cu clasele în care sunt copiii ăștia, să știu unde să duc cadourile?

— Da, am.

Nu semăna deloc cu vocea secretarei.

M-am răsucit imediat, șocată la auzul vocii care-mi dăduse replica. Era una pe care o știam prea bine, deși niciodată — nici măcar o dată — nu mi se adresase direct. Toby Tucker îmi zâmbea.

— Bună!

— Ah, am crezut că e altcineva.

— N-am vrut să te sperii, a zis el. Și-așa deci, te-au convins și pe tine să participi, hm?

— Mda, am răspuns, ușurată să văd că nu-mi paralizaseră corzile vocale.

Așa cum mă obișnuisem, Toby purta un blazer-un-pic-prea-elegant-pentru-școală, iar fața-i era încadrată de șuvițe blonde și-o freză demodată. Adorabil. Unic. Inteligent. Întru-para tuturor calităților pe care le căutam la un tip. Dacă aș fi crezut în prostii precum soartă, m-aș fi gândit că destinul făcuse în așa fel încât noi doi să lucrăm împreună de Sfântul Valentin.

— Uite listele cu clasele, a spus și mi-a înmănat un carnetel verde. Ar fi cazul să începem. O să ne ia ceva timp.

Privind din spatele ochelarilor, Toby a scanat rapid mormanul de cadouri.

— Nu cred c-am mai văzut până acum atâta roz într-un singur loc.

— Eu, da. În dormitorul prietenei mele.

Toby a râs pe înfundate și a apucat un buchet de trandafiri albi și roz. Citind eticheta, a zis:

— Cred că cea mai rapidă cale prin care să facem asta ar fi să le împărțim în grămezi, în funcție de clase. O să le livrăm mult mai prompt așa.

— Bine, am încuviințat. Organizate după clasă. OK.

Îmi dădeam seama cât de prostești sunau replicile mele lipsite de conținut, dar chiar dacă îmi funcționa vocea, asta nu însemna neapărat că mi-o și puteam folosi ca atare în prezența lui. De trei ani întregi mă gândeam la Toby; nu ar fi fost nici pe jumătate adevărat dacă aș fi spus că mă simțeam emoționată.

Din fericire pentru mine, Toby nu părea să bage de seamă. Cât ne-am apucat noi de sortat cadourile pe grupuri, a început să discute diverse chestii. Și treptat m-am trezit prinsă într-o discuție semiconfortabilă cu Toby Tucker. Un miracol de Sfântul Valentin! Sau, mă rog, miracol era cam mult spus — miracol

ar fi fost dacă m-ar fi luat pe sus în brațe și m-ar fi sărutat chiar acolo. Probabil că era, mai degrabă, un avantaj al zilei de Sfântul Valentin. Oricum ar fi fost, replicile mele ciudate și tâmpe au început treptat să dispară. Slavă Domnului!

— Ia uite câte sunt aici pentru Vikki McPhee, a zis, așezând o cutie de bomboane în vârful unui morman care creștea încet și sigur. Oare o avea șase iubiți?

— Eu nu știu decât de vreo trei, i-am răspuns. Dar mie nu-mi destăinuie chiar totul.

Toby a clătinat din cap.

— Doamne sfinte!

A ridicat o felicitare, verificând destinatarul.

— Dar tu? Ai planuri de Sfântul Valentin?

— Nu.

El a așezat felicitarea într-una din grămezi.

— Nici măcar o întâlnire cu iubitul?

— Presupunând c-aș avea unul, am răspuns. Ceea ce nu-i adevărat.

Nevrând să înceapă să-i pară rău pentru mine, am adăugat:

— Dar chiar dacă aș fi avut, tot n-aș fi făcut nimic special. Sfântul Valentin nu-i nimic altceva decât o scuză penibilă și stupidă să-ți iei o vacanță.

— Exact! Adică, vreau să spun că are un rost inițiala S din Sfântul Valentin. Pun pariu că-s mai mulți ca în oricare altă zi cei care iau sifilis de Sfântul Valentin. Motiv de sărbătoare, deh!

Am râs împreună și preț de-un minut a părut chiar firesc.

— Dar tu? l-am întrebat. Ai planuri cu prietena?

— Păi, da, am avut, a răspuns el și a oftat. Dar ne-am despărțit sâmbătă, așa că au picat toate planurile.

— Ah, îmi pare rău.

Dar nu-mi părea. Pe dinăuntru mă simțeam în al nouălea cer de fericire. Doamne, ce cățea de cea mai joasă speță eram!

— Și mie, a spus el și a urmat o tăcere la limita ridicolului, după care a continuat. Cred c-am terminat cu astea. Ești gata să livrăm?

— Sunt gata, dar nu prea dornică, am spus indicând o vază imensă plină cu flori. Uită-te la asta. Pun pariu pe bani buni că fata asta și le-a trimis singură numai ca să dea bine în fața prietenilor ei. Cât de trist e, nu?

— Vrei să-mi spui că tu nu ai face-o? m-a întrebat Toby, cu un zâmbet încrezut întins pe fața sa de băiețel.

— Niciodată, i-am răspuns dintr-o bucată. Cui îi pasă de ceea ce cred alții despre mine? Și ce dacă nu primesc nici măcar un cadou de Sfântul Valentin? E doar pentru impresie. Pe cine-ar trebui să impresionez eu?

— Nu știi. Cred că Sfântul Valentin este despre nevoia de a te simți special, a rostit și a smuls o floare din vaza cea mare. Și mai cred că fiecare fată merită să se simtă specială din când în când. Chiar și tu, Bianca.

S-a aplecat spre mine și mi-a așezat tulpina florii în spatele urechii.

Am încercat să mă conving că era complet fals și ridicol. Că dacă oricare alt tip, Wesley, de pildă, mi-ar fi trântit o replică de genul ăsta l-aș fi plesnit sau i-aș fi râs în față. Dar am simțit cum mi se îmbujorează obrajii în clipa în care mi-a atins în treacăt fața. La urma urmei, nu era oricine. Era chiar Toby Tucker. Cel perfect, uimitor, de vis.

Poate că ziua de Sfântul Valentin putea fi prietenoasă și cu fetele Duff.

— Haide, a spus el, ia grămada aia și hai să-ncepem să le dăm pe astea.

— Hm... bine.

Am fi terminat până la pauza de masă dacă secretara nu ar fi așezat încontinuu alte și alte pachete pe masa de culoarea vomei. Curând ne-am dat seama și eu, și Toby, că urma să muncim cel puțin până la prânz.

Nu că nu mi-ar fi făcut plăcere să-mi petrec dimineața cu Toby Tucker.

— Nu vreau să cobesc, a spus el, în timp ce ne îndreptam spre masă, cu cinci minute înainte să se sune de prânz. Cred totuși că am terminat.

Am ajuns la masa goală și ne-am zâmbit unul altuia, deși surâsul meu era cam cu jumătate de gură.

— Gata, am spus. Astea au fost ultimele.

— Da, a întărit Toby, sprijinindu-se de masă. Știi ceva, mă bucur că te-au obligat să-i ajuți. Mi-aș fi ieșit din minți de plictiseală dacă aș fi făcut asta singur. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine.

— Și mie, i-am răspuns, încercând să nu par prea plină de entuziasm.

— Auzi, a continuat el. N-ar trebui să stai în spatele clasei la Științele Guvernării. De ce nu te așezi într-una din băncile din spatele meu și al Jeaninei? N-ai niciun motiv să stai singură acolo în spate. Cred c-ar fi mai bine dacă ni te-ai alătura nouă — tocilarilor din față.

— Aș putea face și asta, am spus și mi-era clar ca așa avea să se petreacă.

Cum să fi refuzat o asemenea cerere venită din partea lui Toby Tucker?

— Bianca Piper?

Secretara, care tocmai apăruse de după colț, se apropia de noi.

— Bianca, tocmai a sosit cineva și te-a învoit azi.

— Ah, am zis, hm, bine, mulțumesc.

Ciudat de-a binelea. Doar aveam mașină. N-avea nimeni niciun motiv să vină să mă ia.

— La revedere, Bianca, a strigat Toby în urma mea și a secretarei de la recepție. La Mulți Ani de Sfântul Valentin!

I-am făcut cu mâna chiar înainte de colț, încercând să-mi amintesc dacă nu cumva aveam vreo programare la doctor pe ziua aia. De ce eram tocmai eu scutită? Înainte însă ca mintea să-mi mai inventeze altă tragedie familială, răspunsul m-a pocnit drept în față, ca o tonă de cărămizi. M-am oprit înmărmurită. Doamne. Dumnezeu.

Stătea în dreptul recepției, arătând ca și cum tocmai ieșise dintr-un studio de la Hollywood. Șuvițele blonde și decolorate de soare îi cădeau pe umeri în valuri ușoare, perfecte. Purta o rochie până deasupra genunchiului, de-un verde-albăstrui intens (fără dres, firește) și niște pantofi cu toc. Ochii (pe care-i știam cât de verzi erau) se ascundeau în spatele unei perechi de ochelari întunecoși. S-a întors către mine și i-a ridicat.

— Bună, Bianca, a spus femeia cea frumoasă.

— Bună, mamă.

14

Mi-am dat seama că era emoționată după felul în care a pășit spre mine. Părea că tremură și avea ochii măriți de ceva ce mie mi se părea că aduce a frică. Avea și de ce. Eu nu eram tata, știam prea bine că ea chiar trimisese voit documentele de divorț și, pentru asta, o uram din tot sufletul. Pentru că nu ne pregătise pe niciunul din noi. Așa că i-am răspuns cu o privire tăioasă și m-am ferit din calea ei atunci când s-a apropiat de mine. Probabil că mișcarea asta i-a confirmat toate îngrijorările, fiindcă și-a lipit privirile de podea, concentrată asupra vârfului ascuțit al pantofului.

— Mi-a fost dor de tine, Bianca, a spus mama.

— Sunt convinsă.

— Ați terminat de semnat, doamnă Piper? a întrebat-o secretara, revenită pe scaunul aflat în spatele recepției înalte.

— Da, a răspuns mama, cu o voce care-și regăsise tonul liniștit și natural. Și deci suntem libere să plecăm, doamnă ofițer?

— Sunteți eliberate, a răs și secretara care și-a umflat părul, adăugând, vreau să știți că v-am cumpărat cartea. Mi-a salvat pur și simplu viața! O citesc o dată pe lună.

Mama a surâs.

— Vă mulțumesc. Mă bucur să cunosc unul din cei zece oameni care chiar au citit-o.

Secretara a privit-o cu tot chipul luminat.

— Mi-a schimbat viața.

Mi-am dat ochii peste cap. Toată lumea o iubea pe mama. Era haioasă, inteligentă și arăta demential. Semăna foarte mult cu Uma Thurman — nicidecum cu o Duff. Fața aia frumoasă îi ascundea toată defectele, și-atunci când zâmbea ai fi putut chiar crede că era perfecțiunea întruchipată. Secretara pe care o lăsașem chicotind și făcându-i semn cu mâna nu era decât o altă fraieră.

— Și unde mergem, mai exact?

N-aveam chef s-o feresc de acreala pe care o simțeam. O merita.

— Hm... nu știu, a recunoscut mama.

Îi auzeam tocurile pe asfalt. Am ajuns la mașină și zgomoatele s-au oprit. Mustang-ul roșu arăta ca și cum de câteva zile locuia cineva în el. Nu-mi era greu să observ că șofase tocmai din Orange County până aici.

— Undeva unde e mai cald? a sugerat ea, încercând să se facă plăcută. Mi-au înghețat toate oasele.

— Dacă te-ai îmbrăca cu niște haine mai normale, nu ai mai avea problema asta, i-am răspuns și-am deschis ușa din față, eliberând apoi locul de ambalaje folosite și așezându-mă. Îmi pare rău că nu este ca-n California. Pe aici pe la noi se face frig.

— Eh, nici în California nu e pe cât de bine se spune, mi-a întors-o mama.

Părea tensionată. A intrat în mașină, iar râsetul îi aducea mai mult a nervi, nu a umor.

— Nu e la fel de fain ca-n filme, știi?

— Pe bune? Tare ciudat. Mi s-a părut că-ți place mult mai mult acolo decât în Hamilton. Sau poate că-ți place oriunde în altă parte, numai aici nu, așa-i?

Râsetul i-a dispărut și liniștea a pus stăpânire pe mașină. Mama a pornit motorul și a ieșit din parcare. Într-un târziu, dând toate măștile deoparte, mi-a șoptit:

— Bianca, trebuie să vorbim despre asta. Nu cred că înțelegi prin ce trec eu acum.

— Da, mamă, se vede cât de greu îți este, m-am răstit. Apropo, mișto bronzul ăsta! Sunt convinsă că Orange County e iadul pe pământ. Cum oare te-ai descurcat până acum?

— Bianca Lynne Piper, nu accept asemenea atitudine! a strigat ea la mine. În ciuda a ceea ce gândești despre mine acum, sunt tot mama ta și merit respect.

— Pe bune? am fornăit. La fel cum l-ai respectat tu pe tata când i-ai trimis nenorocitele alea de acte de divorț fără să-l anunți dinainte? Sau pe mine? Pentru numele lui Dumnezeu, mamă, ce naiba se petrece cu tine?

Și mai multă tăcere.

Știam că nu aveam să ajungem nicăieri. Știam că ar fi trebuit să o ascult, să-i iau în considerație punctul de vedere și să-mi exprim sentimentele într-un mod mai rezonabil. Văzusem destule emisiuni cu Dr. Phil¹ să știu că aveam nevoie să ajungem la un compromis, dar nu aveam chef să o fac. Egoistă, copilăroasă, imatură... Poate că așa eram, dar nu-mi ieșeau din cap chipul tatălui, sticlele goale de bere adunate cu o săptămână în urmă și nici idioatele alea de hârtii de divorț. Să ascult? Să mă gândesc? Să fiu rezonabilă? Ce fel de opțiuni erau astea?

¹ *Dr. Phil* — emisiune de televiziune de succes, în care se dau sfaturi despre viață.

Și ea se purta la fel de copilărește și de egoist ca și mine. Singura diferență era că ea știa să se ascundă mai bine.

Mama a expirat adânc și a tras pe dreapta. A oprit motorul fără vreun cuvânt, iar eu am rămas holbându-mă la un câmp pustiu, care-n vară avea să fie plin de știuleți înalți. Cerul de februarie spunea tot ce era de spus. Rece. Întunecat. O zi irosită. Efort irosit. Nu aveam de gând să deschid eu gura cea dintâi. Măcar o dată în viață aveam de gând să o las să fie și ea adult.

Secundele treceau. Singurele sunete auzite în mașină erau răsuflările noastre. Mama avea respirația întretăiată, de parcă ar fi fost pe punctul de a deschide gura și s-ar fi răzgândit înainte să-i scape primul cuvânt. Am așteptat.

— Bianca, a zis ea într-un târziu.

Trecuseră deja cel puțin cinci minute de tăcere.

— Îmi... îmi pare foarte, foarte rău...

Am continuat să tac.

— Nu am vrut niciodată să se termine așa.

Vocea îi suna spart și m-am întrebat dacă nu cumva plângea, însă nu mi-am întors capul.

— De mult timp nu am mai fost fericită. După ce a murit bunica ta, tata mi-a sugerat să fac o călătorie. M-am gândit că s-ar putea să-mi ajute. Să plec puțin, să țin niște prelegeri în diverse orașe, iar la întoarcere totul să fie mai bine. La fel cum fusese când ne-am căsătorit noi doi. Dar...

Cu degete lungi, subțiri și tremurătoare mi-a cuprins mâna. Încă ezitând, m-am întors spre ea. Nu avea lacrimi pe obraji, dar i-am remarcat sclipirea apoasă din ochi. Încă nu dăduse drumul barajului.

— Dar m-am înșelat, a grăit ea. Am crezut că așa voi scăpa de problemele mele, dar nu am avut deloc dreptate, Bianca. Nu

contează unde te duci sau ce faci ca să-ți distragi atenția, până la urmă tot trebuie să dai piept cu realitatea. Veneam acasă și după câteva zile, simțeam același lucru și atunci plecam în altă călătorie. Stăteam din ce în ce mai mult, găseam alte locuri în care să țin prelegeri și mergeam și mai departe... până când mi-am dat seama că nu mai puteam continua. Mi-am dat seama de asta când mă aflam deja de cealaltă parte a țării și... atunci a trebuit să recunosc.

— Să recunoști ce?

— Că nu mai vreau să fiu cu tatăl tău, a spus, privind spre mâinile noastre încă împreunate. Îl iubesc foarte mult pe tatăl tău, dar nu mai sunt îndrăgostită de el... nu așa cum este el de mine. Știu că e-un clișeu cât casa de mare, dar este adevărul adevărat. Nu mai pot continua să mint și să mă prefac că lucrurile sunt cum trebuie cu noi doi. Îmi pare rău.

— Și vrei să divorțezi?

— Da.

Am oftat și-am privit din nou pe geam. La fel de cenușiu. La fel de rece.

— Trebuie să-i spui lui tata, am zis. El crede că a fost o greșeală. Nu crede că ai putea vreodată să ne faci una ca asta.

— Mă urăști?

— Nu.

Răspunsul nu m-a surprins deloc, deși cuvântul aproape că-mi ieșise automat din gură. Voiam să o urăsc. Nu neapărat din pricina divorțului și nici pentru că fusese mai mult plecată în ultimii ani (ideea de a sta cu un singur părinte nu mi se părea nici nouă, nici deranjantă). Sinceră să fiu, mă așteptam de mult să se despartă. De fapt, îmi doream s-o urăsc pentru tata. Pentru durerea pe care știam că i-o provoacă. Pentru noaptea în care o luase de la capăt cu băutura.

Dar chiar atunci mi-am dat seama. Nu mama era vinovată că băuse tata. Puteam să dau vina pe ea cât voiam, nu avea să rezolve nimic. Ea era responsabilă pentru viața ei, și tata trebuia să facă același lucru. Dacă ar fi continuat să rămână căsătoriți și să lase lucrurile să meargă la fel ca-n ultimii trei ani, nu ar fi făcut nimic altceva decât să trăiască într-o mare minciună.

Într-un târziu, iată, mama dădea piept cu realitatea. Ceea ce trebuia să facă și tata.

— Nu te urăsc, mamă.

Se înnorase deja de ore bune când mama m-a lăsat în parcare din curtea liceului, acolo unde-mi lăsasem mașina. Toată după-amiaza nu am făcut nimic altceva decât să ne plimbăm cu mașina prin Hamilton și să vorbim despre tot ce se petrecuse de când plecase. La fel cum făceam de fiecare dată când revenea după turnee. Doar că de data asta nu mai venea acasă. Sau cel puțin, nu ca să rămână.

— Bine, atunci cred c-ar trebui să merg să vorbesc cu tatăl tău, a zis ea. Iar tu, iubire, poate c-ar trebui să mergi să stai acasă la Casey. Nu știu cum va reacționa... De fapt, mint. Știu cum o să reacționeze, și nu va fi bine.

Am dat din cap, sperând că se înșală — deși cred că aveam idei diferite despre ce anume însemna că *nu va fi bine*. Nu-i povestisem nimic mamei despre revenirea lui la băutură, mai ales pentru că se întâmplase fără vreun episod dramatic semnificativ. Ea însă se temea de lacrimi și de țipete — de chestiile la care te aștepți într-o confruntare de genul ăsta. Nu voiam să-și facă griji și din pricina băuturii. Mai ales că nu fusese, de fapt, nicio chestie așa de îngrozitoare.

— Doamne, a șoptit ea. Mă simt oribil. Îi spun soțului meu că vreau să divorțez chiar de Sfântul Valentin. Sunt așa o scorpie! Poate c-ar trebui să aștept până mâine...

— Mamă, trebuie să-i spui. Dacă amâni acum, n-o s-o mai faci niciodată, am spus, desfăcându-mi centura. Am să o sun pe Casey să văd dacă pot sta la ea peste noapte. E timpul să pleci... până nu se face prea târziu.

— Bine.

A tras adânc aer în piept, expirându-l domol.

— Bine, am s-o fac.

Am deschis portiera Mustang-ului și am ieșit.

— O să fie bine.

Mama a clătinat din cap, jucându-se o clipă cu cheile care atârnavă din contact.

— N-ar trebui să te porți ca un adult, a murmurat ea. Eu sunt mama, eu ar trebui să te alin și să-ți spun că va fi în regulă. E-atât de anormal totul!

— Se face prea mult tam-tam pentru normalitate, i-am răspuns cu un zâmbet încurajator. Vorbim mâine, mami. Succes!

— Mersi, a oftat ea. Te iubesc, Bianca.

— Și eu pe tine.

— Pa, puiule.

Am închis portiera și m-am depărtat de mașină. Cu zâmbetul încă pe chip, am făcut cu mâna, urmărind Mustang-ul cel mic și roșu ieșind din parcare și mergând spre autostradă, unde s-a oprit o clipă, ezitând ca și cum s-ar fi gândit dacă să mai meargă sau nu. Apoi mama și-a continuat drumul. Așa și eu, am continuat să-i fac cu mâna.

Abia când au dispărut luminile mașinii, mi-am permis să-mi șterg zâmbetul de pe față. Da, știam că avea să fie bine. Da, știam că mama făcea ceea ce trebuia. Da, știam că era un pas în

direcția corectă făcut de părinții mei. Dar totodată mai știam și că tata nu avea să vadă așa lucrurile... cel puțin la început. Zâmbisem ca să-i dau curaj mamei, pentru tata, însă, îmi plecam capul.

Am scos cheile din buzunarul din spate și-am descuiat portiera. Mi-am aruncat lucrurile pe locul din dreapta și am intrat punând astfel un zid între corpul meu care tremura și noapte rece de februarie. Preț de câteva minute nu am făcut nimic, am stat pur și simplu în tăcere, încercând să nu mă gândesc sau să-mi fac griji din pricina părinților mei.

Ceea ce, evident, era imposibil.

Am băgat mâna în geantă și-am început să scotocesc printre ambalaje de gumă și pixuri. Într-un târziu, mi-am găsit telefonul. L-am scos și-am făcut o pauză, cu degetul mare oprit deasupra tastaturii.

N-am sunat-o pe Casey. Mi-a răspuns, după ce sunase deja de trei ori.

— Salut! Bianca sunt. Hm... mai ai treabă?

— Îți bați joc de mine?

M-am holbat la ecranul imens și-am simțit cum îmi ia foc toată fața. Din nou? Pe bune? Era a zecea oară la rând de când venisem și Wesley continua să câștige. Mă așteptasem, când am urcat pe trepte, să găsesc vreo blondă cu picioare lungi furișându-se afară din dormitor, dar scena cu care m-a întâmpinat a fost cu totul alta. Wesley juca Soulcalibur IV¹. Și cum mă dau în vânt după pedepse, l-am provocat.

Doamne sfinte, trebuia să găsesc odată un joc la care chiar să îl bat!

¹ Soul Calibur, joc pe calculator 3D, cu lupte.

Și știți ceva, să bat măr un personaj animat chiar avea darul să mă facă să mă simt mai bine. Înainte să-mi dau seama, mi-au dispărut toate grijile legate de mama și de tata. Totul avea să se rezolve. Negreșit. Trebuia numai să am răbdare și să las lucrurile să se petreacă după voia lor. Între timp, trebuia să-l înving pe Wesley... sau măcar să încerc.

— Ți-am spus doar, sunt extraordinar la absolut orice, m-a zgândărit el, punând telecomanda de la PS3¹ pe podea, între noi. Și aici intră și jocurile video.

Priveam cum personajul pe care-l avusese Wesley făcea pe ecran un soi de dans al victoriei.

— Nu-i cinstit, am bombănit. Ai avut sabia mai mare decât a mea.

— Am sabia mai mare decât a oricui.

I-am azvârlit telecomanda spre căpățână, dar s-a ferit și-am ratat. La naiba!

— Perversule!

— Ei, haide, a râs el. Aproape c-ai scornit-o singură pe asta, Duffy.

Am stat puțin îmbufnată, dar am simțit cum îmi dispare aversiunea. Într-un final, am clătinat din cap și... am surâs.

— Bine, bine, ai dreptate. Ți-am ridicat-o la fileu. Dar știi cum e cu băieții care se dau mari, sunt doar vorbe.

Wesley s-a încruntat.

— Știm amândoi că nu-i adevărat. Ți-am dovedit-o de nenumărate ori.

A rânjit scurt și s-a lipit de mine, atingându-și buzele de lobul urechii mele.

— Dar ți-o mai pot dovedi, dacă vrei... și știi că vrei s-o fac.

¹ Play Station 3, consolă de jocuri.

— Nu... nu cred că-i necesar, am izbutit eu să spun.

Și-a lipit buzele de ceafa mea, trimițându-mi fiori electrici de-a lungul coloanei.

— Ah, a gemut el neastâmpărat, dar eu cred că da.

M-a împins pe podea și a ajuns cu mâna undeva deasupra șoldului meu stâng, exact în locul în care mă gădilam cel mai tare. Am izbucnit în hohote. Descoperise de vreo două săptămâni locul ăla și eram furioasă pe mine că-i permiteam să-l folosească împotriva mea. Acum puteam să mă facă să mă chircesc și să râd în hohote de câte ori voia și era clar că-i plăcea la nebunie. Nemernicul!

Degetele lui îmi atingeau locul acela sensibil de deasupra șoldului, în vreme ce gura i se mutase din dreptul claviculei spre ureche. Râdeam într-un asemenea hal, încât abia mai puteam respira. Nu era cinstit. Deloc. Am încercat să-l dau deoparte, dar mi-a prins piciorul între ale lui și a început să mă gădile și mai tare.

Exact în clipa în care credeam că am să leșin din lipsă de oxigen, am simțit cum îmi vibrează ceva în buzunarul de la spate.

— Stop, stop! am țipat și l-am împins deoparte.

S-a dat jos de pe mine, iar eu am reușit să mă ridic împleticindu-mă, după care mi-am scos telefonul din buzunar. Mă așteptam să fie mama, să-mi spună cum a decurs discuția cu tata — să-mi pot pune grijile rămase deoparte — dar, când am privit ecranul, am simțit cum mi se strânge stomacul.

— Ha, la naiba. E Casey, am spus, privindu-l pe Wesley care încă mai stătea întins pe jos, cu mâinile sub cap.

Avea tricoul puțin ridicat și prin materialul verde i se vedea puțin din șold.

— Să nu spui o vorbă, i-am zis. Nu trebuie să știe că sunt aici.

Am deschis telefonul și-am rostit pe cât de calmă am putut:

— Alo?

— Salut!

Avea o voce iritată.

— Ce naiba s-a întâmplat cu tine în seara asta? Jess mi-a spus că ne vedem toate trei de Sfântul Valentin, iar tu n-ai apărut nici până acum.

— Îmi pare rău, am zis, a intervenit ceva.

— Bianca, în ultimul timp numai asta spui. Ori intervine ceva, ori ai alte planuri, ori...

Am simțit dintr-odată răsuflarea lui Wesley pe ceafă. Fără să-mi dau seama, se ridicase de pe podea și mi se strecurase la spate. Cu mâinile în jurul taliei mele, îmi desfăcea nasturii blugilor înainte să-l pot opri în vreun fel.

— ... iar Jess spera să ne distrăm cumva...

Nu mă puteam concentra deloc asupra lui Casey; Wesley își strecurase mâna pe lângă talia chiloților, iar degetele continuau să îi coboare din ce în ce mai mult. Nu puteam vorbi. Nu-i puteam spune să se oprească și nici nu puteam avea vreo reacție. Dacă aș fi făcut-o, Casey s-ar fi prins că nu eram singură. Dar, Doamne Dumnezeule, simțeam că mă prefac într-o minge de foc. Wesley îmi râdea în ceafă, știind prea bine că mă scotea din minți.

— ... pur și simplu, nu înțeleg ce se petrece cu tine.

Mi-am mușcat buzele, înghițindu-mi un oftat, în vreme ce degetele lui Wesley ajunseseră deja în locuri care-mi făceau genunchii să tremure. Îi simțeam rânjetul de pe buzele pe care le mișca acum spre urechi. Nemernicul! Încerca să mă tortureze. Nu mai rezistam mult.

— Bianca, mai ești acolo?

Wesley mi-a mușcat lobul urechii, trăgându-mi blugii mai jos cu o mână, în vreme ce cealaltă continua să mă facă să tremur.

— Casey, trebuie să închid.

— Cum? Bia, eu...

Am închis telefonul și l-am azvârlit pe jos. I-am împins brațele cât colo și m-am răsucit cu fața spre el. Cum era de așteptat, rânjea cu gura până la urechi.

— Nemer...

— Hei, a zis, ridicând mâinile în semn de predare, mi-ai zis să nu spun nimic. N-ai spus că nu pot să...

Am căutat telecomanda abandonată și-am apăsât pe butonul de repornire a jocului, hotărâtă să-i dau o lecție pentru halul în care-și bătuse joc de mine. Am reușit câteva lovituri bune până să ajungă Wesley să pună mâna pe propria lui telecomandă.

— Și mă acuzi pe mine că trișez, a spus el, blocând pumnul pe care i-l trimisese gladiatorul meu.

— Păi, o meriți, m-am răstit, apăsând furioasă butoanele de atac.

Nu conta. M-a bătut, cu tot cu începutul meu furtunos. Naiba să-l ia!

— La mulți ani de Sfântul Valentin, Duffy! a spus Wesley, întors spre mine, cu ochii strălucind de bucuria victoriei.

„Oare de ce trebuia să spună asta?” m-am întrebat, cu gândurile înapoi la părinții mei. Oare mama îi spusese deja tatei? Se certau? Plângeau?

— Bianca!

Mi-am dat seama că-mi mușcasem puțin cam tare buza, fiindcă am simțit pe vârful limbii un gust metalic de sânge. Am clipit spre Wesley, care mă urmărea îndeaproape. M-a privit o bună bucată de timp, apoi, în loc să mă întrebe ce se întâmplase sau dacă eram în regulă, a ridicat din nou telecomanda.

— Haide, a zis. De data asta promit s-o las mai moale.

M-am forțat să-i zâmbesc. Totul avea să se rezolve. Trebuia.

— Nu te prosti, i-am răspuns. De data asta te bat de nu te vezi. Până acum te-am lăsat să câștigi.

A pufnit în râs, știind că mințeam de înghețau apele.

— Mai vedem noi...

Și-am început un alt joc.

15

Niciodată în viața mea nu mai auzisem ceva așa de zgomotos. Mi s-a părut că e o bombă care-mi exploda chiar lângă ureche... o bombă care vibra pe melodia „Thriller” a lui Michael Jackson. M-am rostogolit năucă, mi-am ridicat telefonul de pe noptieră și-am băgat de seamă cât era ora, chiar înainte să răspund.

Cinci dimineața.

— Alo? am gemut.

— Iartă-mă că te trezesc la ora asta, puiule, s-a auzit mama în difuzor. Nu am trezit-o și pe Casey, nu?

— Nț. E OK. Ce este?

— Am plecat de acasă acum vreo două ore, a zis ea. Am avut o discuție lungă cu tata și... nu a primit prea bine vestea. Bianca, știam că așa va fi. În fine. De atunci mă plimb cu mașina și încerc să-mi dau seama ce e de făcut. M-am hotărât să mă cazez la un hotel în Oak Hill câteva zile, să mai petrec puțin timp cu tine, iar în weekendul viitor am s-o iau încet în jos, spre Tennessee. Bunicul tău are nevoie de cineva care să aibă grijă de el. O să fie un loc numai bun în care să mă așez. Nu crezi?

— Sigur, am murmurat.

— Îmi pare rău, a rostit mama. Ar fi trebuit să-ți povestesc mai târziu toate astea. Sună-mă când termini orele și-am să-ți spun la ce hotel stau. Poate mergem la film mâine-seară, ce zici?

— Sună bine. Pa, mama.

— Pa, puiule.

Am pus telefonul la loc pe noptieră și mi-am întins mâinile deasupra capului, înghițindu-mi un căscat. Patul ăsta, cu saltea asta pufoasă și cearșafurile astea scumpe era mult prea confortabil. Niciodată nu-mi mai fusese așa de greu să mă trezesc dimineța, dar am izbutit, într-un târziu, să-mi înfig picioarele în covor.

— Unde te duci? m-a întrebat Wesley, cu o voce pe jumătate adormită.

— Acasă, am spus și mi-am tras blugii pe mine. Trebuie să fac un duș și să mă pregătesc de școală.

S-a străduit să se ridice într-un cot și m-a privit. Avea părul smotocit, cu niște șuvițe castanii care-i intrau în ochi și altele, la spate, ridicate-n sus.

— Poți să faci duș și aici, s-a oferit el. Dacă ai noroc, fac și eu cu tine.

— Nu, mersi, am zis și mi-am apucat jacheta de pe covor, azvârlindu-mi-o peste umeri. Îi trezesc pe ai tăi dacă ies pe ușa din față?

— Ar fi cam dificil, ținând cont că nu sunt aici.

— N-au venit aseară acasă?

— Nu vor veni vreo săptămână, a răspuns Wesley. Și pe urmă, Dumnezeu știe cât or să mai stea pe acasă. O zi. Poate două.

Dacă mă gândeam mai bine, nu văzusem niciodată vreo altă mașină parcată în fața vilei-conac a lui Wesley. De câte ori

venisem, mi se păruse că locuia de unul singur, și venisem al naibii de des în ultima perioadă.

— Pe unde sunt?

— Nu mai țin minte, a spus, ridicând din umeri și rostogolindu-se la loc pe spate. Într-o călătorie de afaceri. Sau într-o vacanță prin Caraibe. Nu țin niciodată pasul cu ei.

— Și sora ta?

— Amy locuiește cu bunica atunci când nu-s ai mei acasă, a răspuns el. Adică, mai tot timpul.

M-am tras încet mai aproape de pat.

— Și tu, am rostit încet, așezată pe marginea saltelei, tu de ce nu locuiești acolo? Sunt convinsă că i-ar face mare plăcere surorii tale să te știe prin preajmă.

— Probabil, a încuviințat Wesley. Doar că alta e povestea cu bunică-mea. Mă detestă. Nu-mi acceptă, a zis el, făcând semne de ghilimele în aer, „stilul de viață”. Se pare că sunt nedemn de numele de Rush și că tatălui meu ar trebui să-i fie rușine cu mine.

A râs sec și rece.

— Asta fiindcă el și mama mea reprezintă personificarea perfecțiunii, știi...

— Dar cum de știe bunica ta despre, hm... stilul tău de viață?

— Aude fel de fel de zvonuri de la prietene. Hoaștele astea le aud pe nepoate cum leșină după mine — cine le-ar putea învinui? — și-i spun pe urmă totul bunică-mii. Care ar fi dispusă să mă placă, numai să-mi gădesc și eu pe cineva serios. Însă există o parte din mine care nu vrea deloc să-i dea această satisfacție. N-ar trebui să-mi schimb felul de-a fi numai ca să mă placă ea, sau oricine altcineva.

— Înțeleg ce spui.

Așa și era. Avusesem același gând de-un milion de ori în trecut. Recent, din pricina lui. Ar fi fost ușor să-i schimb părerea lui Wesley despre mine, să-mi petrec timpul cu alți oameni sau să-mi aduc o nouă prietenă în cercul meu — precum fata de la meciul de baschet — ca să nu mai fiu Duff. Dar de ce să fac ceva numai ca să schimb părerea lui sau a altuia despre mine?

Nici el nu trebuia să o facă.

Și totuși, ceva era diferit la el. Am privit de jur împrejur, simțindu-mă proastă că am putut face o comparație între Duff și el. Și apoi, fără să vreau, m-am trezit întrebând:

— Și nu te plictisești? În casa asta mare, de unul singur?

Doamne! Chiar îmi părea rău de Wesley? De Wesley? Cel afemeiat? Putred de bogat? Nemernic? Din toate sentimentele pe care le aveam pentru el, până atunci nu ieșise la iveală compasiunea. Oare ce naiba se petrecea?

Doar că în clipa aceea, mă simțeam apropiată de dramele familiale. Și mi se părea că aveam ceva în comun cu Wesley. Puah!

— Uți cât de rar sunt singur, a zis și s-a ridicat în șezut, privindu-mă cu un zâmbet pieziș, care nu-i afecta ochii, însă. Nu ești singura care mă găsește irezistibil, Duffy. De cele mai multe ori am un șir nesfârșit de invitate extrem de atrăgătoare.

Mi-am mușcat buza, neștiind dacă să spun sau nu ce îmi trecea prin cap. În final, m-am decis să dau cărțile pe față. La urma urmei, ce rău puteam face?

— Wesley, poate o să ți se pară ciudat să auzi asta de la mine, fiindcă te urăsc de moarte, dar să știi că poți să-mi spui diverse chestii, dacă simți nevoia.

Suna ca un clișeu dintr-un film de copii. Super!

— Vreau să zic, eu mi-am vărsat tot amarul despre Jake, așa că dacă vrei să faci la fel... ei bine, nu am nimic împotriva.

Rânjetul i-a dispărut o clipă.

— Am să țin minte, mi-a răspuns.

Și-a dres glasul și a adăugat cu un aer sever:

— Nu ziceai că trebuie să pleci acasă? Că nu vrei să întârzi la școală?

— Ba da.

Am dat să mă ridic, dar m-a prins de încheietură cu o mână caldă. M-am răsucit spre el și l-am găsit privind-mă. S-a aplecat și și-a lipit buzele de ale mele. Și înainte să mă dezmeticesc și să realizez ce se petrece, s-a tras înapoi și mi-a șoptit:

— Mulțumesc, Bianca.

— Păi, sigur, n-ai pentru ce.

Nu știam ce să mai cred. De fiecare dată când ne sărutaserăm fusese o experiență pasională, ca și cum ne-am fi războit. Un preludiu al sexului. Niciodată nu mă sărutase într-un mod așa de tandru, de dăruit și care, sinceră să fiu, mă cam speria.

Nu aveam însă timp să stau să mă gândesc, am luat-o la goană pe scări și prin hol. M-am urcat în mașină și-am fost nevoită să merg peste limita de viteză — chestie care-mi displace la culme — până acasă, și tot nu am ajuns înainte de șase. Nu-mi mai rămânea decât o oră jumătate să fac duș, să mă îmbrac și să-l verific pe tata. Ce mod fantastic de a-ți începe ziua!

Și mai mișto era faptul că mi-am dat seama de cum am parcat în dreptul casei că erau luminile aprinse în living. Nu era un semn bun. Tata întotdeauna — dar *întotdeauna* — stingea fiecare bec înainte de culcare. Era un soi de ritual pentru el. Faptul că le lăsase aprinse era semn rău.

I-am auzit sforăitul de cum am pășit tiptil în casă și-am știut instantaneu că își cumpăraseră bere. Înainte să văd sticlele de pe măsuța de cafea sau silueta prăbușită pe canapea, înainte de toate astea, am știut. Se îmbătase îndeajuns de mult cât să nu mai fie conștient.

Am încercat să trec mai departe, dar m-am oprit. Oricât mi-aș fi dorit, nu aveam timp să curăț mizeria făcută de tata. Trebuia să urc la mine în dormitor. Să ajung la școală. M-am furișat în cameră, încurajându-mă în sinea mea că avea să-i fie bine. Probabil că era într-o stare de șoc, dar avea să-i treacă, la fel și întreg episodul ăsta, fără alte urmări. Doar nu puteam să-l fac vinovat pentru că băuse câteva beri, după așa o bombă pe care i-o servise mama, nu?

Am făcut repede duș și m-am uscat la păr (chestie care durează o veșnicie; pe bune, poate c-ar trebui să-mi tai tot părul, în stilul Casey, în loc să mai pierd timpul), apoi mi-am pus niște haine curate. M-am spălat pe dinți și m-am dus jos, la bucătărie, să-mi iau un pachet de biscuiți crocanți pentru drum. După care mi-am luat zborul, pe ușa din față.

Am ajuns la școală când parcare era aproape plină. M-am văzut nevoită să parchez tocmai pe ultimul rând și să fac jogging — cu ghiozdanul de zece kile în spate — până la ușile duble de la intrare. Chestie care firește că m-a lăsat fără aer, până am ajuns în holul principal. „Doamne”, mi-am zis cu un aer jenant, în timp ce-mi târam fundul gras către sala de spaniolă, „nu-i de mirare că-s o Duff. E deprimant în ce hal stau cu forma fizică!”

Bine măcar că holurile erau aproape goale. Ceea ce însemna că n-aveam martori la criza mea de penibilitate.

— Salut, pe unde-ai fost ieri? m-a întrebat Jessica, de cum m-am prăbușit pe scaun, cu doar câteva minute înainte să se sune de intrare. N-ai fost nici la masă, nici la engleză. Și eu, și Casey am fost destul de îngrijorate, să știi.

— Am plecat mai devreme de la școală.

— Credeam c-o să sărbătorim toate trei, de Sfântul Valentin, faptul că nu avem iubiți.

— Cam ironic, nu crezi? am întrebat cu un oftat, și am clătinat din cap, străduindu-mă să nu o privesc în ochii mari, îndurerați.

Doamne, cât de bine reușea să mă facă să mă simt vinovată! Și mai știam că aveam să plătesc fiindcă îi închisese telefonul lui Casey cu o noapte în urmă.

— Iartă-mă, Jessica. A intervenit ceva ieri. Am să-ți povestesc totul după ore, bine?

Înainte să mai apuce ea să-mi răspundă, doamna Romali și-a dres vocea și a strigat:

— *Silencio! Buenos dias, amigos.* Azi vom începe să studiem timpul prezent progresiv și vă anunț dinainte că-i al naibii de dificil!

Și așa a fost. Doamna Romali ne-a înmânat o fișă de lucru care ne-a ținut ocupați până la pauză. Când a sunat de ieșire mă gândeam dacă-mi mai place sau nu la spaniolă, și nu eram singura.

— E oare prea târziu să-mi aleg alte cursuri pentru semestrul ăsta? ne-a întrebat Angela, pe Jessica și pe mine când ieșeam din clasă.

— Cam cu o lună prea târziu, i-am răspuns.

— La naiba!

— Pa, Bianca! mi-a strigat Jessica în urmă, începând să fugă spre laboratorul de chimie. Ne vedem la prânz.

I-am făcut cu mâna și-am apucat-o pe celălalt coridor. Azi, însă, de-abia așteptam ora de Științele Guvernării. Toby Tucker mă rugase să stau aproape de el. Nu mai eram fata singuratică din fundul clasei. Nu-mi imaginasem vreodată că asta s-ar fi putut schimba și nici cât de bucuroasă aș fi atunci. Ce puteam spune? Izolarea asta autoimpusă începea deja să mă scoată din sărite.

Numai că Toby nu era acolo. Am intrat și am văzut scaunul lui complet gol, sută la sută. O dată ajunseseam și eu mai devreme, așa cum îi plăcea domnului Chaucer, și-am simțit cum mă întristez puțin... sau mai mult. Măcar nu mai stăteam singură.

Jeanine aproape că m-a ridicat de pe scaun și m-a târât după ea în fața clasei, aparent pierdută fără Toby, care să-i mențină buna-dispoziție. Probabil că a rămas dezamăgită de faptul că nu eram nici pe jumătate la fel de tare la replici politice precum tovarășul ei obișnuit de discuții. Nu i-am putut oferi decât niște remarci sarcastice referitoare la inutilitatea sistemului judiciar. Doamne, ce dor îmi era de Toby!

La fel și domnului Chaucer. Părea că se plictisește să țină prelegeri de unul singur, neîntrerupt de nimeni. A sunat de ieșire și ne-a dat drumul cu inima strânsă și cu buza de jos ieșită în afară, ca a unui pici bosumflat. Și se mai spune că profii nu au favoriți...

M-am bucurat să ies din clasa care părea rece fără comentariile edificatoare ale lui Toby, dar senzația a ținut numai până când am ajuns în sala de mese.

Nici la masa de prânz nu se anunța vreun mediu cald și iubitor. Pe toată durata mesei, Casey m-a străfulgerat cu priviri furioase, enervată evident fiindcă îi trântisem telefonul în nas cu o seară în urmă. Dar nu îndeajuns de oftică să nu își mai dorească să ne vedem toate trei după școală, să audă ce scuze aveam de spus în apărarea mea.

Le-am promis că am se explic totul după ore. Ceea ce a însemnat, firește, că-n secunda în care a sunat m-au târât la baie și-au început cu „Hai, toarnă tot ce ai!” și „Dă totul afară!” fără să mă lase măcar să-mi trag naibii răsufierea.

Am gemut și m-am lăsat să mă preling pe lângă zidul de beton, până m-am așezat pe jos. Mi-am cuprins genunchii cu brațele și-am spus:

— Bine, bine, gata. Ieri după-amiază a apărut mama la școală.

— S-a întors din călătorie? a întrebat Jessica.

— Nu chiar. A venit să vorbească cu mine. Divorțează de tata.

Șocată, Jessica și-a dus o mână la gură, iar Casey a îngenunchiat lângă mine și m-a prins de mână.

— Te simți bine, Bia? m-a întrebat ea, abandonând cu totul sentimentul de furie de până atunci.

— Da, sunt în regulă, i-am răspuns.

Știam că pe ele le va afecta mai mult decât pe mine. Părinții lui Casey trecuseră printr-un divorț lung și dur, iar Jessica nu și-ar fi putut imagina niciodată ceva într-atât de trist și tulburător.

— De asta ai tras chiulul de la petrecerea de Sfântul Valentin de aseară? m-a întrebat Jessica.

— Mda, am zis. Îmi cer scuze. Doar că... nu m-am simțit în stare să sărbătoresc.

— Ar fi trebuit să ne suni, a rostit Casey. Sau să-mi fi spus ceva la telefon azi-noapte. Te-aș fi ascultat, să știi că da.

— Știu. Dar, pe bune, sunt bine. Nu era decât o chestiune de timp cu ai mei. Eu, una, mă așteptam la asta de ceva vreme, am mărturisit, ridicând din umeri. Și sinceră să fiu nu mă deranjează foarte tare. Adică, știți și voi că maică-mea nu prea a fost pe acasă în ultimii ani, așa că nu vor fi prea multe schimbări. Doar că a venit acum să stea câteva zile în oraș și exact de asta trebuie să plec acum, am spus și m-am ridicat.

— Unde te duci? s-a interesat Casey.

— I-am promis mamei că vedem un film împreună, în după-amiaza asta.

Mi-am înșfăcat rucsacul și am aruncat o privire în oglindă.

— Îmi pare rău, știu că ați vrea să mai vorbim despre asta, dar mama pleacă la sfârșitul săptămânii, și...

— Sigur te simți bine? a întrebat Casey cu un aer sceptic.

Am ezitat și mi-am dat la o parte câteva șuvițe castanii care-mi intrau în ochi. Le-aș fi putut spune. Le-aș fi putut povesti despre tata și despre sticlele de bere și despre cât de confuză mă simțeam. La urma urmei, erau prietenele mele cele mai bune. Care țineau la mine.

Dar ce avea oare să se întâmple dacă l-aș fi dat de gol pe tata? Ce ar fi crezut oamenii despre el? Nu m-aș fi putut descurca cu așa ceva. Nu m-am simțit deloc confortabil nici măcar la gândul că prietenele mele l-ar putea judeca pentru faptele lui. La urma urmei, era tata. Ce i se întâmpla acum era un nimic. Trecea printr-o perioadă mai grea, atâta tot. Nu aveam de ce să-mi fac griji.

— Sigur, am spus și m-am întors cu spatele la oglindă, forțându-mă să zâmbesc. Doar că e timpul să plec. Nu vreau s-o fac pe mama să mă aștepte.

— Distracție plăcută, a murmurat Jessica, cu același șoc întipărit în ochii mari.

Poate c-ar fi trebuit să-i dau mai blând veștile astea. Tocmai ieșeam pe ușă, când Casey a strigat în urma mea:

— Hei, Bia, așteaptă puțin!

— Da?

— Hai să ieșim undeva la sfârșit de săptămână, a propus ea. Să compensăm că nu ne-am văzut de Sfântul Valentin. Am putea merge la *Nest*. Să facem Noaptea fetelor în Oraș. O să ne distrăm. Luăm și înghețată, dacă vrei.

— Sigur. Vorbim mai târziu, acum chiar trebuie să plec.

I-am făcut semn cu mâna și-am ieșit fugind din baie. Da, voiam să văd un film cu mama, dar nu de asta mă grăbeam. Aveam altceva de făcut mai întâi.

Am ajuns la mașină și fără să mai pierd timpul mi-am scos telefonul. Am format numărul cunoscut și am așteptat să-mi răspundă o voce masculină, pe un ton profesionist.

— Ați sunat la Tech Plus. Sunt Ricky. Cu ce vă pot fi de ajutor?

Voiam să vorbesc cu tata. Să mă asigur că era bine și să-l încurajez că vom trece prin încercarea asta. Știți și voi, că-i eram alături. Știam că avea nevoie de așa ceva. După ce noapte avusese, eram convinsă că se simțea oribil la muncă. Și pe urmă, dacă eu făceam față așa de bine veștii, măcar atât aș fi putut face, să-l ajut și pe el să-și revină.

— Bună ziua, Ricky. Se poate cu Mike Piper, te rog?

— Mă tem că nu se poate. Dl. Piper nu a venit azi la serviciu.

Am rămas aproape un minut fără replică, știind prea bine ce însemna asta. M-am scuturat imediat de grijile care mi se strecuraseră în stomac. Probabil că era doar mahmur după o noapte așa de proastă. Și poate se simțea destul de rău, cât să-și amintească de ce se lăsase de băut. Mâine avea să-i fie bine.

Speram.

— Mulțumesc, oricum, am zis. O zi bună.

Am închis și-am format un alt număr. De data asta mi-a răspuns o femeie cu o voce veselă.

— Alo?

— Bună, mamă.

M-am străduit să par și eu senină, măcar pe jumătate cât ea. Dacă aș fi fost prea zglobie, mama ar fi mirosit imediat ceva necurat. Oricum, nu eram deloc exaltat.

— Mai vrei să mergem la film?

— Ah, bună, Bianca, a exclamat mama. Da, sigur, sună excelent! Auzi, iubire, ai vorbit azi cu tatăl tău? Este bine? S-a supărat foarte tare azi-noapte și l-am lăsat plângând.

După cum vorbea, mi-am dat seama că habar n-avea de faptul că revenise la obiceiurile lui și că se atinsese de băutură. Dacă ar fi știut, ar fi avut un ton mult mai încordat și neliniștit. Poate chiar panicat. Însă ea avea o voce calmă. Poate doar puțin îngrijorată. Mă deranja faptul că era atât de oarbă. OK, știam, tata se lăsase de băut cu optsprezece ani în urmă, dar totuși... Ar fi trebuit să-i treacă prin cap.

Nu voiam să fiu eu cea care să-i dea asemenea vești.

— E bine, tocmai am vorbit cu el acum câteva secunde. O să stea mai mult la serviciu diseară, așa că ar merge perfect un film.

— Hm, bine atunci, mă bucur să aud asta, a zis mama. Ce ai vrea să vedem? Nici nu mai știu ce mai e pe la cinema zilele astea.

— Nici eu, dar mă gândeam că mi-ar prinde bine o comedie.

16

A doua zi, tata nu a fost mai bine.

Și nici în următoarea.

S-a dus din nou la serviciu, pe la sfârșitul săptămânii, și sunt convinsă că nu am fost singura care i-a observat mahmureala. De-acum, era deja ceva normal să vezi rătăcite prin casă sticle de whisky sau de bere. Iar el era de fiecare dată prăbușit pe canapea sau încuiat la el în cameră. Fără să-mi spună vreodată ceva legat de asta. Ca și cum nu aș fi observat. Oare ar fi trebuit să-l ignor? Să mă prefac că nu avea nicio problemă?

Voiam să-i spun ceva. Voiam să-i spun să se oprească. Să-i spun că face o greșală imensă. Dar cum? Cum poate o fată de șaptesprezece ani să-și convingă tatăl că ea știe mai bine decât el? Probabil că dacă aș încerca să-l opresc, mai mult l-aș întârâta. Ar crede că și eu l-am abandonat. S-ar supăra pe mine.

Cum tata se oprise din băut înainte să mă nasc eu, nu prea știam mare lucru despre tot procesul ăsta de reabilitare. Știam că, pe vremuri, avusese un prieten de sprijin, de la dezalcoolizare. Un individ înalt și cu chelie din Oak Hill căruia mama îi trimitea mereu felicitări de Crăciun, cât am fost eu mică. Tata

nu mai amintea deloc de el, iar eu nu eram convinsă că aş fi reuşit să dau de el, nici dacă aş fi încercat. Şi dacă da, ce i-aş fi spus? Cum mergea oare treaba cu prietenii ăştia din program?

Mă simţeam nefolositoare, lipsită de puteri şi, mai mult decât orice altceva, ruşinată. Eram conştientă că era de datoria mea să fac ceva, acum că mama nu mai locuia cu noi. Numai că nu aveam nici cea mai vagă idee ce era acel ceva.

Şi astfel, în săptămânile care au urmat plecării mamei în Tennessee, mi-am petrecut timpul evitându-l pe tata. Nu-l văzusem niciodată beat de-a binelea până atunci, aşa că nu ştiam la ce să mă aştept. Singurul meu punct de reper erau frânturile de discuţii pe care le auzisem fără să vreau, copil fiind. Cândva fusese o persoană încărcată de nervi. Furioasă. Nu-mi puteam imagina aşa ceva la tata, dar nici nu voiam să se adeverească cumva, în viitorul apropiat. Aşa că eu am continuat să stau în camera mea, şi el într-a lui.

Am continuat să-mi spun că va trece. Şi să păstrez acest mic secret pentru mine. Din fericire, mama era îndeajuns de credulă să înghită minciunile spuse la telefon, cum că totul era în regulă, deşi talentul meu actoricesc lăsa mult de dorit.

Sinceră să fiu, crezusem că de Casey avea să-mi fie cel mai greu să-mi ascund secretele. La urma urmei, era mereu în stare să vadă prin mine. La început, am încercat să o evit, să-i ignor telefoanele şi să inventez tot soiul de scuze atunci când mă chema afară. Nu i-am mai amintit niciodată de Noaptea aia a Fetelor în oraş, pe care o sugerase la toaletă. Eram convinsă că m-ar fi bombardat cu întrebări de cum m-ar fi prins singură, aşa că m-am folosit de biata Jessica pe post de scut, pentru că ea n-avea niciodată habar de nimic. După o săptămână, însă, am avut un sentiment ciudat, că de fapt Casey se ferea din *calea mea*.

A început să mă sune din ce în ce mai rar.

Nu m-a mai întrebat dacă vreau să merg la *Nest* în weekend.

Ba chiar a făcut schimb de locuri cu Jeanine la masă și s-a așezat cât mai departe de mine. O dată sau de două ori chiar am surprins-o privindu-mă urât.

Voiam să știu care naiba era problema ei, numai că mi-era teamă de o confruntare. Știam că dacă ne apucam să vorbim de-adevăratelea, nu aveam cum să nu-i spun despre tata. Mai ales ei. Era vorba despre secretul și rușinea lui, nu erau ale mele, să mă destăinui eu. Nu aveam de gând să las pe nimeni să afle adevărul, nici măcar pe Casey.

Așa că m-am văzut nevoită să-i accept, pentru moment, ciudățeniile astea extreme.

Chestia cu Wesley fusese singura care mă ajutase cu adevărat să trec prin săptămânile alea. O parte din mine era revoltată, dar ce puteam spune? Aveam nevoie de scăparea aia — de drog — mai mult ca niciodată, și-l găseam la foarte scurtă distanță de mine, o tură cu mașina și gata. Nu aveam nevoie decât de trei-patru doze pe săptămână ca să mă mențin pe linia de plutire.

Doamne, ajunseseam ca un drogat nenorocit. Cine știe, poate că-mi pierdusem de mult simțul rațiunii.

— Ce te-ai face tu fără mine? m-a întrebat el într-o noapte.

Stăteam îmbrățișați în cearșafurile de mătase din patul lui uriaș. Inima îmi bătea în continuare cu putere, abia revenită din înălțimile simțurilor, iar el nu mă ajuta deloc, lipindu-și buzele de urechea mea.

— Aș duce o viață fericită... foarte fericită, am murmurat. Aș putea chiar să fiu optimistă, dacă n-ai fi tu prin preajmă.

— Mincinoaso!

M-a mușcat în joacă de lobul urechii.

— Ai fi sută la sută nefericită. Recunoaște, Duffy. Sunt vântul de sub aripile tale.

Mi-am mușcat buza, dar tot nu mi-am putut înăbuși hohotul de râs, cu toate că abia îmi recăpătasem respirația.

— Tocmai te-ai referit la Bette Midler¹... în pat. Wesley, să știi că încep să-ți pun la îndoială sexualitatea.

Wesley m-a privit cu o sclipire provocatoare în ochi.

— Ah, da? a rânjit el și și-a lipit din nou gura de urechea mea, șoptindu-mi, știm amândoi că nu s-a pus niciodată sub semnul întrebării bărbăția mea... Cred că schimbi subiectul fiindcă știi că am dreptate. Sunt lumina din viața ta.

— Tu...

Am încercat să-mi găsesc cuvintele potrivite, în vreme ce Wesley își apăsa gura de ceafa mea, cu fața îngropată în scobitura gâtului. Și-a mutat vârful limbii spre umăr și mintea mi-a luat-o cu totul razna. Cum să-l mai combat în asemenea condiții?

— Ți-ai dori tu! Te folosesc doar, atâta tot, mai ții minte?

Hohotele de râs îi erau înăbușite de pielea mea.

— Ce haios, a spus, cu buzele încă lipite de gâtul meu. Fiindcă sunt convins că fostul tău a plecat deja din oraș, a continuat el, coborându-și una din mâini între genunchii mei. Dar iată că tu ești tot aici, nu?

Degetele îi alunecau de sus în jos pe interiorul coapsei și-mi era din ce în ce mai greu să vin cu o replică. Lui, însă, părea să-i placă întreaga situație, căci a pufnit iar în râs.

— Duffy, nu cred deloc că mă urăști. Sunt convins că, de fapt, mă placi destul de mult.

M-am agitat cu putere, iar degetele lui Wesley și-au continuat dansul pe interiorul piciorului meu. Voiam la nebunie să-l

¹ Cântăreață, actriță și comediantă americană (n. 1945).

contrazic, numai că-mi trimitea fiori electrizanți de-a lungul coloanei.

Într-un târziu, când credeam că voi exploda de-a binelea, și-a mutat mâna pe șold și și-a desprins gura de pe umărul meu.

— Ah, slavă Domnului, am șoptit, iar el s-a întins să ia un prezervativ din noptieră, știind ce va urma.

— Bănuiesc că-i o chestie ca lumea că nu mă deranjează să te am prin preajmă, a rostit el, cu un rânjel înfumurat. Și-acum, haide să-ți răspund la toate întrebările legate de sexualitatea mea.

Iar mintea mi s-a umplut din nou de nori.

Doar că nu aveam cum să neg faptul că lucrurile începeau s-o ia razna. Mi-a fost cât se poate de clar că era ceva în neregulă într-o vineri după-amiază, la ora de engleză.

Doamna Perkins tocmai înmâna niște lucrări mai vechi pe care le corectase și sporovăia despre nu știu ce carte de-a Norei Roberts pe care tocmai o terminase — fără să bănuiască nicio clipă că nimeni nu o asculta — când, deodată, s-a oprit în dreptul băncii mele. Mi-a zâmbit larg și caraghios, precum o bunică mândră.

— Un eseu minunat, mi-a șoptit. Un punct de vedere așa de interesant despre Hester! Tu și domnul Rush faceți o echipă excelentă.

Apoi mi-a înmânat un plic și m-a bătut pe umăr.

L-am deschis după ce s-a îndepărtat, puțin încurcată de ceea ce spusese. Am dat de o hârtie pe care am recunoscut-o instantaneu. *Evadarea lui Hester: o analiză concepută de Bianca Piper și Wesley Rush.* În colțul din stânga sus, doamna Perkins scrisese nota cu cerneală roșie. Am luat 98%. Calificativ A.

Nu m-am putut abține și-am strălucit de mândrie. Trecuse oare numai o lună și jumătate de când scrisesem asta în dormitorul

lui Wesley? De când ne culcaserăm împreună prima oară? Aveam senzația că trecuseră decenii întregi. Chiar milenii. L-am privit, de cealaltă parte a camerei, și zâmbetul mi-a pierit de pe buze.

Vorbea cu Louisa Farr. Nu, nu *vorbea*. Vorbitul implică numai vibrația corzilor vocale, dar între ei se petrecea mult mai mult de atât. Wesley avea mâna sprijinită pe genunchiul ei. Iar ei i se înroșeau vizibil obraji. O privea cu zâmbetul ăla simpatic și arogant.

Ba nu! Cu rânjetul ăla grețos! De când începusem să cred că aroganța lui era simpatică? Și ce naiba era strângerea aia ciudată pe care-o simțeam în stomac? Louisa începuse să se joace cu colierul de la gât, semn evident că flirta, iar eu mi-am mutat degrabă privirea în altă direcție.

Parașuta!

M-am scuturat surprinsă și oarecum îngrijorată. Ce naiba era cu mine? Louisa Farr nu era deloc o parașută. Bun, recunosc, era o majoretă senioară — căpitan secund în Trupa Slăbănoagelor — iar Casey nu avusese niciodată nimic nepotrivit de spus despre ea. Fata asta nu făcea nimic altceva decât să stea de vorbă cu un tip mișto. Toate făcuserăm cândva asta. Și nu se puneau problema că Wesley ar fi fost cuplat cu cineva... C-ar fi avut obligații față de cineva.

Ca de exemplu, față de mine.

Doamne Sfinte! mi-am spus, când mi-am dat seama ce însemna strângerea aia din stomac. *Doamne Dumnezeule, sunt geloasă!* La naiba cu toate, sunt pur și simplu geloasă! *Fir-ar să fie!*

Probabil că eram bolnavă. Aveam febră sau sindrom premens-trual, aveam ceva serios care-mi pune în pericol stabilitatea mentală, altfel nu-mi imaginam nici într-o mie de ani cum naiba să devin geloasă când un afemeiat ca Wesley se dădea la

cineva. Făcând adică ceea ce îi stătea în fire să facă. Probabil că lumea s-ar fi oprit din învârtit dacă Wesley nu ar mai fi flirtat cu sărmanele fete naive din jurul lui. Și atunci, eu de ce să fi fost geloasă? Era complet ridicol. Rezulta clar că eram bolnavă. Alt motiv nu exista.

— Bianca, te simți bine? m-a întrebat Jessica întorcându-se în bancă să mă privească. Ai o mutră furioasă. Ești nervoasă, ce ai pățit?

— Sunt bine, am spus și cuvintele mi-au scrâșnit printre dinți.

— Bine, a zis Jessica.

Era la fel de credulă ca mama.

— Uite, Bia, cred c-ar trebui să vorbești cu Casey. E cam supărată și cred că voi două ar trebui să aveți o discuție în care să dați cărțile pe față. Poate azi? După ore, ce spui?

— Mda... bine, cum ziceți voi, am spus fără să o ascult.

Eram prea ocupată cu inventarea unor moduri prin care să-i mutilez Louisei chipul perfect.

SPM¹. În mod clar, sufeream un caz sever de SPM.

Mi-am scos fundul din sala aia, de cum a sunat de ieșire. Îmi exploda capul dacă-i mai auzeam chicotele alea blestemate de fetișcană, de *vai-ce-fericită-sunt-că-flirtezi-cu-mine-Wesley!* Și ce dacă era la fel de schiloadă ca degetul meu mic și avea niște balcoane de mărimea unor mingi de baschet! Fac pariu că avea un IQ de 27.

Oprește-te odată, mi-am spus în minte. *Louisa nu mi-a făcut niciodată nimic. Nu am niciun drept să gândesc asemenea lucruri despre ea... chiar dacă putea fi cam toantă!*

Mi-am azvârlit lucrurile în dulap și-am alergat spre sala de mese, dornică să ies din clădirea școlii. Eram așa de concentrată

¹ Sindrom premenstrual.

să nu mă mai gândesc la gelozia asta nebunească, indusă de SPM, încât nici nu l-am observat pe Toby până când aproape că m-am ciocnit de el.

— Te grăbești? m-a întrebat el.

— Cam așa ceva, am oftat. Îmi cer scuze că era să dau peste tine.

— Nu-i nimic, a zis jucându-se nervos cu ochelarii. Te superi dacă te rog să mergi un pic mai încet? Aș vrea să vorbim puțin.

Nu eram surprinsă. În ultimele săptămâni ajunsesem să devenim aproape camarazi. Vorbeam de cele mai multe ori la orele de Științele Guvernării, și aveam o relație mult mai bună ca înainte. De fapt, aproape că mă simțeam confortabil în prezența lui. Cu toate că încă mai simțeam fluturi în stomac atunci când intra în clasă, nu-mi mai făceam griji că îmi voi pierde vocea.

— Sigur, i-am răspuns.

Măcar aveam la ce altceva să mă gândesc preț de-un minut și ceva. Toby a zâmbit, potrivit și pasul alături de mine:

— Poți să ții un secret? m-a întrebat când eram deja în dreptul sălii de mese în care studenții se adunau în așteptarea clopoțelului care urma să-i trimită la orele de după-amiază.

— De cele mai multe ori. De ce?

— Mai ții minte că acum câteva săptămâni am lipsit de la școală? După Sfântul Valentin?

— Aha. Cred că aia a fost cea mai neagră zi din viața domnului Chaucer, am răspuns. Am crezut că o să plângă atunci când a văzut că nu mai era nimeni care să-i facă treaba.

Toby a râs — un râs scurt — și a continuat:

— Am tras chiulul pentru că... ei bine, pentru că am fost la un interviu.

A extras dinăuntru blazerului un plic mare și a șoptit:

— Am aplicat la Harvard. Și-n dimineața asta am primit răspunsul prin poștă.

— Și de ce este ăsta un secret?

Obrajii i s-au înroșit în cel mai drăguț mod posibil:

— Fiindcă nu vreau să mă simt umilit în public, dacă nu am fost admis, a zis el.

— Ai să intri.

— Nu știu.

— Eu, da.

— Cât mi-aș dori să am și eu aceeași încredere în mine pe care o ai tu.

— Ei, haide, Toby, am spus eu cu un aer serios. Toți marii politicieni — senatori și președinți — cu toții merg la colegii impresionante. Iar tu ai să ajungi un politician de excepție, așa că trebuie să te lase să intri. Și-n plus, ești unul din cei mai deștepți din clasele mari. Șef de promoție, nu?

— Așa e, a acceptat Toby, uitându-se îngândurat la plic. Dar... aici e vorba de *Harvard*.

— Iar tu ești *Toby*, am spus și-am ridicat din umeri. Și chiar dacă nu intri, mai sunt un milion de școli care s-ar călca în picioare să te aibă. Ceea ce este irelevant, fiindcă eu știu că ai intrat. Fă-ți un serviciu și deschide plicul.

Toby s-a oprit în mijlocul cantinei și mi-a zâmbit.

— Vezi, a spus, de-asta am vrut ca tu să fii cu mine când îl deschid. Știam că ai să fii...

L-am întrerupt.

— Uite ce-i, îmi dau seama că următoarele cuvinte care-ți vor ieși din gură vor fi incredibil de dulci, dar eu sunt convinsă sută-n mie că tragi de timp. Deschide scrisoarea, Toby. Chiar și un refuz e mai bun decât nesiguranța asta chinuitoare. Ai să te simți mai bine, dacă o citești.

— Știu, dar...

— Acum.

A rupt plicul și abia atunci mi-am dat seama cât era de ciudată toată situația. Venise fix la mine cu o chestiune atât de personală. Pentru sprijin. Pentru încurajare. Nu mi-aș fi imaginat în ianuarie c-aș fi putut vreodată ajunge să îl ajut pe Toby Tucker să-și deschidă scrisoarea de acceptare la facultate. Nu mi-aș fi închipuit că i-aș fi putut vorbi. Punct.

Dar uitate, uitate cât de mult se pot schimba lucrurile. În cel mai bun mod, firește.

A scos foaia de hârtie cu degete tremurânde și a început să citească. I-am urmărit ochii care examinau documentul și care, la un moment dat, s-au mărit. De bucurie, oare, sau de durere? Poate de șoc? Surpriza că intrase sau că nu intrase?

— Așadar?

— Am... am fost acceptat, a spus Toby, scăpând hârtia, care a plutit grațios la podea. Bianca, am intrat! a zis și m-a apucat de umeri, m-a tras lângă el și și-a petrecut brațele în jurul meu.

Încă o chestie la care nu m-aș fi așteptat în ianuarie.

— Ți-am spus că așa o să fie, i-am răspuns, întorcându-i îmbrățișarea.

Peste umărul lui, le-am zărit pe Casey și Jessica traversând sala de mese. M-au privit țintă, cât timp au traversat mulțimea de puștani și m-au văzut înfășurată în brațele lui Toby. Dar din nu știu ce motiv, expresiile de pe fețele lor nu oglindeau fericirea pe care o simțeam eu. Jessica avea un aer trist, iar Casey... arăta de-a dreptul înfuriată.

De ce? Ce se petrecea cu ea? Cu amândouă, de fapt?

Toby m-a mai strâns o dată în brațe, înainte de-a îngenunchea să-și ridice scrisoarea căzută pe jos.

— Nu-mi vine să cred! Ai mei n-or să creadă așa ceva.

Mi-am dezlipit privirea de amicele mele, care se pierduseră printr-un grup de boboci și mi-am reîntors atenția către băiatul din fața mea, care strălucea de bucurie.

— Dacă te cunosc vreun pic, Toby, te vor crede pe deplin, i-am spus. Cu toții știm că ți-e scris să faci lucruri mărețe mult timp de acum înainte. Eu, una, o știu de ani buni.

Toby a părut surprins.

— Da? Dar nu am început să vorbim decât acum vreo câteva săptămâni.

— Dar suntem în aceeași clasă din primul an, i-am reamintit. N-a fost nevoie să vorbim ca să-mi dau seama că ești excepțional, i-am zâmbit și l-am lovit pe spate. Și exact asta mi-ai dovedit.

S-a auzit clopoțelul și am luat-o la goană spre ușile care dădeau în parcare.

— Pa, Toby, ne vedem mai târziu! Felicitări!

— Da, mersi, Bianca.

În drum spre ușile duble, m-am întrebat dacă nu cumva spuseseam prea multe. Oare mă dădusem de gol și acum treceam drept semi-obsedată de el? Doamne, speram că nu. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să-l sperii pe bietul Toby la mai puțin de o lună de când avusese loc primul contact omenesc dintre noi. Aș fi fost chiar penibilă.

Tocmai mă pregăteam să împing ușa dinspre parcare elevilor, când mi-a atras atenția un „Hm!” răsunător. M-am întors și-am văzut-o pe Casey rezemată de vitrina lipsită de trofee a liceului, așteptându-mă cu brațele încrucișate la piept. Felul în care-și îngustase ochii m-a scos imediat din sărite.

— Ce e? am întrebat-o.

S-a bosumflat, lăsându-și brațele să cadă de o parte și de alta a corpului.

— Nimic, a mormăit ea. Las-o baltă!

— Casey, ce vrei să...

— Nu acum, Bia, a zis și s-a răsucit pe călcâie, îndepărându-se rapid de mine. Am repetiție cu majoretele.

Măinile mi-au zburat literalmente până în dreptul șoldurilor.

— Ce mama naibii se petrece cu tine? am întrebat-o. Vorbești ca o scorpie!

Casey s-a oprit să-mi arunce o privire peste umăr.

— *Eu* sunt scorpia? *Tu* mă ignori complet și tot *eu* sunt scorpia? Ce mama dracului, Bianca! a spus, clătinând din cap. În fine, nu am de gând să port această conversație acum. Nu când ar fi trebuit să o purtăm acum zece minute, așa cum i-ai spus lui Jess. Probabil că ai fost prea ocupată să stai atârnată de toțilar...

— Dacă arunci cu noroi în Toby, chiar mi se pare că te porți ca o scorpie, Casey, m-am răstit eu.

Cum îndrăznește una ca asta? Știa că îl plac. Știa că era o chestie majoră dacă Toby îmi dădea atenție! Știa, dar tot mă freca la cap pentru asta?

— Te porți de parc-ai fi o majoretă snoabă.

M-a străfulgerat din priviri și pentru o clipă am avut senzația că o să se năpustească asupra mea. Chiar am crezut că o să ajung personajul principal dintr-o luptă de fete, între mine și prietena mea de-o viață, în dreptul ușilor dinspre parcare; o luptă din aia cu păruielei, numai bună de dat la televizor.

Însă ea a plecat. Fără un cuvânt. Fără un sunet. S-a dus în sala de gimnastică și m-a lăsat ofticită și complet confuză.

Mă mai certasem în trecut cu Casey; e ceva normal când ești prieten cu cineva de atâția ani de când suntem noi două. Dar acum eram chiar speriată, căci nu pricepeam ce o deranjase. Am fugit prin parcare, încercând să-mi dau seama ce făcusem ca

să merit un comportament atât de nedrept din partea ei. Era clar că eu o montasem.

Și bineînțeles că situația se îmbunătățea.

Nu-mi pornea mașina. Am încercat de câteva ori, dar nimic. Bateria era complet descărcată.

— La naiba! am urlat, lovind volanul cu pumnul.

Nu de asta aveam nevoie. Nu avusesem oare o zi îndeajuns de proastă? O viață îndeajuns de rea? Era de parcă nimic nu mai mergea.

— Ce rahat! Fir-ar a naibii de treabă! Pornește odată, luate-ar...

— Ai probleme cu mașina, Duffy?

M-am oprit la mijlocul injuriilor ca să mă uit la umbra care mă întrerupsese. Am deschis portiera și i-am spus lui Wesley:

— Mașina asta nenorocită nu mai vrea să pornească.

După care am văzut-o pe fata care stătea lângă el.

Slăbănoagă. Cu sâni mari. Nu era Louisa Farr. Fata asta era mult mai drăguță. Avea o față rotundă și dulce, cu ochi mari, cenușii, iar părul șaten cârlionțat îi tresălta pe umeri. Normal, mult mai drăguță decât mine. Era probabil vreo tipă din primul an care nu trebuise decât să se uite la zâmbetul sexy al lui Wesley și la mașina lui drăguță și lucioasă, ca să fie disponibilă. Din nou pusese stăpânire pe mine gelozia aia enervantă. SPM, atâta tot, sindrom premenstrual.

— Nu vrei să te duc eu acasă? m-a întrebat el.

— Nu, i-am răspuns repede. Am să sun pe...

Dar pe cine să fi sunat? Mama era în Tennessee. Tata, la serviciu. Casey avea repetiție cu majoretele. Nu că ar mai fi contat. Oricum era furioasă pe mine, plus că și ea și Jess contau pe părinții lor — sau pe mine — să le ducem cu mașina. Așadar, cine ar fi putut veni după mine?

— Haide, Duffy, a zis Wesley, rânjind spre mine. Știi că vrei să faci o tură cu mine, nu?

S-a aplecat să mă privească în ochi.

— Care-ar fi cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla?

— Nu-i nicio problemă, am spus.

Nu aveam de gând nici în ruptul capului să merg în aceeași mașină cu Wesley și cu noua lui cucerire. Nu. Nicio șansă.

— Nu fi ridicolă! Poți să suni mai târziu la cineva. N-are niciun rost să rămâi în parcare până se întunecă. Nu trebuie decât să o las pe Amy și pe urmă pot să te duc acasă.

Amy, mi-am spus. Deci așa se numește fițoasa asta mică.

Și imediat, undeva în fundul minții, mi-a picat fisa. Doamne! Amy! Amy era soră-sa! Am mai privit-o o dată pe fată, minunându-mă că nu mi-am dat seama din prima. Păr șaten cârlionțat, ochi de-un cenușiu închis, foarte atrăgătoare. Cum naiba! Asemănarea era zdrobitoare. Eram o fraieră de primă mână.

Wesley s-a aplecat peste mine și mi-a scos cheile din contact.

— Bine, am spus, într-o stare de spirit mult mai bună.

Mi-am luat înapoi cheile și le-am dat drumul în geantă.

— Stai să-mi adun lucrurile.

După ce m-am asigurat că am la mine toate cele necesare, am încuiat ușile și l-am urmat pe Wesley la mașina pe care o zăreai imediat, căci era singurul Porsche din toată parcare.

— Și-acum, Duffy..., a început Wesley, așezându-se pe scaunul șoferului.

Eu m-am urcat în spate, în așa fel încât Amy, care părea să fie mai tăcută din fire, să stea alături de frate-său.

— ...va trebui să admiți că uneori fac și lucruri frumoase pentru unii oameni.

— Dar n-am zis niciodată că nu faci lucruri frumoase, i-am spus încercând să-mi fac loc pe bancheta înghesuită din spate.

Naiba s-o ia, pentru o mașină așa de scumpă, Porsche-ul nu avea deloc spațiu pentru picioare. Eram nevoită să stau într-o parte și cu genunchii aduși la piept. Cătuși de puțin confortabil.

— Faci. Dar numai când ai și tu ceva de câștigat din asta.

Wesley m-a luat peste picior:

— Ai auzit, Amy? Îți vine să crezi ce gândește despre mine?

— Sunt convinsă că Amy știe prea bine cum ești tu.

Wesley a tăcut. Amy a râs, dar părea să se simtă stânjenită. A rămas la fel de rezervată tot drumul, deși Wesley a încercat să o atragă și pe ea în discuțiile noastre. La început m-am întrebat dacă nu eram eu de vină, dar curând mi-am dat seama că era doar timidă. Ajunși în dreptul unei case impunătoare, de modă veche, care bănuiam că era a bunicii lui Wesley, Amy a privit în spate și a spus abia auzit:

— La revedere. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Și-a dispărut.

— E dulce, am spus.

— Trebuie să iasă din găoace, a oftat Wesley, privind-o cum se grăbea să ajungă în dreptul ușii.

Odată dispărută în casa cea mare (nu chiar vilă, dar oricum se vedea că și bunica lui avea bani), Wesley m-a privit și mi-a zis:

— Poți să treci în față, dacă vrei.

Am încuviințat și-am ieșit. Am deschis portiera și m-am așezat pe locul abia abandonat de Amy. Tocmai îmi puneam centura, când l-am auzit pe Wesley gemând adânc.

— Care-i problema ta? l-am întrebat și mi-am ridicat privirea.

Am dedus singură răspunsul, înainte să sufle el vreun cuvânt.

O doamnă la vreo șaizeci de ani tocmai ieșise din casă și se îndrepta spre mașină. Fără îndoială, bunica lui Wesley. Bunica lui Wesley care îl *ura*. Nu era de mirare că arăta ca și cum ar fi vrut să se ascundă. M-am simțit puțin neliniștită privind-o venind pe femeia impecabil îmbrăcată într-un pulover scump, de culoarea somonului și cu pantaloni călcați la dungă.

Când a ajuns destul de aproape să-l audă, Wesley a coborât geamul:

— Bună, bunică Rush. Ce mai faci?

— Nu-ți bate joc de mine, Wesley Benjamin! Sunt furioasă pe tine în clipa asta, a spus, deși nimic din vocea ei nu trăda asta.

Avea un ton pițigăiat și moale. Mătăsos. Ai fi zis că era cea mai dulce bunică din lume, doar că nu prea se potriveau vorbele.

— Ce e, ce-am mai făcut de data asta? a întrebat Wesley, cu un oftat. Nu m-am încălțat cu pantofii potriviți? Sau nu e mașina destul de curată? Ce alte imperfecțiuni o să-mi mai arunci azi în față?

— Îți sugerez să te abții să mai folosești un asemenea ton cu mine, a spus, cu cea mai puțin intimidantă voce din lume.

Chestie care ar fi fost chiar haioasă, dacă Wesley nu ar fi arătat atât de nefericit.

— N-ai decât să-ți trăiești viața cum vrei tu, dar pe Amy să o lași în pace.

— Amy? Ce i-am făcut lui Amy?

— Serios vorbind, Wesley, a rostit bunica, cu un oftat dramatic, de ce nu o lași pe Amy să vină acasă cu autobuzul? Nu sunt de acord să o aduci acasă împreună cu — a ezitat puțin — „prietenele” tale care stau pe bancheta din spate.

A privit peste Wesley, intersectându-și pentru o clipă privirea cu a mea, apoi a revenit la nepotul său.

— Nu aş vrea ca ele să devină o influență negativă asupra surorii tale.

Preț de o secundă, am fost confuză. Eram o elevă de zece pe linie. Nu fusesem niciodată în viață în nicio încurcătură. Și cu toate astea, femeia asta credea că aş putea să-i fac vreun rău nepoatei ei prețioase.

Și pe urmă mi-am dat seama.

Credea că sunt una din parașutele lui Wesley. Credea că sunt vreo ușuratică cu care se culca nepotu-său. Wesley îmi spusese cândva că bunica lui dezaproba „stilul lui de viață”. Era dezgustată de faptul că se culca în stânga și-n dreapta. Mă văzuse pe locul din spate și-și imaginase că eram cine știe ce destrăbălată pe care tocmai o agățase.

Mi-am întors privirea și m-am holbat pe geam, dornică să evit expresia de dezgust de pe chipul bătrânei. Mă simțeam jignită și furioasă. Mai ales pentru că știam că avea dreptate.

— Nu e treaba ta, a mârâit Wesley.

Niciodată până atunci nu-l auzisem așa de nervos.

— Nu ai niciun motiv să fi lipsită de respect față de prietena mea și în mod cert nu am nevoie de aprobarea ta ca să decid ce să fac cu propria mea soră. Ar trebui să mă cunoști îndeajuns de bine încât să știi că nu i-aș face niciun rău, în ciuda lucrurilor pe care i le-ai spus despre mine. Să știi că nu sunt monstrul pe care i-l descrii ei.

— Cred că mâine am să o aduc eu pe Amy de la școală.

— N-ai decât, a bodogănit el. Dar nu ai cum să mă ții departe de ea. E sora mea, iar mama și tata or să facă un scandal imens dacă le spun că încerci să ne desparți familia, bunico!

— Mă tem că familia ta e deja destrămată, dragul meu.

S-a auzit un bâzâit, semn că Wesley își ridică geamul, urmat de zgomotul de motor turat. Am privit-o pe bătrâna care

mergea înapoi spre casă. În scârțâit de roți, Wesley a ieșit cu spatele și a gonit pe stradă. L-am privit îngrijorată, neștiind ce să-i spun. Din fericire, el a vorbit cel dintâi:

— Îmi cer scuze. Nu am știut că avea de gând să iasă afară. Nu ar fi trebuit să se poarte așa cu tine.

— E-n regulă, i-am răspuns.

— Nu, nu este. E o scorpie.

— M-am prins și eu de asta.

— Și partea cea mai nasoală e că are dreptate.

— Cu ce? am întrebat.

— Cu familia noastră, a rostit el. Are dreptate. E destrămată. E așa de multă vreme. Mama și tata sunt mereu plecați, iar bunica a reușit deja să se bage între mine și Amy.

— Amy încă te iubește.

— Poate, a murmurat el. Dar nu mă mai respectă la fel. Bunica a convins-o că-s un nemernic de doi bani. Am văzut cum mă privește Amy. Ca și cum ar fi tristă. Ca și cum aș fi dezamăgit-o. Mă consideră o persoană oribilă.

— Îmi pare rău, am spus în șoaptă. Dacă aș fi știut, nu aș fi făcut gluma aia despre cum tu faci fapte bune numai pentru... beneficii.

— E în regulă, a spus, încetinind mașina. Pe bune, ai și tu dreptate. Dar și bunica. Numai că nu am vrut să mă vadă și Amy așa.

Nu am rezistat tentației de a mă întinde spre schimbătorul de viteze ca să-mi așez mâna peste a lui Wesley. Avea pielea moale și caldă și i-am simțit pulsul puternic sub palmă. Imediat am dat uitării mașina mea stricată și cearta cu Casey. Nu voiam decât ca Wesley să poată zâmbi din nou. Mi-ar fi convenit chiar și rânjetul cel înfumurat. Nu suportam să-l văd atât de rănit, la

gândul că putea pierde respectul surorii lui. Nu-mi doream
decât să-l fac să se simtă mai bine. Îmi păsa de el.

Doamne sfinte! Chiar *îmi păsa?*

17

Zece minute mai târziu, Porsche-ul a oprit în fața casei mele. Mi-am luat lucrurile și m-am apropiat de clanță:

— Mersi pentru drum.

Am aruncat o privire peste umăr și l-am văzut pe Wesley la fel de mohorât. Ei, la naiba! De ce nu?

— Poți să intri, dacă vrei. Tata nu a ajuns încă acasă.

Zâmbindu-mi, Wesley a oprit motorul.

— Ești o fetiță cu gânduri murdare, Duffy. Ai zice că ți-ai pus în cap să mă corupi.

— Ai trecut deja de faza de corupere, l-am asigurat.

Am ieșit din mașină și am mers împreună pe poteca din fața casei. M-am scotocit de chei prin geantă și-am descuiat ușa de la intrare, poftindu-l apoi să intre primul. I-am urmărit ochii care măsurau livingul dintr-o parte în alta și nu mi-am putut reprimă senzația de rușine. Mai mult ca sigur că tocmai compara locul ăsta cu vila de acasă. Ceea ce, în mod evident, era de necomparat. Plus că nici măcar nu locuiam într-o casă ca scoasă din cutie, precum cea a Jessicăi.

— Îmi place, a rostit Wesley și s-a întors spre mine. E primitoare.

— Sau, cu alte cuvinte „mică”, nu?

— Nu. Pe bune. E-un loc confortabil. Casa mea e mult prea mare, chiar și pentru patru oameni, și cum eu stau singur în ea, mai tot timpul... O prefer pe a ta. Primitoare, exact cum am spus.

— Mersi, am răspuns flatată.

Nu că mi-ar fi păsat ce credea el, dar totuși...

— Unde ți-e camera? m-a întrebat, făcându-mi cu ochiul.

— Știam eu că asta urmează. Și acum, cine pe cine corupe?

L-am luat de cot și l-am condus sus pe scări.

— Uite aici, am spus, arătând spre prima ușă. Te previn, e de mărimea unei pungi de popcorn.

A deschis ușa și a privit înăuntru. După care a continuat spre mine, cu rânjetul cunoscut întipărit pe chip:

— E destul loc.

— Destul loc pentru ce?

Și înainte să-mi dau seama ce anume se petrece, m-a prins de șolduri și m-a împins în dormitor. A închis ușa cu piciorul în urma noastră, m-a rotit cu fața spre el, țintuindu-mă de perete, unde a început să mă sărute atât de apăsător, încât am crezut că o să-mi rupă capul. Am rămas o clipă surprinsă, dar, după ce mi-a trecut, m-am alăturat și eu. I-am înconjurat gâtul cu brațele și am început să îl sărut. Cuprinzându-mă de talie cu putere, mi-a împins blugii în jos cât de mult se putea fără să-i desfacă. Apoi și-a petrecut mâinile pe sub banda elastică a chiloșilor, frecându-și degetele de pielea mea fierbinte, care tremura deja la atingerea lui. Câteva minute mai târziu, și-a desprins gura de a mea.

— Bianca, pot să te întreb ceva?

— Nu, i-am răspuns eu imediat. Nu am să îți fac sex oral. Nici să nu-ți treacă prin cap una ca asta. Numai dacă mă gândesc la cât de dezgustător și degradant este... Nu. Niciodată.

— Hm, deși e puțin cam dezamăgitoare vestea asta, m-a întrerupt Wesley, nu asta aveam de gând să te întreb.

— Ah, am zis, un pic stânjenită. Dar ce anume?

Și-a scos mâinile din pantalonii mei, și mi le-a așezat pe umeri.

— De ce anume fugi, de data asta?

— Poftim?

— Știu că fostul tău iubit a plecat din oraș de mai bine de două săptămâni, a rostit el. Dar îmi dau seama că tot te mai deranjează ceva. Oricât aș vrea să cred că eu sunt responsabil — fiindcă nu te mai saturez de mine — știu bine că mai e ceva la mijloc. De ce mai fugi de data asta, Bianca?

— De nimic.

— Nu minți!

— Nu-i treaba ta, bine? am spus, îndepărtându-l de mine, și mi-am ridicat blugii, așezându-i în poziția lor firească.

Cu un gest automat, am îngenuncheat lângă teancul de haine curate de la piciorul patului și m-am apucat să le împățuresc.

— Hai mai bine să vorbim despre altceva.

Wesley s-a așezat lângă mine pe podea.

— Bine, a zis el.

Îmi dădeam seama că folosea cu mine tonul ăla de am-să-am-răbdare-până-te-hotărăști-singură-să-mi-spui. Cel pe care-l folosește lumea cu copiii mici. Treaba lui, n-avea să se întâmple niciodată. La urma urmei, nu era nimic altceva decât o jucărie sexuală, nicidecum psihiatrul meu.

Mi-am împachetat hainele și-am vorbit despre școală. După ce le-am așezat pe toate frumos, în teancuri, m-am ridicat și m-am dus să stau pe pat.

— Nu le pui înăuntru? m-a întrebat Wesley.

— Nu, i-am răspuns.

— Păi, atunci care-i treaba cu împăturitul?

Am oftat și m-am întins pe spate azvârlindu-mi tenișii Converse din picioare.

— Nu știi, am recunoscut, sprijinindu-mi capul de pernă și privind tavanul. Cred că-i un soi de obicei sau ceva de genul ăsta. În fiecare seară împăturesc hainele și chestia asta mă face să mă simt mai bine. Mă relaxează și-mi limpezește capul. Și-n dimineața următoare cotrobăi după hainele pe care am de gând să le îmbrac și atunci se deranjează, așa că seara le împăturesc la loc. E ca un ciclu.

Patul a scârțâit când Wesley s-a urcat deasupra mea, strecurându-se între genunchii mei.

— Știi, a zis el, privindu-mă de deasupra. E-o chestie cam ciudată. Cam instabilă.

— Mă descrii pe mine? i-am răs eu în nas. Tu ești ăla care încearcă să-mi intre în pantaloni, la nici zece secunde după ce a încercat să poarte o discuție de suflet. Eu una cred că amândoi suntem duși cu pluta.

— Foarte adevărat.

Am început iar să ne sărutăm. De data asta și-a mișcat mâinile pe dedesubtul bluzei, desfăcându-mi sutienul. Cu toate că nu era cine știe ce loc în patul meu îngust, Wesley a izbutit să-mi tragă tricoul peste cap și să-mi desfacă fermoarul blugilor în timp record. Am început, la rândul meu, să-i desfac pantalonii, dar m-a oprit.

— Nu, a zis el, îndepărtându-mi mâna. Deși e posibil să nu-ți placă să faci sex oral, am vaga senzație că asta o să-ți placă.

Am deschis gura, pregătită să-i servesc o replică, dar am închis-o la fel de repede, căci el începuse deja să-mi sărute

abdomenul. Mi-a împins blugii și chiloții spre genunchi, iar una din mâini i-a zăbovit o clipă deasupra șoldului, gâdilându-mă ușor și făcându-mă să tresar într-un hohot scurt de râs. Buzele lui au coborât din ce în ce mai jos și-am observat cu surprindere cât de mult le anticipam destinația finală.

Le auzisem pe Vikki, ba chiar și pe Casey povestindu-mi despre iubiții lor care le făceau sex oral și despre cât de bine se simțeau. Le ascultasem, dar nu le crezusem niciodată. Jake și cu mine nu făcuserăm asta niciodată și crezusem întotdeauna că era o chestie grețoasă și ciudată.

La început a fost cam ciudat, dar pe urmă, nu. Mă simțeam... straniu, dar oarecum OK. Murdar, greșit, copleșitor. Mi-am împletit degetele în cearșafuri, strângând cu putere materialul, cu genunchii tremurând puternic. Simțeam lucruri pe care nu le mai simțisem până atunci.

— Ah... oh, am gemut surprinsă, de plăcere. Ah, la naiba!

Wesley a sărit de pe mine. Auzise și el portiera mașinii. Ceea ce însemna că tata venise acasă.

Mi-am tras chiloții și m-am încheiat la blugi, dar mi-a luat peste un minut să-mi găsesc sutienul. Odată îmbrăcată, mi-am netezit părul, străduindu-mă din răspuțeri să nu arăt ca o puștoaică prinsă cu mâța-n sac.

— Să plec? m-a întrebat Wesley.

— Nu, i-am răspuns fără suflare.

Știam că nici el nu-și dorea să ajungă înapoi în casa-vila lui cea goală.

— Mai stai puțin. E în regulă. Lui tata nu-i pasă. Doar că nu putem să facem... chestia asta aici.

— Păi, ce altceva ar mai fi de făcut?

Și-atunci, ca niște ratați de zile mari, ne-am apucat de jucat Scrabble și-am continuat s-o facem în următoarele patru ore și

jumătate. Cu greu ai fi făcut loc în cămăruța mea pentru ca o persoană atât de înaltă precum Wesley să se întindă pe burtă, dar el a reușit. Eu m-am așezat în fața lui, cu tabla între noi, și ne-am apucat de scris cuvinte precum *donquijotesc* și *hegemonie*. N-a fost cea mai captivantă seară de vineri, dar cu siguranță mult mai plăcută decât dacă m-aș fi dus la *Nest* sau pe la cine știe ce petrecere jalnică de prin Oak Hill.

Pe la vreo nouă, după ce-l bătusem deja de vreo trei ori — în sfârșit, o chestie la care reușisem și eu să înving! — Wesley s-a ridicat în picioare.

— Cred că-i momentul să merg și eu acasă, a zis el, oftând.

— Bine, i-am răspuns, ridicându-mă și eu. Hai să te conduc.

Mă simțeam așa de bine, că uitasem cu desăvârșire de tata... până când am dat nas în nas cu el în living. Am simțit mirosul de whisky înainte chiar să observ sticla așezată pe măsuța de cafea și obrajii au început să-mi ardă de rușine. *Te rog mult să nu observi nimic*, mi-am spus în gând și l-am condus pe Wesley spre ușa de la intrare. Ar fi trebuit să-mi fac griji când tata nu urcase la mine în cameră să verifice al cui era Porsche-ul de afară. Adică nu era deloc o chestie normală să vezi parcată o mașină așa lucitoare în fața casei noastre. Probabil că nici Wesley nu se gândise la asta. La urma urmei, era vineri seara. Tații aveau voie să bea și ei niște whisky în weekend... mă rog, cei care nu erau alcoolici în foste programe de reabilitare, dar Wesley nu știa partea asta de poveste. Dacă tata se purta normal, toată chestia putea trece drept ceva obișnuit.

Doar că nu avusesem niciodată noroc, așa că...

— Gărgărițo, m-a strigat tata și mi-am dat seama după cum vorbea că deja se făcuse praf.

Minunat! Al naibii de fantastic! A venit împleticindu-se și s-a uitat spre ușa de la intrare, unde stăteam eu cu Wesley.

— Bună, gărgărișo. Nu știam că ești acasă. Cine-i ăsta? a zis, îngustându-și ochii spre Wesley. Un băiat?

— Hm, da, tată fă cunoștință cu Wesley Rush, am spus, încercând să-mi păstrez cumpătul. E-un amic de-al meu.

— Un amic, sunt sigur.

A luat sticla de băutură și a făcut câțiva pași nesiguri spre noi, nedezipindu-și ochii de Wesley.

— Ia zi, băiete, te-ai distrat sus, în dormitorul fetiței mele?

— Pe cinste, domnule, i-a răspuns Wesley, încercând să-i imite pe puștani nevinovați care se mirau de toți și de toate, de prin serialele din anii cincizeci. Am jucat trei jocuri de Scrabble. Fata dumneavoastră se pricepe de minune la cuvinte, domnule!

— Scrabble? Nu mă lua drept idiot! O fi vreun cod mai nou pentru... pentru sex oral! a lătrat tata.

Cred că m-am făcut stacojie la față. Cum de știa? Oare îmi citea toate gândurile? Nu, sigur că nu. Era doar beat și azvârlea cu acuze în stânga și-n dreapta; dacă aș fi părut vinovată, aș fi înrăutățit și mai mult lucrurile. Așa că am râs de ridicolul situației. Ca și cum ar fi fost o glumă. Wesley s-a luat după mine și a făcut la fel.

— Da, tată, sigur, i-am răspuns. Și la preludiu i se zice Yamms, nu?

— Mie nu-mi arde de glume! s-a răstit tata, gesticulând cu sticla și vărsând whisky pe covor.

Super! Eu urma să curăț și asta.

— Știu foarte bine ce se petrece aici, Bianca. Am văzut eu cum se îmbracă prietenele tale destrăbălate. Se ia și la tine, nu?

Nu mai eram în stare să râd forțat.

— Prietenele mele nu sunt destrăbălate, am șoptit. Ești beat până peste cap și habar nu ai ce spui.

Într-un act de eroism, am făcut un pas spre el și i-am smuls sticla din mână.

— N-ar mai trebui să bei, tată.

Preț de o secundă, m-am simțit foarte bine. Asta ar fi trebuit să fac de la început. Să iau singură măsurile necesare și să-i smulg sticla din mână. M-am simțit plină de putere. Ca și cum aș fi putut rezolva singură problemele astea.

— Mai bine plec, l-am auzit pe Wesley în spatele meu.

Am vrut să mă întorc să-mi iau la revedere, dar nu am mai apucat să pronunț nimic. Am simțit cum sticla îmi aluneca din mână și-am auzit-o spărgându-se pe podea. M-am trezit la pământ și preț de câteva clipe nu mi-am dat seama ce se petrecuse. După care durerea surdă și crescândă din tâmplă m-a blocat complet. Era ca și cum aș fi fost lovită. De ceva tare. De ceva dur. Ceva ca palma tatălui meu. Aflată în stare de șoc, mi-am ridicat brațul și m-am frecat la cap, abia simțind durerea.

— Vezi tu, Bianca! a urlat tata, băieții nu stau cu târfele. Le părăsesc. Iar eu n-am de gând să te las să ajungi o târfă. Nu pe tine, fiica mea. E pentru binele tău.

Mi-am înălțat privirea și i-am văzut mâna cu care se pregătea să mă apuce de braț. Am strâns ochii, așteptând să-i simt degetele încleștate pe pielea mea.

Dar nu s-a întâmplat așa.

Am auzit o bufnitură puternică și pe tata gemând de durere. Am deschis imediat ochii. Wesley tocmai se îndepărta de tata, care-și masa obrazul, cu un aer perplex.

— Ia te uită, rahat cu ochi!

— Ești bine? m-a întrebat Wesley, îngenunchind în fața mea.

— Nu cumva l-ai pocnit pe tata? am întrebat, gândindu-mă dacă nu cumva deja deliram.

Se petrecuseră oare toate astea? Absolut bizar!

— Ba da, a recunoscut el.

— Cum îți permiti să mă atingi! a strigat tata, căruia îi era deja mult prea greu să-și mențină echilibrul ca să se apropie de noi. Cum de-ți permiti să te culci cu fică-mea, pui de cățea ce ești?

Nu-l auzisem niciodată pe tata înjurând în asemenea hal.

— Haide, a rostit Wesley și m-a ajutat să mă ridic. Să plecăm de aici. Vii cu mine.

Și-a petrecut un braț pe după umerii mei și m-a ținut lipită de corpul lui cald, după care m-a grăbit spre ușa deschisă.

— Bianca, a urlat tata în urma mea. Să nu cumva să intri în mașina aia blestemată! Să nu îndrăznești să ieși din casa asta! Mă auzi, târfă mică?

Drumul spre casa lui Wesley s-a desfășurat în tăcere. L-am văzut de câteva ori deschizând gura, ca și cum ar fi vrut să vorbească, dar a închis-o de fiecare dată. Eu, una, eram mult prea șocată să mai pot spune ceva. Capul nu mă durea prea tare. Doar că nu reușeam să mă dumiresc prea bine în legătură cu tata. Cel mai crunt era că mă simțeam umilită. De ce? De ce fusese nevoie să vadă Wesley așa ceva? Oare ce mai credea acum despre mine? Ce credea despre tata?

— Niciodată nu s-a mai întâmplat una ca asta, am spus eu, rupând tăcerea, în clipa în care el a intrat pe aleea din fața casei-vilă.

Wesley a oprit motorul și m-a privit.

— Tata nu m-a lovit niciodată... nici măcar nu a țipat vreodată la mine până acum.

— Bine.

— Vreau doar să știi că astea nu sunt niște chestii care se petrec în mod obișnuit în casa noastră, i-am explicat. Nu locuiesc

într-un cămin cu părinți abuzivi. Nu vreau să-ți închipui că tata e vreun psihopat.

— Am avut impresia că nu-ți păsa ce cred oamenii, a zis el.

— Despre mine. Nu-mi pasă ce cred despre mine.

Nu mi-am dat seama ce minciună spusese până când nu mi-am auzit propriile cuvinte, dar am continuat:

— Dar, când vine vorba de familia și prietenii mei... e diferit... Tata nu e dus cu pluta. Doar că trece printr-o perioadă foarte grea.

Am simțit cum mi se ridică un nod în gât și m-am străduit să-l înghit. Simțeam nevoia să mă explic față de el. Wesley trebuia să știe adevărul.

— Mama tocmai a înaintat divorț, iar tata... nu știe cum să se descurce cu așa o veste.

Nodul nu avea de gând să plece nicăieri. Se făcea din ce în ce mai mare. Toate spaimile și temerile mele mă împingeau spre acest moment și nu mă mai puteam lupta cu ele. Nu le mai puteam ține încuiate. Lacrimile au început să-mi curgă pe obraji și m-am trezit suspinând, înainte să-mi dau seama ce se petrecea.

Cum de se întâmplase așa ceva? Aveam senzația că mă aflu într-un coșmar. Tata era cel mai dulce și bun om pe care-l știam. Un tip naiv și fragil. Nu era deloc el cel de acum. Chiar dacă-i auzisem cândva motivele pentru care se lăsase de băut — chiar dacă știam undeva în mintea mea că băutura nu-i făcea deloc bine — tot nu mi se părea real. Nu mi se părea deloc posibil.

Mă simțeam ca și cum întreaga mea lume se rostogolea la vale. Și nu aveam cum să mai neg una ca asta. Nici să ignor. Nu aveam scăpare.

Wesley rămăsese mut. Stătea alături de mine, în întuneric. Am băgat de seamă că mă ținea de mână abia după ce mi s-au

oprit lacrimile. După ce mi-am recăpătat suflul normal și mi-am șters și cele din urmă lacrimi sărate de pe față, a deschis portiera și a venit să mă ajute cu a mea. M-a ajutat să ies — nu că aş fi avut nevoie, dar era totuși un gest frumos — și m-a condus spre verandă cu un braț petrecut strâns în jurul meu, la fel cum mă luase afară din casă, ținându-mă aproape. De parcă s-ar fi temut să nu dispar în întunericul dintre mașină și ușa de la intrare.

Odată ajunși înăuntru, Wesley mi-a oferit ceva de băut. Am clătinat din cap și-am urcat, ca de obicei. M-am așezat pe marginea patului și el lângă mine. Nu s-a uitat la mine, ci a rămas adânc cufundat în gânduri. Nu m-am putut abține să nu mă întreb ce lucruri oribile îi treceau prin cap. Nu l-am întrebat. Nu voiam să știu.

— Te simți bine? m-a întrebat, întorcându-se într-un târziu cu fața spre mine. Ai nevoie de o pungă cu gheață?

— Nu, i-am răspuns.

Mă ustura gâtul de cât plânsesem, iar cuvintele îmi sunau răgușite.

— Nu mă mai doare.

S-a aplecat înspre mine și mi-a dat părul la o parte de pe față, abia atingându-mi tâmpla cu degetele.

— Bine atunci, a șoptit el. Măcar acum știu.

— Ce știi?

— De ce anume fugi.

Nu i-am răspuns.

— De ce nu mi-ai spus până acum că tatăl tău are o problemă cu băutura? s-a interesat el.

— Pentru că nu-i treaba mea, i-am zis. Și-o să-și revină. Trece doar printr-o fază mai urâtă, atâta tot. Nu a mai pus gura

pe băutură deloc în ultimii optsprezece ani. Numai de când au apărut actele de divorț... O să-i fie mai bine.

— Ar trebui să vorbești cu el. Când e treaz, ar trebui să-i spui că lucrurile au început să scape de sub control.

— Mda, sigur, i-am răspuns eu zeflemitor, și să-l fac să creadă că și eu sunt contra lui, nu? Când mama tocmai i-a dat hârtiile de divorț, nu?

— Dar nu ești deloc contra lui, Bianca.

— Ia spune-mi, Wesley, tu de ce nu vorbești cu părinții tăi? l-am întrebat.

Era un ipocrit de zile mari, nu?

— De ce nu le spui cât de singur te simți? Că vrei să se întoarcă acasă? Fiindcă nu vrei să-i superi, nu? Nu vrei să dea vina pe tine pentru nefericirea lor. Dacă-i spun tatei că are o problemă, atunci o să creadă că-l urăsc. Cum aș putea să-l rănesc și mai mult decât este acum? Tocmai a pierdut tot ce avea pe lumea asta.

Wesley a clătinat din cap:

— Nu chiar tot. Nu te-a pierdut pe tine, a urmat el. Nu încă. Dacă nu vorbești cu el, o să ajungă să te îndepărteze de el, și-atunci va fi în niște chinuri și mai mari.

— Poate.

Wesley a continuat să mă mângâie liniștitor cu degetele pe tâmplă.

— Nu te mai doare aici, nu?

— Deloc.

De fapt, îmi plăcea foarte mult felul în care îmi masa capul. Cu un oftat, mi l-am lăsat pe mâna lui.

— Mai mult m-au durut lucrurile pe care le-a spus, am murmurat eu și mi-am mușcat buza de jos. Știi, i-am spus lui Wesley, nimeni nu mi-a mai zis până acum „târfă”, iar azi doi

oameni complet diferiți au avut aceeași părere. Partea mai haioasă e că eu chiar am senzația că au dreptate.

— Nu-i deloc haios, a bombănit Wesley. Nu ești deloc o târfă, Bianca.

— Și-atunci, ce sunt? l-am înfruntat eu, brusc înfuriată.

I-am împins mâna deoparte și m-am ridicat.

— Ce sunt eu? Una care se culcă cu un tip care nu e iubitul ei și-și minte prietenele despre asta... dacă mi-or mai fi prietene. Nici măcar nu mai stau să mă gândesc dacă e bine sau nu! Sunt o târfă! Și bunică-ta, și tata, amândoi cred același lucru și au dreptate.

Wesley s-a ridicat, cu chipul serios, împietrit. M-a apucat de umeri și m-a ținut ferm, obligându-mă să-l privesc.

— Ascultă-mă, a zis, nu ești târfă. Mă auzi, Bianca? Dar ești o tipă inteligentă, exuberantă, sarcastică, cinică, capricioasă, loială și plină de compasiune. Asta ești, bine? Nu ești nici târfă, nici găsculiță, nimic de genul ăsta. Doar pentru că ții ascunse niște secrete și ai niște scăpări... Nu ești decât confuză... ca noi toți.

L-am privit împietrită. Oare avea dreptate? Oare la fel de aiurea era și restul lumii? Oare cu toții aveam secrete și scăpări? Probabil că da. Știam că Wesley era la fel de amețit ca mine, așadar probabil că și restul lumii avea imperfecțiuni.

— Bianca, târfă e un cuvânt ieftin pe care oamenii-l folosesc ca să se calce în picioare, a continuat el pe un ton mai cald. Așa se simt mai bine în fața propriilor lor greșeli. E mai ușor să folosești astfel de cuvinte, decât să vezi clar cum stau lucrurile. Crede-mă, nu ești o târfă.

L-am privit, i-am privit ochii cenușii, calzi și dintr-odată am înțeles ce voia să îmi spună. Mesajul ascuns în spatele vorbelor lui.

Nu ești singură.

Fiindcă înțelegea. Înțelegea cum te simți atunci când ești abandonat. Înțelegea insultele. Mă înțelegea *pe mine*.

M-am ridicat pe vârfuri și l-am sărutat — l-am sărutat de-adevăratelea. Nu era doar un sărut precursor al unei partide de sex. Gurile noastre nu se mai luptau. Aveam șoldurile liniștit plasate lângă ale lui, nu apăsate. Iar buzele ni se mișcau ușor, în perfectă armonie. De data asta era altfel, avea un înțeles. Nu știam atunci ce înțeles, dar puteam simți legătura dintre noi. Îmi mângâia blând părul, atingându-mi cu degetul mare obrazul încă umezit de lacrimile de mai devreme. Și nu mi se părea deloc grețos, ciudat sau neobișnuit. Ba chiar mi se părea cel mai normal lucru din univers.

I-am scos cămașa, iar el mi-a tras tricoul peste cap. După care m-a așezat pe pat. Fără grabă. De data asta lucrurile se petreceau pe îndelete și serios. De data asta nu mai căutam un refugiu. De data asta era vorba despre el. Despre mine. Despre sinceritate și compasiune și despre toate acele chestii pe care nu mă așteptasem să le descopăr în Wesley.

De data asta când ni s-au unit trupurile, nu m-am mai simțit nici murdară, nici de parcă aș fi greșit cu ceva.

M-am simțit îngrozitor de bine.

18

Mi-am dat seama că era ceva în neregulă de cum am deschis ochii în dimineata următoare.

Prin geamul camerei lui Wesley puteam vedea cerul înnorat și frigul de afară, deși eu simțeam că-mi era cald. Atât de cald... Wesley avea brațul petrecut peste mine și mă strângea la piept, iar respirația ușoară și ritmică îmi încălzea ceafa. Totul era atât de calm! De perfect. Mă simțeam mulțumită și în deplină siguranță.

Iar asta era o problemă.

Cu coada ochiului am zărit un pulover roz azvârlit printr-un colț al camerei. Zăcea acolo de câteva săptămâni. Aparținea cine știe cărei fete fără de nume. Una din multele aduse de Wesley în dormitor. De cum l-am văzut, mi-am amintit imediat în al cui pat mă aflam. Și cine mă ținea în brațe.

Nu ar fi trebuit deloc să mă simt în siguranță și nici mulțumită. Nu aici. Nu cu Wesley. Era greșit. Ar fi trebuit să simt dezgust. Repulsie. N-ar fi trebuit să-mi doresc nimic altceva decât să-l împing departe de mine. Ce naiba se petrecea? Ce era-n neregulă cu mine?

Și fix atunci când mi-am pus această întrebare am simțit cum mă lovesc răspunsurile, cu forța unui val. Un val de gheață care mă lăsa cu ochii larg deschiși și în stare de șoc.

Eram geloasă pe celelalte fete cu care vorbea.

Eram dispusă să fac orice ca să-l fac să zâmbească. În brațele lui mă simțeam în siguranță și mulțumită.

Doamne Dumnezeule, mi-am zis, pe jumătate panicată. Sunt îndrăgostită de el!

M-am văzut nevoită să mă scutur. Nu, nu, nu. Nu îndrăgostită. Dragostea era un cuvânt mult prea mare. Dragostea avea nevoie de ani de zile ca să crească... nu? Nu eram îndrăgostită de Wesley Rush.

Aveam totuși anumite sentimente față de el. Altele decât ură și dezgust. Era mai mult decât o senzație trecătoare. Mai mult decât tot ceea ce simțisem pentru Toby Tucker în ultimii trei ani. Poate chiar mai mult decât simțisem cu ani în urmă, pentru Jake Gaither. Era un sentiment adevărat. Puternic.

Care mă înspăimânta.

Trebuia să ies de acolo. Nu mai puteam rămâne. Nu mă puteam lăsa atrasă într-o asemenea capcană. Indiferent ce sentimente aveam eu față de Wesley, el sigur nu simțea la fel.

Pentru simplul motiv că era Wesley Rush.

Iar eu eram Duff.

La naiba dacă aveam de gând să mă torturez singură într-un asemenea hal! Îmi învățasem deja lecția cu Jake. Sfârșeai rănit dacă te apropiai prea mult de cineva, iar Wesley avea destule cu care ar fi putut să mă rănească. Noaptea trecută mă văzuse în cel mai de jos punct al existenței mele. Îl lăsasem să fie părtaș. Mă deschisesem. Dacă nu plecam imediat, urma să plătesc pentru asta.

Indiferent unde mergi sau ce faci ca să-ți distragi atenția, până la urmă tot te ajunge din urmă realitatea, asta spusese mama despre relația ei cu tata.

M-am strecurat cu jumătate de inimă din brațele lui Wesley și pe față mi s-a așternut un zâmbet amar. Mama avusese dreptate. Wesley fusese cel cu care îmi distrăsesem atenția. Ar fi trebuit să fie cel care să mă scape de emoții. De tragedii. Și iată-mă acum... încărcată de emoții.

M-am furișat în cameră, încercând să mă îmbrac fără să fac zgomot. Mi-am pus puloverul și blugii, mi-am luat mobilul și m-am furișat pe balcon.

Fără să-mi mai dau timp de răzgândit sau să mă conving că nu avea să-mi răspundă, am sunat-o pe Casey. Știam că avea să fie furioasă pe mine, dar nu-mi venea nicio altă variantă în cap. Indiferent cât de supărată ar fi fost Casey, știam că avea să mă ajute. Ar fi ajutat pe oricine. Așa era felul ei.

— Alo? a mormăit ea adormită, după ce telefonul țârâise de două ori.

Fir-ar, a murmurat o voce stinsă din mintea mea. După ce trecuse atât timp, nu-mi venea să cred că așa urma să-mi afle Casey secretul. Știam însă că așa trebuia să fie. Știam că dacă nu plecam acum, nu aveam să o mai fac vreodată. Știam, deși nu voiam să o fac. Nu voiam să simt ceea ce simțeam. Și chiar nu voiam să știe Casey — nimeni, de fapt.

— Alo, Bianca?

Păcat că nu obțineam niciodată ce-mi doream.

— Bună, Casey, iartă-mă că te trezesc. Poți, te rog, să mă ajuți într-o problemă? Te rog mult.

— Bia, ești bine? m-a interogat ea, brusc trează și fără urmă de amorțeală. Ce este? Ce s-a petrecut?

— Poți lua cheile mamei tale să vii să mă iei cu mașina? Am nevoie să ajung acasă.

— Acasă? m-a întrebat, cu un aer confuz.

Nu era o combinație prea reușită alături de teamă. Doamne sfinte, într-o bună zi avea să facă ulcer gastric din cauza mea.

— Vrei să zici că nu ești acasă? Nu ai dormit azi-noapte la tine?

— Liniștește-te, Casey, sunt bine, am spus.

— Bianca, fir-ar să fie de treabă, nu-mi spune mie să mă liniștesc, s-a răstit ea. De săptămâni întregi te porți aiurea și mă ignori de fiecare dată când vreau să vorbesc cu tine. Acum mă suni la prima oră și-mi zici să vin să te iau de nu știu unde, și tot eu să mă liniștesc? Unde naiba ești?

Asta era partea de care mi-era groază, așa că am tras adânc aer în piept înainte să-i răspund:

— Sunt la Wesley... Știi tu, casa aia imensă pe...

— Da, a rostit ea. Acasă la Wesley Rush? Știi unde e.

Era curioasă, dar încerca să se ascundă în spatele furiei. La fel ca mine, nici ea nu era o actriță prea bună.

— Bine. Ajung în zece minute, a zis și a închis.

Am închis și mi-am băgat telefonul în buzunar.

Zece minute. În zece minute scurte.

Am oftat și m-am sprijinit de balustrada balconului. De aici de sus, orașul plicticos de moarte pe nume Hamilton arăta precum un loc bântuit din filme de groază. Străzile erau goale așa de dimineață (sinceră să fiu, nu erau niciodată prea pline) și toate magazinele cu acoperișuri cenușii erau încă închise. Peisajul nu era deloc ajutat de cerul cenușiu, lipsit de soare, care ținea totul într-o întunecime atotcuprinzătoare.

Întunecime fără soare. Pe bune?

— Probabil că nu-ți dai seama, dar oamenii obișnuiesc să doarmă duminica dimineața.

M-am întors și l-am găsit pe Wesley stând în ușa de la balcon, frecându-și somnoros ochii, cu un zâmbet abia încolțit pe chip. Deși bătea un vânt rece, el nu avea nimic altceva pe el decât o pereche de boxeri negri. Fir-ar, avea un corp demential... dar nu mai aveam voie să mă gândesc la asta. Trebuia să-i pun capăt.

— Trebuie să vorbim, i-am spus, încercând să mă uit în altă parte în afara de trupul lui sexy, pe jumătate dezbrăcat.

Așa că mi-am privit picioarele, mi s-a părut cea mai bună variantă.

— Hm, a reflectat el, trecându-și o mână prin buclele încâlcite. Știi, tata e de părere că astea sunt cele mai înfricoșătoare trei cuvinte pe care le poate spune o femeie. Susține că nu e nimic bun dacă începe cu „Trebuie să vorbim”. Duffy, mă faci să mă simt îngrijorat.

— Mai bine intrăm.

— Nici asta nu e de bine.

L-am urmat în dormitor, frângându-mi mâinile incontrolabile. (Iar palmele asudate sunt *așa* de atrăgătoare...) S-a azvârlit pe pat așteptându-se să fac și eu același lucru. Am rămas însă în picioare. Nu voiam să mă așez prea confortabil. Casey urma să ajungă să mă ia în opt minute și jumătate — după cum număram eu — așa că trebuia să o fac într-un mod scurt și dulce.

Sau doar scurt. Căci nimic nu mi se părea dulce în chestia asta. Neliniștită, m-am scărpinat pe ceafă.

— Uite ce-i, am spus. Ești un tip minunat și apreciez tot ceea ce ai făcut pentru mine.

De ce oare suna atât de mult a despărțire? N-ar fi trebuit să te întâlnești cu cineva înainte să-i dai papucii, totuși?

— Serios? a întrebat Wesley. De când? Niciodată nu te-ai referit la mine altfel decât ca la un ticălos. Știam eu că o să te fac să mă placi... dar e ceva care-mi spune c-ar trebui să fiu suspicios.

— Numai că, am continuat, ignorându-l cât am putut mai bine, nu mai pot face asta. Cred c-ar trebui să nu mai... să nu ne mai culcăm împreună.

Mda. În mod cert suna a despărțire. Nu mai trebuia să-i azvârl decât o replică de genul „Nu ești tu de vină, eu sunt” și ar fi fost perfect.

— De ce? m-a întrebat, fără ca vocea să-i sune rănită.

Era doar surprins. Pe mine, însă, mă durea că el nu părea rănit.

— Pentru că nu mi se pare că mai merge, am spus, recitând niște replici tradiționale auzite prin filme.

La urma urmei, deveniseră clasice pentru un motiv întemeiat.

— Iar chestia asta, am spus arătând spre noi, nu mai este în interesul meu... al niciunuia dintre noi.

Wesley și-a îngustat privirea spre mine:

— Bianca, spune-mi, are de-a face cu ce s-a petrecut azi-noapte? m-a întrebat el serios. Dacă da, vreau să știi că nu ai de ce să îți faci griji pentru...

— Nu despre asta e vorba.

— Și-atunci, despre ce? Nu înțeleg nimic din ce zici.

M-am holbat la pantofi. Marginile de cauciuc începuseră să se decojească, dar materialul roșu aprins al Conversilor nu se decolorase deloc. Roșu aprins.

— Sunt ca Hester, am șoptit, mai mult pentru mine, decât spre Wesley.

— Poftim?

Mi-am ridicat ochii către el, surprinsă că mă auzise.

— Sunt ca...

Am clătinat din cap:

— Nimic. S-a terminat. Am terminat.

— Bianca!

Am fost salvată de două claxoane rapide venite de pe aleea din față.

— Trebuie să plec.

M-am concentrat atât de mult să ies naibii din casa aia, că nu am mai auzit ce-a strigat Wesley în urma mea. Vocea i-a dispărut pur și simplu undeva în depărtare, acolo unde speram să-l las pentru totdeauna.

19

Casey a început să tureze motorul de cum m-am urcat în camioneta antică a maică-sii. Dra. Waller (fosta Dnă. Blithe, căci revenise la numele de domnișoară după divorț) ar fi putut avea un vehicul mult mai frumos. Pe când fusese căsătorită cu tatăl lui Casey avuseseră destui bani. Dl. Blithe chiar se oferise să-i cumpere un Lexus, dar ea îl refuzase. Era îndrăgostită de Chevrolet-ul ei cel bătrânel pe care și-l luase în ultimul an de liceu. Pe de altă parte, fiica ei îl ura. Mai ales că era singurul automobil pe care avea voie să îl conducă.

Casey nu l-ar fi refuzat pe taică-său dacă i-ar fi oferit un Lexus. Din nefericire, însă, Dl. Blithe își pierduse orice urmă de generozitate, odată încheiat divorțul.

Cât mi-a luat mie să mă urc și să-mi pun centura, Casey a rămas cu ochii lipiți de parbriz, privind căsoiul-vilă din față. Îi vedeam pe sub geacă pijamaua roz cu broscuțe verzi, iar părul scurt îi stătea ciufulit în toate direcțiile. Spre deosebire de mine, Casey chiar și când arăta ca naiba tot simpatică și sexy era. Nu trebuia să se străduiască niciun pic.

— Salut, i-am spus.

S-a uitat la mine. Mi-a examinat chipul dintr-o privire — căutând semne de necazuri — și s-a încruntat. După un scurt concurs de holbat, s-a întors cu fața spre drum și a băgat mașina în viteză după ce s-a chinuit puțin cu schimbătorul de viteze.

— Bun, a rostit ea imediat ce am ieșit de pe aleea din fața casei, ce se petrece aici? Și să nu-ndrăznești să-mi spui că totul e bine, fiindcă tocmai mi-am dat fundul jos din pat pentru tine la șapte dimineața. Plus că s-ar putea să-ți sucesc gâtul dacă n-ai să-mi dai un răspuns ca lumea.

— Normal, și-ți imaginezi că dacă recurgi la amenințări ai să mă faci să vorbesc, nu?

— Știi ce, nu-mi vinde mie gogoși din astea, a mormăit Casey. Nu faci nimic altceva decât să eviți subiectul, și asta de nenumărate ori până acum. Poate că ține cu Jess figura asta, dar ar trebui să știi naibii că pe mine nu mă duci cu una, cu două. Și-acum, treci și explică. Spune-mi mai întâi de ce am venit să te iau tocmai de la Wesley de acasă.

— Fiindcă am rămas la el peste noapte.

— Mda, de-asta m-am cam prins și singură.

Mi-am mușcat buza, nu-mi dădeam seama de ce încă îi mai ascundeam adevărul. Vreau să spun că oricum n-aș fi fost în stare să-l mai ascund mult timp de ea. Avea să pună singură piesele cap la cap, și-atunci de ce nu dădeam totul în vileag chiar în clipa aia? Mai ales că terminasem cu Wesley. Mințeam sau ascundeam adevărul cumva instinctiv. Oare îmi formasem un obicei, după atâtea săptămâni de trăit viața în secret? Și chiar dacă ar fi fost așa, nu cumva era momentul să termin cu chestia asta?

Casey a oftat, încetinind camioneta.

— Bianca, spune-mi adevărul, fiindcă în momentul ăsta sunt destul de nelămurită. Nelămurită și iritată. Ultima dată

când am vorbit noi două, parcă nu-l puteai suporta pe Wesley Rush. Adică, îl urai de moarte.

— Așa era, i-am răspuns, și încă mai este... oarecum.

— Oarecum? Doamne sfinte, încetează cu dansul ăsta în jurul răspunsurilor. Uite ce-i, de câteva săptămâni bune ne eviți și pe mine, și pe Jess. Abia dacă te mai vedem, fiindcă nu vrei să faci nimic cu noi. Jess n-o să ți-o spună în față, dar e convinsă că nu-ți mai place de noi. E foarte supărată, iar pe mine mă calcă pe nervi că ne-ai lăsat baltă cu totul. De fiecare dată când te văd, ești cu mințile în altă parte și complet aeriană. Și nici-odată nu ne dai naibii niște răspunsuri la întrebări! Fir-ar să fie, Bianca, dă-mi și mie niște răspunsuri, te rog.

Furia din glas i se preschimbase în disperare. A continuat pe un ton grav:

— Spune-mi, te rog, ce se petrece cu tine.

Mă durea sufletul și simțeam cum vina îmi cuprinde pieptul, ca un șarpe boa constrictor. Am lăsat să-mi scape un oftat prelung; știam că nu o mai puteam minți. Nu despre chestia asta.

— Mă culc cu el.

— Cu cine? Cu Wesley?

— Mda.

— De când?

— De la sfârșitul lui ianuarie.

Casey a rămas tăcută un răstimp prelung. După ce s-a obișnuit cu ideea, m-a întrebat:

— Dar dacă tot spui că-l urăști, de ce te-ai mai combinat cu el?

— Fiindcă m-a făcut să mă simt mai bine. Cu toată tensiunea dintre părinții mei, cu Jake care și-a făcut pe urmă apariția... A trebuit să-mi distrag atenția cu ceva. Să scap de toate astea...

fără să mă sinucid. La vremea respectivă mi s-a părut o idee potrivită să mă culc cu Wesley.

M-am uitat prelung pe geam, evitându-i privirea și expresia întipărită pe chip. Eram convinsă că avea să fie dezamăgită de mine. Sau, cine știe, într-un mod bolnav, poate chiar mândră de mine.

— Și deci... aici ai fost de mai bine de o lună? m-a întrebat. Pentru asta ne-ai dat uitării? Fiindcă ai fost cu Wesley?

— Mda, am murmurat. De fiecare dată când lucrurile o luau razna, el era aici, la doi pași. Reușeam să scap de orice stres fără să te mai bat la cap pe tine sau pe Jessica. Atunci mi s-a părut o idee excelentă. După care am ajuns dependentă de el... iar acum m-au ajuns toate din urmă și toată situația asta a devenit de nesuportat.

— Doamne sfinte, ești gravidă?

Am scrâșnit din dinți și m-am întors cu fața spre ea:

— Nu, Casey, ce naiba, nu-s gravidă.

Glumea oare?

— Fir-ar, atâta lucru știu și eu, că trebuie să folosesc prezervativul, plus că de peste trei ani iau pilule, bine?

— Bine, bine, m-a calmat Casey. Nu ești gravidă... slavă Domnului. Dar dacă nu asta e problema, atunci ce a devenit de nesuportat?

— Păi, una la mână, ești ofticată pe mine... și pe urmă, îmi place de Wesley.

— Păi, normal, doar te culci cu el, nu?

— Nu asta, vreau să zic... am clătinat din cap și mi-am întors din nou privirea spre geam.

Casele din Hamilton treceau în goană pe lângă noi, simple și curate. Înconjurată de gardurile lor albe și inocente. Mă simțeam în stare să ucid ca să fiu și eu la fel ca ele, simplă și curată.

Numai că eu mă simțeam complicată peste măsură, murdară și pătată.

— Nu îl plac, i-am explicat. În nouăzeci și șase la sută din cazuri mă scoate din minți, iar alteori nu-mi vine decât să-l sugrum până îl omor. Numai că-n același timp... vreau să-l știu fericit. Mă gândesc la el mult mai mult decât ar trebui și...

— Îl iubești.

— Nu! am țipat, întorcându-mă imediat cu fața spre ea. Nu, nu, *nu!* Nu îl iubesc, bine? Dragostea e o chestie rară și greu de găsit și are nevoie de ani de zile ca să crească. Adolescenții nu se îndrăgostesc. Nu îl iubesc deloc pe Wesley!

— Bine, a răspuns Casey. Dar ai anumite sentimente față de el, nu?

— Da.

Mi-a aruncat o privire, după care și-a ațintit ochii la drum, cu un început de rânjet pe față:

— Știam eu! Toate glumele alea pe care le-am făcut erau numai ca să te enervez, dar am știut că urma să se întâmple ceva după ce l-ai sărutat.

— Taci din gură, i-am spus. E ca naiba.

— De ce?

— De ce, ce?

— De ce ar fi aiurea? Și ce dacă ai sentimente față de el? Nu tocmai asta ar trebui să fie super tare și incitant și să-ți dea senzații de gol în stomac?

— Deloc, i-am zis. Nu e nici tare, nici incitant. E oribil. Doare ca naiba.

— Dar de ce?

— Fiindcă n-o să-i placă niciodată de una ca mine!

Ce naiba, nu era evident? Casey asta nu era în stare să pună lucrurile cap la cap.

— Casey, Wesley n-o să mă placă niciodată așa cum îl plac eu. Îmi pierd timpul doar când mă gândesc c-ar fi posibil așa ceva.

— Dar de ce să nu te placă? m-a întrebat.

Câte întrebări mai avea, vreun milion?

— Încetează!

— Bia, pe bune, a insistat Casey. Sunt convinsă că nu poți să citești mințile oamenilor și nici să vezi în viitor, așa că nu-nțeleg cum de crezi că n-o să te placă vreodată. De ce n-ar face-o?

— Nici tu nu mă prea placi în clipa asta, am argumentat eu.

— O să-mi treacă, a rostit ea. La un moment dat. Haide, vorbim serios acum, ce l-ar putea face pe Wesley să nu te placă?

— Faptul că eu sunt Duff.

— Poftim? Cine?

— Duff.

— Țsta e cumva considerat cuvânt?

— Urâtica și dolofana grupului, am oftat eu, explicându-i. Tipa cea mai puțin atrăgătoare dintr-o gașcă. Adică eu.

— Ce tâmpenie!

— Oare? m-am rățoit. Chiar crezi că e o tâmpenie, Casey? Uită-te la tine. Și la Jessica. Amândouă arătați de parcă acum ați ieșit din paginile unui număr din Vogue. Nu pot concura cu așa ceva. Așa că, da, eu sunt Duff în gașca noastră.

— Ba nu ești deloc. Cine ți-a spus așa ceva?

— Wesley.

— Îți bați joc de mine!

— Deloc.

— Înainte sau după ce te-ai culcat cu el?

— Înainte.

— În cazul ăsta, nu la asta s-a referit, a conchis Casey. S-a culcat pe urmă cu tine, nu? Așa că te consideră atrăgătoare.

Am pufnit pe nas.

— Casey, mai știi despre cine vorbești? Wesley nu face prea multe nazuri când vine vorba de sex. Aș putea să arăt chiar și ca o gorilă, tot nu cred c-ar ezita să mi-o tragă. Alta ar fi situația dacă ar trebui să ne întâlnim. Nu-și dă întâlnire nici măcar cu fetele din Trupa Slăbănoagelor...

— Mă scoți din minți când te aud că ne spui așa.

— ... darămite cu mine? În ruptul capului nu ar fi iubitul unei Duff.

— Bianca, pe bune, acum, a zis Casey. Tu nu ești Duff. Și dacă s-ar pune problema care din noi ar fi, atunci eu sunt aia.

— Ești nostimă.

— Nu glumesc deloc, a insistat ea. Încă mai sunt ofticată pe tine, așa că de ce m-aș da peste cap să fiu drăguță? Vreau să spun că arăt ca Omul Zăpezilor. Am deja un metru optzeci și cinci. Cei mai mulți tipi își ridică fața numai ca să se uite la mine, plus că nu există tip să-i placă să fie mai scund decât gagică-sa. Tu măcar ești drăguță și minionă. Aș da orice să am înălțimea ta... și ochii tăi. Ai ochi mult mai mișto ca ai mei.

Nu i-am răspuns, convinsă fiind că o luase deja razna. Cum naiba să fie ea Duff? Chiar și-n pijamaua cu broscuțe tot arăta de ziceai c-a ieșit dintr-un număr al revistei Următorul Top Model al Americii.

— Dacă Wesley nu vede cât ești de adorabilă, atunci nu merită să fie cu tine, a concluzionat ea. Va trebui să mergi mai departe. Să ți-l scoți pe Wesley din cap.

Mda, sigur, să merg mai departe către cine? Cine m-ar fi dorit vreodată pe mine?

Nimeni.

Dar nu-i puteam spune asta lui Casey. Aș fi pornit cine știe ce ceartă prostească, după ce nici pe prima n-o terminaserăm, așa că m-am mulțumit să dau din cap.

— Și... care-i treaba cu puștiul ăla, Tucker?

Am privit-o surprinsă:

— Cu Toby? Ce-i cu el?

— L-ai iubit o grămadă de timp în secret, mi-a reamintit ea. Ieri te-am văzut în sala de mese, cum erai toată urcată pe el.

— El m-a luat în brațe, am ripostat eu. Nu eu eram urcată pe el.

Casey și-a dat ochii peste cap. Doamne, chiar ajunsese să mă imite.

— În fine. Ideea e că erai într-o postură intimă cu Toby, și acum dintr-odată ești îndră...

Am săgetat-o din priviri:

— ... dintr-odată îți place de Wesley, a terminat ea.

— Și ce vrei să spui? am întrebat-o.

— Nu știu, a spus ea și a oftat. Doar că... am senzația că ai ascuns atâtea lucruri de mine. Că sunt așa de multe chestii care s-au schimbat la tine, atât de repede. Mă simt de parcă aș bâjbâi de una singură prin întuneric.

Și mai multă vină. Grozav! Mi le arunca pe toate în față, dar cred totuși că le meritam.

— Nu s-au schimbat așa de multe, am liniștit-o. Încă îmi mai place de Toby... nu că asta ar conta. Suntem doar prieteni. Ieri m-a luat în brațe fiindcă a fost admis la facultatea la care voia să intre și era extrem de fericit. Aș fi vrut eu să fi fost mai mult de-atât, dar n-a fost. Iar chestia asta cu Wesley e pur și simplu... o prostie. S-a terminat. Ne putem preface că nu s-a petrecut niciodată. De fapt, cred că așa mi-ar conveni cel mai mult.

— Și care-i treaba cu părinții tăi? Cu divorțul? N-ai mai zis nimic de la Sfântul Valentin.

— Totul e bine, am mințit eu. Încă mai divorțează. Ai mei sunt bine.

Mi-a aruncat o privire sceptică și și-a reîntors atenția spre drum. Știa că bat câmpii, dar nu m-a mai forțat să spun altceva. După o lungă tăcere, a vorbit din nou. Din fericire, a schimbat subiectul.

— Bun. Unde naiba ți-e mașina?

— La școală, i-am răspuns. Mi-a murit bateria.

— Ce porcărie! În cazul ăsta, cred c-ar trebui să mergi cu taică-tău să-o repare.

— Probabil, am mormăit. *Dacă pot să-l fac să stea treaz mai mult de zece secunde.*

A urmat o pauză lungă. După câteva minute, m-am decis să-mi înghit și picul de mândrie rămasă.

— Îmi pare rău că te-am făcut scorpie ieri.

— Așa și trebuie. M-ai mai făcut și majoretă snoabă.

— Iartă-mă. Mai ești supărată pe mine?

— Da, a zis ea. De fapt, nu la fel de mult ca ieri, dar să știi că m-a durut, Bianca. Ne-am făcut atâtea griji pentru tine, și eu, și Jessica, iar tu abia dacă ne mai spui două vorbe. Te-am invitat de atâtea ori să ieși cu noi și de fiecare dată ne-ai dat papucii. După care te-am văzut vorbind cu Toby, când de fapt cu noi ar fi trebuit să vorbești... și-atunci m-a apucat cumva gelozia. Nu gelozie din aia adevărată, ci... știi, ar trebui ca eu să-ți fiu prietena cea mai bună, știi? M-am simțit ca și cum m-ai fi dat complet deoparte. Iar acum mă deranjează că te-ai culcat cu Wesley, în loc să vorbești cu mine și să te descarci.

— Iartă-mă, am murmurat.

— Nu mai tot spune asta. Nu trebuie să te tot iert, a zis ea. Scuzele astea n-or să schimbe viitorul. Data viitoare, să te gândești la mine. Și la Jess. Bia, noi avem nevoie de tine. Și ține minte că suntem aici pentru tine, dacă ai nevoie, și că te iubim, Dumnezeu știe de ce, dar așa este.

Am încercat să zâmbesc.

— Am să-mi amintesc.

— Să nu mă mai abandonezi și altă dată bine? și vorbele au ieșit sub forma unui murmurat slab. Chiar dacă am avut-o pe Jess, m-am simțit tare singură fără tine... n-am mai avut pe nimeni așa de mișto ca tine care să mă ducă cu mașina. Ai idee cât e de aiurea să o ai pe Vikki drept șofer? Ieri aproape că l-a dărâmat pe un nefericit cu bicicleta. Ți-am povestit cum a fost?

Ne-am mai plimbat o vreme prin Hamilton, consumând benzina și punându-ne la curent cu ce se mai întâmplase între timp. Casey se îndrăgostise de un tip care juca baschet. Eu terminam cu zece la engleză. Nimic personal. Casey îmi știa deja secretul — sau măcar o parte din el — și nu mai era supărată pe mine... Ei bine, nu mai era la fel de supărată pe mine. Mi-a dat de înțeles că mai trebuia să treacă o perioadă de timp până să fim din nou cum eram.

Ne-am plimbat cu mașina până pe la zece, când a sunat mama ei interesată să afle unde-i era mașina. Casey s-a văzut nevoită să mă ducă acasă.

— Ai de gând să-i povestești Jessicăi despre asta? m-a întrebat ea încet când a intrat pe strada mea. Despre Wesley?

— Nu știu.

Am tras adânc aer în piept și-am decis că nu era o idee bună să mai păstrez secrete. Până atunci nu făcusem altceva decât să o dau în bară.

— Știi ce, poți să-i spui tu. Spune-i totul, dacă vrei. Dar nu vreau să mai discutăm despre asta. Vreau să încerc să uit de el, dacă pot.

— Te înțeleg, a zis Casey. Cred c-ar trebui să știe și ea. E cea mai bună prietenă a noastră... am să-i spun, însă, că ai trecut deja peste aventura cu el. Fiindcă exact asta faci, nu?

— Exact, am murmurat.

Nu mi-am putut ascunde îngrijorarea când Casey a intrat pe aleea din fața casei. Am fixat cu privirile ușa masivă de stejar, geamurile cu obloane dinspre living și gardul alb, simplu și curat din jurul casei. Nu-mi dădusem seama până atunci că familia mea se ascundea în spatele acestei măști.

După care m-am gândit la tata.

— Ne vedem luni, am spus, privind în altă parte, să nu-mi vadă îngrijorarea de pe față.

Am coborât din camionetă și-am luat-o agale spre casă.

20

Am stat nemișcată pe verandă și într-un târziu mi-am dat seama că nu aveam cheile la mine. Wesley mă trăsese afară din casă într-o asemenea viteză cu o seară înainte, că nu avusesem timp să-mi iau geanta. M-am văzut nevoită să bat la propria mea ușă, cu speranța că tata era treaz și avea să mă lase să intru.

Temătoare, înspăimântată, copleșită de amintiri.

Clanța s-a mișcat și m-am tras un pas înapoi, după care ușa s-a deschis larg. Tata a apărut în prag, cu ochii roșii și cu cearcâne mari, vizibile în spatele ochelarilor. Arăta extrem de palid, ca și cum i-ar fi fost rău, și i-am observat mâna tremurând pe clanță.

— Bianca.

Nu mirosea a whisky.

Am răsuflat adânc, fără să-mi dau seama că-mi ținusem până atunci respirația.

— Bună, tată. Mi-am, hm, am uitat cheile în casă aseară, așa că...

A înaintat încet, ca și cum s-ar fi temut că aș fi putut fugi, m-a tras la pieptul lui și și-a îngropat fața în părul meu. Am

rămas acolo un timp îndelung și când, în cele din urmă, a vorbit mi-am dat seama că suspina.

— Îmi pare atât de rău!

— Știu, i-am murmurat eu în cămașă.

Și eu plângeam.

Am vorbit cu tata în ziua aia mai mult decât o făcusem în ultimii șaptesprezece ani. Nu fiindcă nu am fi fost apropiați înainte. Doar că niciunul dintre noi nu era o fire expansivă. Nu ne-am împărtășit unul altuia gândurile sau sentimentele și nici n-am făcut niciuna din chestiile alea pe care ți le spun în anunțurile alea publice de pe Nickelodeon. De fiecare dată când luam cina împreună ne uitam la televizor și niciunul dintre noi nu avea de ce să întrerupă programul cu vorbărie goală. Așa eram noi.

În ziua aia, însă, am vorbit.

Despre serviciul lui.

Despre notele mele.

Despre mama.

— Ea chiar nu mai vrea să se întoarcă, nu-i așa? m-a întrebat tata, scoțându-și ochelarii și frecându-și fața cu ambele mâini.

Stăteam așezați pe canapea. De data asta, cu televizorul oprit. Vocile noastre erau singurele care se auzeau în cameră. Era un soi de semităcere binevenită, dar înspăimântătoare totodată.

— Nu, tati, am răspuns, întinzându-mă să-l strâng de mână. Nu mai vine. Nu mai este locul potrivit pentru ea.

A încuviințat.

— Știu. Am știut de mult timp că nu mai era fericită... poate chiar dinaintea ei. Doar că am sperat să...

— Să se răzgândească? m-am oferit să-i termin eu vorbele. Cred că și ea a vrut asta. De-asta tot pleca și venea, știi? Nu voia să recunoască adevărul. Nu voia să admită că își dorea, am făcut o pauză înaintea cuvântului următor, divorțul.

Divorț, suna așa de terminal! Mai mult decât o ceartă. Mai mult decât o despărțire sau un turneu lung de prelegeri. Însemna că mariajul lor — întreaga lor viață împreună — se terminase de tot și cu adevărat.

— Păi, a oftat el, strângându-mi la rândul lui mâna, cred că, de fapt, alergăm amândoi cât mai departe unul de altul, numai că în feluri diferite.

— Ce vrei să spui?

Tata a clătinat din cap:

— Mama ta și-a luat un Mustang. Eu mi-am luat o sticlă de whisky.

S-a ridicat și și-a potrivit ochelarii — un gest inconștient pe care-l făcea ori de câte ori voia să scoată ceva în evidență.

— M-am simțit așa de distrus pentru ce mi-a făcut mama ta, că am uitat cât de oribilă e băutura. Am uitat să privesc partea bună a lucrurilor.

— Tată, i-am spus, nu cred că există vreo parte bună a lucrurilor într-un divorț. Cred că e complet aiurea cu totul.

A încuviințat din nou.

— Foarte posibil, dar sunt nenumărate părți bune în viața mea. Am o slujbă care-mi place, o casă frumoasă într-un cartier respectabil și o fată minunată.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Doamne, am bălmăjit, nu vorbi acum ca-n serialele alea siropoase. Pe bune!

— Iartă-mă, a răspuns zâmbind. Dar așa este. O mulțime de oameni și-ar da viața să aibă ce am eu, iar eu nici măcar nu

m-am gândit la asta. Am luat totul, și pe tine la fel, de-a gata. Și pentru asta îmi pare foarte, foarte rău, gărgărițo.

Am vrut să-mi mut privirea în altă parte când i-am zărit lacrimile lucindu-i în colțurile ochilor, dar m-am forțat să mă concentrez numai asupra lui. De prea mult timp fugeam din fața adevărului.

Și-a cerut scuze de nenumărate ori pentru tot ceea ce se întâmplase în ultimele săptămâni. Mi-a promis că avea să meargă din nou la întâlnirile Alcoolicilor Anonimi, ca să o ia de la capăt cu dezalcoolizarea, și că o să își sune prietenul. Apoi am golit toate sticlele de whisky și de bere împreună, amândoi dorind să o luăm de la capăt.

— Te mai doare capul? m-a întrebat de un milion de ori în ziua aia.

— Nu, mi-e bine, i-am răspuns de fiecare dată.

De fiecare dată a clătinat din cap și a murmurat alte și alte scuze pentru că mă pocnise. Pentru ceea ce spusese. Și apoi m-a îmbrățișat, iar și iar.

De cel puțin un milion de ori în ziua aia.

Pe la miezul nopții l-am însoțit în ritualul stingerii luminii.

— Gărgărițo, a zis el, în bucătăria cufundată în întuneric, vreau să-i mulțumești prietenului tău data viitoare când îl mai vezi.

— Prietenului meu?

— Da. Băiatului care era cu tine aseară. Cum îl cheamă?

— Wesley, am balmăjit eu.

— Ți-a zis tata. Păi, mi-am meritat palma. A fost foarte curajos să facă ce a făcut. Nu știu ce se petrece cu voi doi, dar mă bucur că ai un prieten în stare să-ți sară în ajutor și să te apere. Așa că te rog să-i transmiți că îi mulțumesc.

— Sigur, i-am răspuns, și-am urcat treptele spre dormitor, rugându-mă ca asta să nu se întâmple prea curând.

— Și, Bianca, a tresărit tata, frecându-și falca, data viitoare spune-i te rog să scrie mai întâi o scrisoare de amenințare. Are-un braț de fier puștiul ăsta.

Am zâmbit, deși nu voiam.

— Nu va mai fi o dată viitoare, i-am spus, urcând și ultimele trepte și am pornit spre dormitor.

Ambii mei părinți dădeau piept cu realitatea, renunțaseră la toate elementele de distragere a atenției. De-acum era rândul meu, și asta însemna să renunț la Wesley. Din nefericire, pentru mine și dependența mea nu existau nici întâlniri săptămânale cu grupuri de sprijin, nici prieteni și nici programe în douăsprezece etape.

21

Eram aproape convinsă că Wesley nu avea să mă abordeze la școală. De ce ar fi făcut-o? Nu se punea problema că i-ar fi fost dor de mine... deși îmi doream foarte, foarte mult acest lucru. Nu pierduse nimic. Avea destule alte fete cu care să mă înlocuiască, dornice să umple golurile pe care i le lăsasem în program. Drept care nu simțisem nevoia să concep niciun plan de evitare a lui Wesley pentru ziua de luni.

Doar că nu doream nici măcar să-l văd. Dacă aveam să-l întâlnesc atunci, nu mai trăgeam speranțe că aveam să-l mai uit vreodată. Nu mai puteam spera să-mi văd de viața mea. Situație pentru care chiar aveam nevoie de un plan, drept care l-am și pregătit.

Pasul unu: să par prinsă în discuții pe hol, în cazul în care urma să treacă pe lângă mine.

Pasul doi: să fiu cât mai ocupată la ora de engleză și să nu mă uit nicio clipă spre partea de clasă în care stătea el.

Pasul trei: să mă grăbesc la ieșirea din parcare, după-amiaza, să nu dau nas în nas cu el.

Tata îmi reparase mașina duminică, drept care pasul trei a devenit dintr-odată posibil, așa că eram convinsă că aveam cum să stau departe de Wesley. Nu era decât o chestiune de câteva săptămâni până când aveam să-mi scot din cap relația noastră sau lipsa ei, de fapt. Și dacă nu, hei, nu mai era mult până la terminarea liceului, în mai, și pe urmă nu aveam să-i mai văd rânjetul obraznic niciodată.

Cam asta era situația, cel puțin în teorie.

Am știut însă, până să sune de intrare luni de dimineață, că planul meu era de doi bani. Dacă nu mă uitam la Wesley nu însemna că nu mă mai gândeam la Wesley. De fapt, am ajuns să-mi petrec cea mai mare parte a zilei gândindu-mă să nu mă uit la el. Apoi mi-am reamintit toate motivele pentru care trebuia să nu mă gândesc la el. O chestie interminabilă! Nimic nu părea să reușească să-mi distragă atenția de la subiectul Wesley.

Asta până marți după-masă.

Tocmai ieșisem de la o oră interminabilă de Științele Guvernării și mergeam la masă, când s-a petrecut exact ceva-ul acela necesar să-mi distragă atenția. Ceva de necrezut și de-a dreptul șocant. Ceva destul de tare!

Toby și-a potrivit pașii alături de ai mei, pe coridor.

— Bună, a zis el.

— Salut! i-am răspuns, străduindu-mă să am o voce cât de cât plăcută. Ce mai faci, domnule Harvard?

Toby a zâmbit larg și și-a coborât privirea, trecând de pe un picior pe altul.

— Nu cine știe ce, a răspuns el. Încerc să-mi dau seama ce să scriu în referatul pe care ni l-a dat ca temă pentru acasă. Dl. Chaucer nu a fost destul de specific. Tu ce ai de gând să scrii în al tău?

— Nu știu sigur, am recunoscut. Mă gândeam să scriu ceva despre căsătoriile între homosexuali.

— Pro sau contra?

— Oh, pro, normal! Cum adică, guvernul nu are niciun drept să dicteze cine are și cine nu are voie să-și declare dragostea unul pentru altul.

— Ce romantic! a remarcat Toby.

Am pufnit pe nas.

— Nu prea. Nu sunt deloc romantică, dar e logică pură. Dacă le negi homosexualilor dreptul de a se căsători, le violezi dreptul la libertate și egalitate. Complet aiurea, nu crezi?

— Întocmai, a încuviințat Toby. Se pare că avem o mulțime de chestii în comun.

— Se pare că da.

Am continuat să mergem în tăcere câteva secunde, după care m-a întrebat:

— Ți-ai făcut cumva planuri pentru balul de sfârșit de an?

— Nu, i-am răspuns. Nu merg. De ce să dai două sute de dolari pe o rochie, treizeci pe un bilet, patruzeci pe coafat și machiaj și încă alți bani pentru masă, când tot nu primești nimic altceva decât o salată fără sos fiindcă trebuie să nu ți se lipească de burtă rochia cu puf sau cu volănașe? E destul de ridicol...

— Înțeleg, a zis Toby. Îmi pare rău... speram cumva să mergi cu mine.

Ei bine, nu presimțisem deloc una ca asta. Deloc. Chiar? Toby Tucker, tipul pe care-l iubisem ani la rând în secret, voia să mă invite la bal? *Doamne Dumnezeule!* Iar eu desființasem întreaga tradiție a balurilor din liceu, ca o idioată cu opinii ce eram! Practic, îl refuzasem fără ca măcar să-mi doresc asta. La

naiba! Ce toantă! De zile mari. Iar acum nu-mi mai găseam cuvintele. Ce să-i fi spus? Să-mi cer scuze, să-mi retrag...

— Dar e OK dacă așa simți, a revenit Toby. Am fost mereu de părere că balurile de absolvire nu-s nimic altceva decât niște ritualuri de trecere lipsite de sens, așa că suntem pe aceeași lungime de undă.

— Hm, mda, am spus eu fără tragere de inimă.

Să mă împuște naibii cineva în clipa asta!

— Și totuși, a continuat Toby, ai ceva împotriva unor întâlniri absolut normale? Fără rochii cu puf și salate fără gust?

— Nu. N-am nicio problemă cu ele.

Simțeam cum mi se învârte tot capul. Toby îmi cerea mie o întâlnire. O întâlnire! Nu mai fusesem la o întâlnire adevărată de când... La naiba, niciodată nu fusesem la o întâlnire adevărată. Nu se considera întâlnire ieșitul la film și săruturile lui Jake din ultimul rând din sala de cinema.

Nu pentru mine.

Dar de ce? De ce oare voia Toby să iasă cu *mine*? Cu Duff. În mod normal, nicio Duff nu ieșea la întâlniri. Nu cele adevărate. Da, Toby sfida toate regulile. Poate că era un om mult mai bun decât noi toți. Așa cum mi-l imaginasem eu mereu cu mintea mea mediocră, de visătoare fraieră. Deloc superficial. Deloc încrezut. Fără fumuri și orgolii. Un gentleman perfect.

— Asta-i bine, a spus el. În cazul ăsta..., a continuat cu precauție și mi-am dat seama că era emoționat.

Brusc devenise roșu în obraji, își ținea privirea lipită de pantofi și se juca cu ochelarii.

— ...ce zici de vineri? Ți-ar plăcea să ieși cu mine la o întâlnire vineri seara?

— Mi-ar plăcea...

După care s-a produs inevitabilul. Mi-am amintit de nemernic. De playboy. De afemeiat. De singura persoană în stare să-mi strice complet momentul pe care îl trăiam. Da, îl plăcusem dintotdeauna pe Toby Tucker. Cum altfel? Era un tip dulce, încântător și deștept... numai că sentimentele mele pentru Wesley treceau de nivelul acesta. Sărisem peste iubirile adolescentine și aterizasem direct într-un ocean adânc, plin de emoții și rechini. Iar eu, iertați-mi dramatismul metaforei, eram o înotătoare jalnică.

Casey îmi spusese să merg mai departe și iată-l pe Toby. Omul ăsta îmi arunca o barcă de salvare și se oferea să mă ajute să nu mă înec. Ar fi fost o prostie să nu accept. Numai Dumnezeu putea ști peste cât timp avea să mai vină o altă echipă de salvare.

Plus că, pe bune, Toby era adorabil.

— Mi-ar plăcea foarte mult, i-am răspuns, sperând ca pauza mea să nu-l fi speriat prea mult.

— Super, a rostit, părând ușurat. Vin să te iau vineri seara la șapte.

— Bine.

Ne-am despărțit în cantină și cred că am țopăit — da, chiar ca un copil mic — până la masă, uitând complet de starea proastă în care mă aflasem până atunci.

Și uitată a rămas.

Restul săptămânii nu m-am mai gândit la cum ar trebui să nu mă mai gândesc la Wesley. Nu m-am mai gândit deloc la el, punct. Nici măcar o clipă. Aveam mintea mult prea plină de alte chestii precum *Cu ce să mă îmbrac?* sau *Cum să-mi aranjez părul?* Lucruri cu care nu-mi bătusem capul până atunci. Aproape suprarealiste.

Noroc cu Jessica și Casey, care erau experte la așa ceva, și care au venit la mine vineri după-masă, dornice să mă transforme în propria lor păpușă Barbie. Dacă n-aș fi avut atâtea emoții, sigur m-aș fi îngrozit, iar latura mea feministă s-ar fi simțit ofensată de atâtea dichiseli și chicote.

Cred că m-au forțat să îmbrac vreo douăzeci de ținute (toate insuportabile) înainte să se decidă asupra uneia. Într-un final, am ajuns într-o fustă neagră până la genunchi și într-o bluză turcoaz decoltată îndeajuns de mult încât să-ți dai seama de sinuozitățile sânilor mei mici. După care și-au petrecut restul timpului cu o placă de îndreptat părul pentru șuvițele mele rebele. Le-a luat vreo două ore — fără exagerare — ca să-l îndrepte pe tot.

Se făcuse deja șase jumate când m-au așezat în fața oglinzii să-și examineze rodul muncii.

- Perfect, a anunțat Casey.
- Ce drăguuuț, s-a arătat Jessica de acord.
- Vezi, Bia, a rostit Casey. Toată prostia aia cu Duff e de-a dreptul ridicolă! Arăți super tare în clipa asta.
- Ce prostie cu Duff? s-a interesat Jessica.
- Nimic, nimic, i-am răspuns.
- Bia crede că este urâtă.
- Cum? a lăsat Jessica să-i scape un țipăt. Bianca, chiar crezi una ca asta?
- Nu-i mare lucru.
- Așa crede, a continuat Casey. Mi-a spus mie.
- Bianca, dar nu ești deloc, a insistat Jessica. Cum poți să gândești una ca asta?
- Jessica, nu-ți mai face griji inutile, i-am zis, nu-i nicio...
- Știu, a răspuns Casey. Nu-i așa că-i o idee tâmpită? Spune tu, Jess, ce tipă tare este!

— Super tare!

— Vezi, Bia, ești super-tare!

Am oftat.

— Mersi, dragelor.

Era momentul să schimb subiectul.

— Și, hm, voi două cum ajungeți acasă? Eu n-am cum să vă mai duc, fiindcă Toby trebuie să apară în zece minute să mă ia. Vin ai voștri să vă ia de aici?

— Ei, nuuu, mi-a răspuns Jessica. Nu mai plecăm acasă.

— Cum?

— Stăm aici până te întorci de la întâlnire, a ținut Casey să mă informeze. Și pe urmă tragem o super-petrecere-de-spus-tot în onoarea primei întâlniri adevărate a Biancăi noastre.

— Exact așa, a ciripit și Jessica.

M-am holbat la amândouă.

— Nu vorbiți serios, nu?

— Ți se pare cumva că glumim? a întrebat Casey.

— Dar ce-o să faceți cât timp sunt plecată? N-o să vă plictisiți?

— Păi, ai televizor, așa că..., mi-a reamintit Jessica.

— Și asta-i tot ce ne trebuie, a completat Casey. Cu tatăl tău am vorbit deja. Gata, nu ai de ales.

N-am mai avut ce alte argumente să aduc, întrucât imediat s-a făcut auzită soneria de la intrare, iar cele două aproape că m-au împins pe scări în jos. Odată ajunse în living au început să-mi aranjeze fusta și gulerul cămășii, încercând să lărgească decolteul pe care-l afixam.

— Ai să vezi cât de bine o să te distrezi, a șoptit Casey fericită, aranjându-mi câteva șuvițe rebele de păr pe după ureche. Ai să-l uiți imediat pe Wesley.

Am simțit cum mi se strânge stomacul.

— Șșt, Casey, a murmurat Jessica.

Știam deja că îi detaliasese Casey întreaga poveste, dar ea nu-mi spusese nimic până acum, și chiar apreciam felul în care se comporta. Nu voiam decât să-mi țin mintea cât mai departe se putea de Wesley.

Nu mai vorbisem cu el din dimineața în care plecasem de la el de acasă. E drept, încercase să intre în vorbă cu mine o dată sau de două ori, după ora de engleză. Dar l-am evitat, prefăcându-mă că am de discutat diverse chestii cu Jessica sau cu Casey și grăbindu-mă să ies din clasă.

— Ah, Doamne, iartă-mă, a zis Casey mușcându-și buza. Am vorbit fără să mă gândesc.

S-a prefăcut că-și drege glasul și s-a scărpinat pe ceafă, ciufulindu-și părul.

— Distracție plăcută, s-a băgat Jessica în vorbă, oprind astfel liniștea incomodă care se așternuse. Dar, ai grijă, nu prea multă, totuși. Nu cred că ai mei te vor mai plăcea la fel de mult dacă o să fie nevoie să te scot de la închisoare.

M-a pufnit râsul. Numai Jessica ne-ar fi putut salva cu atâta grație și voioșie din asemenea momente penibile.

Am privit-o pe Casey și am remarcat în ochii ei o sclipire de teamă. Voia să merg mai departe, să nu mă mai gândesc la Wesley, dar știam că era îngrijorată. Îngrijorată că aș fi putut s-o las în urmă, din nou. Îngrijorată că Toby ar fi putut s-o înlocuiască.

Nu avea însă de ce să-și facă griji. Era o chestie complet diferită de relația mea cu Wesley. Nu mai fugeam de nimic. Nici de realitate. Nici de prietenele mele. De nimic.

I-am zâmbit încurajator.

— Haide odată, du-te, s-a pițigăit Jessica, țopăind exaltată, iar coada blondă i se bălângănea dintr-o parte în alta a capului.

— Mda, a zis Casey zâmbindu-mi. Nu-l lăsa pe băiat să te aștepte.

M-au împins în față și s-au făcut dispărute sus, chicotind și şușotind.

— Ciudatelor, am mormăit, dând din cap și încercând să-mi opresc un hohot.

Am tras adânc aer în piept și-am deschis ușa.

— Bună, Toby!

Mă aștepta pe verandă și arăta la fel de dulce ca de obicei în blazerul bleumarin și pantalonii kaki. Ai fi zis că era rudă cu vreun Kennedy. Unul tuns castron. Mi-a zâmbit larg, copilăros, expunându-și toți dinții de culoarea fildeșului.

— Bună, a spus și s-a așezat dinaintea mea.

Până atunci mă așteptase stând într-o parte a ușii.

— Scuză-mă, mă hotărâsem să te aștept. Am auzit chicoteli.

— Ah, am spus privind peste umăr, mda. Îmi cer scuze pentru asta.

— Wow, Bianca! Ești foarte frumoasă!

— Nu, nu chiar, am răspuns, complet rușinată.

Niciun alt băiat în afara tatălui meu nu-mi mai spusese vreodată așa ceva.

— Sigur că ești, a continuat el. De ce te-aș minți?

— Nu știu.

Doamne, cât de penibilă eram! De ce nu puteam și eu să accept un compliment și gata? Poate-l puneam pe fugă chiar dinainte să înceapă întâlnirea, nu? Fir-ar, asta chiar ar fi fost de tot râsul! Mi-am dres vocea și am încercat să arăt ca și cum nu mi-ar fi venit să mă iau la palme.

— Și deci, gata de plecare? m-a întrebat Toby.

— Da.

Am pășit afară și am închis ușa în urma mea. Toby m-a luat de braț și m-a condus spre Taurus-ul lui argintiu, parcat lângă trotuar. Ba chiar mi-a deschis portiera, așa cum fac băieții din filmele vechi. Foarte elegant. Și iarăși nu m-am putut abține să mă întreb de ce naiba era interesat de mine? A pus cheia în contact, apoi s-a întors cu fața către mine și mi-a zâmbit. Zâmbetul era cu siguranță cea mai frumoasă trăsătură a lui. I-am răspuns la fel și am simțit niște furnicături în capul stomacului.

— Sper că-ți este foame, a rostit el.

— Sunt lihnită, am mințit, știind că eram mult prea emoționată să pot mânca ceva.

Până să plecăm de la Giovanni, un restaurant italianesc micuț din Oak Hill, mă simțeam deja mult mai destinsă. Mă calmasem treptat și reușisem chiar să mănânc un castron mic de paste fără carne. Am râs atât de mult, am sporovăit și m-am simțit așa de bine, că n-aș fi vrut să se termine întâlnirea, mai ales după ce Toby a achitat nota de plată. Din fericire pentru mine, și el simțea același lucru.

— Știi, a spus el acompaniat de sunetul clopoțelilor de la ușa închisă în urma noastră, nu e decât nouă și jumătate. Nu trebuie să te duc încă acasă... asta dacă nu vrei să mergi; dar e absolut în regulă dacă asta îți dorești.

— Nu, i-am răspuns, nu mă grăbesc să ajung acasă. Dar ce propui să facem?

— Păi, am putea să ne plimbăm, a sugerat Toby și a arătat trotuarul de o parte și de alta a străzii aglomerate. Știu că nu e prea interesant, dar am putea să ne uităm în vitrinele magazinelor sau...

I-am zâmbit:

— Sună bine.

— Excelent!

Și-a petrecut brațul pe sub al meu și am pornit să ne plimbăm pe trotuarul bine luminat. Trecuserăm deja de câteva magazine când am reînceput să vorbim. Mulțumesc lui Dumnezeu că a deschis el primul gura fiindcă, deși îmi trecuseră emoțiile, habar nu aveam ce să spun să nu mă fac complet de răs.

— Știi, mă gândeam că tu știi totul despre cum stă treaba cu facultatea mea, așa că aș vrea să știi și eu ce planuri ai tu. Ți-ai depus candidatura undeva anume? a întrebat.

— Da, am trimis formulare prin mai multe locuri, dar nu m-am hotărât încă. Cred că, de fapt, încă mai trag de timp.

— Știi pe ce o să mergi?

— Probabil că am să aleg jurnalismul, i-am răspuns. Dar nu știu sigur. Dintotdeauna mi-am dorit să fiu reporter la *New York Times*. Așa că mi-am depus candidatura la mai multe școli din Manhattan.

— În Mărul cel Mare, în New York, a zis el încuviințând. Ambițioasă.

— Mda, ei, stai să mă vezi când o să ajung ca tipa aia din *Diavolul se îmbracă de la Prada*, i-am răspuns. O ratată care-o să lucreze la cine știe ce revistă tâmpită de modă, când nu mi-aș dori nimic altceva decât să scriu despre evenimente de interes mondial sau să intervievez kongresmeni revoluționari, așa cum o să ajungi tu...

M-a privit cu un zâmbet luminos.

— Hei, tu n-ai cum să ajungi niciodată o ratată.

— În fine, am răs eu. Tu îți închipui că aș putea vreodată să scriu despre modă? O industrie în care mărimea 32 este considerată pentru grase? Nicio șansă. Aș ajunge să mă sinucid la scurt timp.

— Ceva îmi spune că vei fi foarte bună în orice ai să încerci să faci, a rostit el.

— Ceva îmi spune că mă cam lingușești pe ici-acolo, Toby. A ridicat din umeri.

— Poate, dar nu prea mult. Ești o tipă foarte mișto, Bianca. Spui lucrurilor pe nume, n-ai zice că ți-e vreodată frică să fii tu însăși, plus că ești democrată. Pe scala mea de valori asta e o chestie care te face extraordinară.

Recunosc, am simțit cum mă înroșesc. Puteți să mă învi-novățiți?

— Îți mulțumesc, Toby.

— Nu ai de ce să-mi mulțumești.

Doamne! Era omul perfect sau care era treaba? Drăguț, politicoș, simpatic... și mă mai și plăcea, dintr-un motiv necunoscut mie. Era ca și cum am fi fost făcuți unul pentru altul. Ca și cum ar fi fost acea piesă de puzzle care se potrivea cu a mea. Aș fi putut oare avea mai mult noroc de atât?

Afară bătea un vânt rece de martie, ceea ce m-a făcut să regret că le lăsasem pe Casey și Jessica să se ocupe de garderoba mea. Niciodată nu țineau cont de vreme când era vorba de îmbrăcăminte. Eram în picioarele goale și înghețasem (nu mă lăsaseră să-mi pun dres), iar materialul subțirel al bluzei nu mă apăra deloc de vânt. Am tremurat și mi-am petrecut brațele în jurul corpului, încercând să mă încălzesc.

— Hei, poftim, ia-l pe ăsta, a zis Toby, scoțându-și blazerul, așa cum se presupune că ar trebui să facă băieții, și întinzându-mi-l. Ar fi trebuit să-mi spui că ți-e frig.

— Mi-e bine.

— Nu te prosti, a zis, ajutându-mă să mi-l bag pe mâneci. Sincer acum, nu-mi doresc să ies la întâlnire cu o înghețată pe băț.

Întâlnire? Adică, da, asta era o întâlnire, dar de acum ne dădeam întâlniri? Nu mi se mai întâmplase asta, așa că nu prea știam. În orice caz, din clipa în care am auzit ce a spus, m-am simțit extrem de fericită și emoționată în același timp.

Toby m-a întors cu fața spre el și mi-a aranjat blazerul la umeri și în jurul gâtului.

— Mersi, am murmurat.

Ajunseserăm în fața unui anticariat vechi cu geamurile luminate de niște lampadare sofisticate, de modă veche, care se-mănau cu cele pe care le avea, pe vremuri, bunicul în living. Lumina se prelingea pe chipul oval al lui Toby, scânteind peste ramele ochelarilor și accentuându-i forma migdalată a ochilor nedezlipiți de mine.

Degetele continuau să-i stea agățate de gulerul blazerului. Și-a ridicat mâna de pe umeri și mi-a atins obrazul. M-a mângâiat cu degetul mare, iar și iar. S-a aplecat încet spre mine, oferindu-mi destul timp să-l opresc dacă mi-aș fi dorit. Da, sigur! Ca și cum exact asta mi-ar fi trecut mie prin cap, să-l opresc!

Și m-a sărutat. N-a fost un sărut cu limba, dar nici un pupic. Ci unul tandru, dulce și lung. Genul acela de sărut pe care mi-l dorisem de la Toby Tucker de când aveam cincisprezece ani și care fusese exact așa cum mi-l imaginasem până atunci. Avea niște buze moi și calde și felul în care le mișca peste ale mele îmi făcea stomacul s-o ia razna cu totul.

Bine, bine, recunosc, sunt de părere că etalarea în public a afecțiunii e o chestiune dezagreabilă, dar haideți și voi... Mă simțeam destul de aeriană să-mi mai pese de cine m-ar fi putut vedea. Deci, mda, mi-am lăsat deoparte pentru o clipă valorile morale și mi-am petrecut brațele în jurul gâtului său. Vreau să spun că dimineață mă puteam întoarce liniștită la cruciada mea împotriva giugiulelilor în public.

M-am furișat în casă pe la unșpe noaptea și l-am găsit pe tata așteptându-mă pe canapea. Mi-a zâmbit și a dat televizorul încet.

— Bună, gărgărițo.

— Bună, tată.

Am închis și încuiat ușa de la intrare, după care am continuat:

— Cum a fost la întâlnirea Alcoolicilor Anonimi?

— Ciudat, a admis el. E ciudat să o iau de la capăt... dar am să mă obișnuiesc. Dar la tine? Cum a fost întâlnirea?

— Superbă, am oftat.

Doamne, nu mă puteam opri din zâmbit. Tata avea să creadă că am pățit cine știe ce, vreo lobotomie, ceva de genul ăsta...

— Mă bucur, a spus el. Mai spune-mi o dată, cu cine ziceai că ai ieșit? Nu i-am reținut numele.

— Cu Toby Tucker.

— Tucker? a repetat tata. Cu băiatul lui Chaz Tucker? Ei, bravo, gărgărița mea. Chaz e-un tip de ispravă. Îl cunosc, e director tehnic la o companie din centru și vine mai tot timpul pe la noi pe la magazin. Sunt o familie minunată. Mă bucur să aud că și fiul lui e un băiat de treabă.

— Chiar este, am confirmat.

De sus s-a auzit o forfotă care ne-a făcut pe amândoi să ne ridicăm privirile spre tavan.

— Ah, a zis tata, clătinând din cap și privindu-mă, aproape că am uitat de ele. Au fost suspicios de tăcute toată seara.

— Mda, am spus. Cred c-ar trebui să urc înainte să facă Casey vreun atac de cord. Ne vedem mâine-dimineată, tati.

— Bine, a rostit el și s-a întins după telecomandă, dând sonorul mai tare la televizor. Noapte bună, gărgărițo.

Urcasem deja, dansând până pe la jumătatea treptelor, când tata m-a strigat din nou:

— Auzi, gărgărițo!

M-am oprit și m-am aplecat peste balustradă, privind în jos spre living.

— Da?

— Ce se mai aude cu Wesley?

Am înghețat și am simțit instantaneu cum încep să mă sufoc.

— Cu ci...cine?

— Cu amicul tău. Cel cu care ai...hm... ai fost în noaptea aia, a spus și m-a privit de jos în sus, de pe canapea, aranjându-și ochelarii. Nu prea mai vorbești despre el.

— Nu prea mai stăm împreună, i-am spus pe un ton menit să-i dea de înțeles că nu ar mai trebui să pună alte întrebări.

Toate fetele de-o seamă cu mine cunosc tonul ăla și-l folosesc deseori cu tații lor. De cele mai multe ori, ordinul nespus în mod explicit le este ascultat. Tata mă iubea și știa prea bine că nu era cazul să se amestece într-o tragedie din viața mea de licean. Om deștept!

— Ei, mă gândeam și eu așa...

— Biancaaa!

Ușa de la dormitor s-a dat de perete și dinăuntru a țopăit Jessica, îmbrăcată într-o pijama de-un portocaliu țipător. A venit alergând până la jumatea scărilor și m-a apucat de braț.

— Nu ne mai face să te așteptăm! Haide, treci și spune-ne tot.

La vederea Jessicăi, care strălucea de bucurie, aproape că mi-am scos din minte faptul că tata îl menționase pe Wesley.

Aproape.

— Noapte bună, domnule Piper! a strigat Jessica, și m-a tras după ea în dormitor.

După câțiva pași am simțit din nou cum prind aripi și mi-am readus aminte că tocmai fusesem la cea mai tare întâlnire cu băiatul visurilor mele. Am simțit cum mă cuprinde bucuria nebunească exprimată de prietenele mele de cum am pășit în cameră. Țipete, țopăieli, urale...

Aveam tot dreptul să fiu fericită. Chiar și noi, cinicii, merităm, din când în când, o noapte în care să ne facem de cap, nu?

22

Starea de bine m-a ținut tot timpul, până luni după-amiază. La urma urmei, nu exista nimic care să mă irite, nu? Nimic. Acasă totul revenise la normal. Prietenele mele nu mă mai târâseră după ele la *Nest* de câteva săptămâni bune. Ah, da, și tocmai avusesem întâlnire cu un băiat absolut perfect. Cine s-ar fi putut plânge?

— Nu cred că te-am văzut vreodată atât de fericită, a remarcat Casey în clipa în care ieșeam din parcare.

Avea vocea plină de avânt, un efect secundar nefericit al repetițiilor cu majoretele, și sălta de sus în jos pe scaunul de lângă mine.

— E o senzație așa de înviorătoare!

— Haide, Casey, dă-o-ncolo, vorbești de parcă până acum aș fi avut gânduri de sinucidere.

— Nu-i așa, a răspuns. Doar că în ultimul timp nu ai mai fost la fel de acră. E o schimbare foarte plăcută.

— Dar nu-s acră.

— Ba da, ești, a spus, și s-a aplecat să mă mângâie pe genunchi. Dar nu-i nicio problemă, Bia. Face parte din personalitatea ta.

Iar noi te acceptăm așa cum ești. Dar acum nu mai ești *deloc* acră și asta-i super tare! Nu o lua ca pe o insultă, te rog.

— În fine, am zis și m-a pufnit râsul.

— Vezi, uite! a strigat Casey. Zâmbești! Nu te poți abține, nu? Așa cum am spus mai devreme, ești mai fericită ca oricând.

— Bine, bine, probabil că ai și tu dreptate, am recunoscut.

Era oarecum adevărat. Le recâștigasem pe Casey și pe Jessica. Totul revenise la normal cu tata. De ce să mă plâng oare?

— Întotdeauna am, a zis.

S-a aplecat în față și a schimbat posturile de radio până a ajuns la un Top 40 de doi bani.

— Așa, deci, care mai e treaba cu tine și cu Toby? Ai vreo chestie demnă de bârfit?

— Nu prea. Vine după-amiază pe la mine.

— Ohoho!

S-a lăsat pe spate și mi-a făcut cu ochiul.

— Păi, asta mi se pare demn de bârfă. Sper că ți-ai făcut rost de niște prezervative extralargi, da?

— Termină! i-am zis. Nu de asta e vorba și știi și tu prea bine. Vine ca să lucrăm la referatele pentru Științele Guvernării. E...

Am fost întreruptă de sunetul telefonului așezat în suportul de pahare, care a început deodată să vibreze și să cânte zgomotos. Mi-am încleștat degetele de volan într-un gest automat. Știam al cui număr era setat pentru melodia aia și cele câteva acorduri mi-erau suficiente să-mi dea peste cap toată după-masa.

— Britney Spears? Ți-ai pus *Womanizer*¹ ca ton de apel? Doamne ferește, Bia, cred că-i vechi de prin 2008, a râs Casey de mine.

¹ *Womanizer*, cântec interpretat de Britney Spears, în traducere „bărbat afemeiat”.

N-am zis nimic.

— N-ai de gând să răspunzi?

— Nu.

— De ce?

— Fiindcă nu am chef să vorbesc cu el.

— Cu cine?

Nu i-am răspuns, drept care Casey a ridicat telefonul și a verificat ID-ul. I-am auzit oftatul slab. După câteva secunde, muzica s-a oprit, dar nu am reușit să-mi conving corpul să se relaxeze la loc. M-am simțit încordată și nervoasă și nu mă ajuta deloc să văd cum Casey nu-și dezlipea ochii de mine.

— Nu ai mai vorbit cu el?

— Nu, am bombănit.

— Din ziua în care te-am luat de la el de acasă?

— Îhâm.

— Ah, Bia, a oftat ea.

În mașină s-a lăsat tăcerea — asta dacă nu s-ar fi auzit vocea enervantă a cântăreței lipsită de talent de la radio, care era oricum prea ocupată să se plângă despre iubitul ei care o înșela, ca să-i mai pese de problemele mele.

— Ce crezi că vrea? m-a întrebat Casey în clipa în care cântecul s-a oprit. Părea cam amărâtă.

— După cum îl știu eu pe Wesley, probabil una mică, am mormăit. Nu e niciodată vorba de mai mult de atât.

— Păi, atunci, mai bine că n-ai răspuns.

Mi-a aruncat telefonul la loc, în suportul de pahare și și-a încrucișat brațele deasupra pieptului.

— Bia, să știi că nu te merită. Acum ești cu Toby, e un tip perfect pentru tine, care te tratează așa cum meriți... nu ca fraierul ăla.

O parte din mine ar fi vrut să o oprească. Să-l apere pe Wesley. Care nu mă tratase niciodată în vreun mod nepotrivit. Mă rog, îmi spusese la nesfârșit „Duffy”, ceea ce era de-a dreptul enervant și jignitor, dar în general se purtase bine cu mine.

Și totuși nu i-am spus lui Casey asta. Nu i-am spus nimic. Habar nu avea despre ultima mea noapte petrecută împreună cu Wesley și despre cât de apropiat îmi fusese timp de douăsprezece ore. Nu știa nici despre tata care reîncepuse să bea, și nici despre felul în care Wesley îmi luase apărarea. Erau niște lucruri pe care nu i le-aș fi putut povesti vreodată.

Era ofticată pe el din simplul motiv că se temea. Se temea că aș fi putut alerga înapoi la el și astfel să le dau uitării din nou pe amândouă, pe ea și pe Jessica. Iar dacă-l apăram pe Wesley nu aș fi ajutat-o nicidecum să-și calmeze neliniștile.

Și uite cum, în mintea lui Casey, Toby a ajuns de la statutul de tocilar la cel de erou, în doar câteva zile. Pentru simplul motiv că nu m-a despărțit de ea. Cu Toby nu-mi petreceam fiecare după-amiază, așa cum o făcusem cu Wesley. Sinceră să fiu, nici nu prea îmi doream una ca asta. Chestie care mă cam speria uneori, dar mi-am spus că așa o fi normal. Eram într-o relație sănătoasă, nu una de refulare precum cea de dinainte cu Wesley. Și pe moment chiar mă bucuram să-mi petrec timpul alături de amicele mele.

Am oprit pe aleea din fața casei lui Casey și-am apăsat pe butonul de deschidere automată a portierelor mașinii.

— Nu-ți mai face griji din cauza mea. Ai dreptate. Toby e minunat și m-a ajutat fantastic de mult să trec peste. Deja am făcut-o. Lucrurile au început să se schimbe în bine și pentru mine, așa că nu-ți mai face gânduri negre.

— Bine, a spus. Foarte bine. Păi, atunci, ne vedem mâine, Bia.

— Haide, pa.

A ieșit din mașină, iar eu am plecat, întrebându-mă dacă o mințisem sau nu. De fapt, nu prea știam nici eu.

Wesley m-a mai sunat o dată în drum spre casă. L-am ignorat. Fiindcă deja îmi mergea mult mai bine. Fiindcă îmi vedeam mai departe de viața mea. Fiindcă e periculos să conduci și să vorbești la telefonul mobil în același timp.

În clipa în care am văzut mașina lui Toby parcată în fața casei mele, mi l-am scos complet pe Wesley din cap. Tata nu venise încă de la serviciu, așa că el mă aștepta pe verandă, așezat pe trepte, cu o carte în brațe. Soarele îi sclipea în ramele ochelarilor, făcându-i strălucitori. Ca și cum ar fi fost un trofeu.

Am ieșit din mașină și m-am grăbit să ajung lângă el.

— Bună, i-am spus. Îmi cer scuze. A trebuit să o duc pe Casey acasă.

M-a privit zâmbind.

Nu era nicidecum un rânjet înfumurat.

M-am scuturat. Nu aveam de gând să-mi permit să-mi amintesc de Wesley, să-mi fie dor de el. Nu când îl aveam pe Toby. Pe Toby cel dulce, normal și cu zâmbet strălucitor.

— E-n regulă, a răspuns. Mă bucuram de vremea asta frumoasă. Primăvara e așa de imprevizibilă de obicei, a adăugat, punându-și semnul de carte printre paginile romanului din mână. E plăcut să mai fie și niște raze de soare.

— Brontë? l-am întrebat, văzând coperta cărții. *La răscruce de vânturi*? Dar, Toby, asta nu-i o carte pentru fete?

— Ai citit-o?

— Păi, nu, am recunoscut. Am citit *Jane Eyre*, care este în mod sigur plină de feminism timpuriu. Nu spun că asta ar fi o problemă. Eu personal sunt o feministă completă, dar mi se pare cam șubredă pentru un adolescent.

Toby a clătinat din cap.

— *Jane Eyre* e scrisă de Charlotte Brontë. *La răscruce de vânturi* e a lui Emily. Cele două surori sunt foarte, foarte diferite una de alta. E drept, *La răscruce de vânturi* e considerat un roman de dragoste, dar eu unul nu sunt de acord. E mai degrabă o poveste cu fantome, mult mai mult decât un romantism ieftin. Fiecare personaj este atroce și răsfățat și egoist... E ca și cum te-ai uita la un episod din *Gossip Girl* din anii 1800. Doar că, firește, cu mult mai puțin ridicol.

— Interesant, am bălmăjit, sâcâită pe mine însămi că mă uitam în secret la *Gossip Girl*, cu regularitate.

— Cred că nu-i o carte preferată de cei mai mulți băieți de-o seamă cu mine, a zis el, dar e una de referință. Ar trebui să o citești.

— Poate așa am să fac.

— Ar trebui.

I-am zâmbit și am clătinat din cap.

— Ești pregătit să intrăm sau nu?

— Normal.

A închis romanul și s-a ridicat în picioare.

— Ia-o înainte.

Am descuiat ușa și l-am lăsat să pășească primul, iar el s-a oprit imediat și s-a descălțat. Acum, nu c-am trăi ca porcii, fiindcă nu e așa, dar nimeni nu face așa ceva vreodată la noi acasă. Normal că am rămas impresionată.

— Unde o să lucrăm? m-a întrebat.

Dintr-odată mi-am dat seama că rămăsesem cu ochii lipiți de el, așa că mi-am mutat privirea:

— Păi, am spus, ca și cum nu ar fi fost de mare importanță, hm... la mine în cameră? E OK așa?

Doamne, sper să nu creadă că-s vreo obsedată, de mă holbez în halul ăsta la el!

— Dacă nu e niciun deranj, a răspuns el.

— Nu, nu-i nicio problemă. Haide sus.

M-a urmat pe scări. Am ajuns în dreptul dormitorului și am deschis ușa puțin, cât să verific dacă existau lucruri de care ar fi trebuit să mă rușinez (știți și voi, sutiene, chiloți etcetera, rătăcite pe podea). Convinsă că perimetrul era curat — și rugându-mă ca gestul meu să nu fi fost din cale afară de evident — am deschis ușa de tot și i-am făcut semn lui Toby să intre.

— Scuze, e cam deranj, am zis, privind teancul de haine curate, dar răvășite, care stăteau veșnic la picioarele patului.

Am încercat să nu mă gândesc la tipul care fusese ultima oară la mine în dormitor și la cât răsese de ticul meu nervos cu împachetatul hainelor. Oare Toby ce avea să creadă despre asta?

— E-n regulă.

Toby a mutat un teanc de cărți pe care uitasem să le returnez la bibliotecă de pe scaun pe birou. După care s-a așezat.

— Doar avem șaptesprezece ani. E normal să fie deranj în camere. Ar fi anormal altfel.

— Cam așa ceva, am spus, suindu-mă pe pat și trăgându-mi picioarele sub mine.

— Bianca, nu e nimic la tine care să mă deranjeze în vreun fel.

Am avut nevoie de toate forțele să reușesc să ignor o replică așa de banală. I-am răspuns cu un zâmbet și mi-am privit plapuma movulie. Niciodată până atunci nu mai primisem atâtea complimente de la o singură persoană și nu prea mă pricepeam să le primesc. În principiu, din cauza faptului că eram mereu prea ocupată să-mi bat joc de cât de penibile erau. Dar începeam să învăț și asta. Adevărul era că deja simțeam că mă înroșisem.

Nici măcar nu am observat că Toby s-a mutat, până nu s-a așezat chiar lângă mine.

— Iartă-mă, a zis, te-am făcut să te simți prost?

— Nu... ei bine, da, dar într-un sens bun al cuvântului.

— Dacă e într-un sens bun, atunci e bine.

S-a aplecat spre mine și m-a sărutat pe obraz, dar nu l-am lăsat să se oprească acolo. Mi-am întors capul și mi-am lipit buzele de ale lui chiar în clipa în care începea să se retragă. N-a mers pe cât de lin mi-aș fi dorit. Vreau să zic că aproape m-am lovit de ochelari preț de-o secundă, dar m-am prefăcut că nu observ.

Avea niște buze așa de moi, că m-am gândit dacă nu cumva folosea vreun balsam. Pe bune acum, nimeni nu are în mod natural buzele așa, nu? Probabil că el era dezgustat de ale mele care se simțeau tari și scorojite față de ale lui.

Chiar dacă nu lăsa să se vadă nimic. Și-a ridicat mâna pe brațul meu și a așezat-o pe umăr, trăgându-mă mai aproape de el. Câteva minute bune am stat pe pat și ne-am sărutat, până când euforia a fost întreruptă de sunetul telefonului meu.

La naiba!

Și, firește, era aceeași melodie a lui Britney Spears — ultima pe care doream s-o aud în clipele acelea — care părea să urle la mine. Toby s-a tras deoparte și a privit în jos spre locul în care-mi azvârlisem geanta. Văzând că nu mă mișc, s-a întors către mine cu sprâncenele ridicate.

— Ignori cumva pe cineva? m-a întrebat.

— Hm... mda.

— Ești sigură că nu vrei să răspunzi?

— Convinsă.

Și fără să-i mai las timp să-mi mai pună și alte întrebări, l-am sărutat din nou. Mai apăsât, de data asta. A ezitat o

fracțiune de secundă, dar mi-a răspuns. Bâjbâind, i-am scos ochelarii și i-am așezat pe noptiera de lângă pat, apoi ne-am răsucit mâinile unul în jurul altuia, din ce în ce mai adânciți în sărut.

L-am tras pe pernă alături de mine. Nu era loc pentru amândoi în patul meu, așa că a fost nevoit să stea pe jumătate deasupra mea. Una din mâini îmi mângâia părul, cealaltă mi se odihnea pe cot.

Nu încerca să-mi atingă sânul, nu-și furișa mâna pe sub cămașă și nici nu încerca să-mi desfacă blugii.

Sinceră să fiu, Toby nu încerca nimic riscant. Cumva, aveam senzația că eu urma să fac toate mișcările importante, ca de exemplu, să-i desfac nasturii cămășii, ceea ce am și făcut.

O clipă m-am întrebat dacă nu cumva ezita din cauza mea. Pentru că eram Duff. Și nu mă găsea atrăgătoare. Deși îmi făcuse nenumărate complimente, nu simțeam că mă dorea cu adevărat. Nu așa cum o arăta Wesley.

Nu. Știam că nu era corect. Normal că și Toby își dorea toate cele — era și el un adolescent ca toți ceilalți, la urma urmei — doar că era un gentleman perfect. Un băiat răbdător și respectuos care nu dorea să treacă peste nicio limită. Plus că ieșeam împreună doar de câteva zile.

Oare mă comportam ca o desfrânată? Fiindcă ne vedeam de numai, câte oare, patru zile, iar eu deja mă tăvăleam cu el în patul meu de dimensiuni microscopice? Nu cumva relația mea cu Wesley îmi distorsionase complet percepția despre sex?

Sau așa făceau toate fetele?

Vikki se culca de la prima întâlnire cu cei mai mulți dintre băieți. Și, normal, toată școala o considera pe Vikki o fufă. Casey, la rândul ei, se culcase cu Zack după numai o săptămână de întâlniri. La vremea aia Casey avea cincisprezece ani, iar

Zack a fost primul ei iubit adevărat. Sigur că era naivă și prostuță, iar pe urmă a recunoscut fără nicio ezitare că făcuse o greșeală capitală.

Eu știam însă că nu aveam să mă simt așa cu Toby. La urma urmei, eu eram cea care grăbea evenimentele. Eu *voiam* să merg mai departe cu el. Fiindcă îmi plăcea de el. Pentru că era simpatic și dulce. Și nu-i era rușine să se știe că ieșim împreună. Nu găseam vreun motiv serios să *nu* mă culc cu el.

Fir-ar, nu-mi doream decât să încetez cu atâtea gânduri. L-am sărutat și mai apăsât, l-am tras mai aproape încercând să recreez senzația de amorțeală a minții pe care o simțisem mai demult... cu Wesley. Nu mergea. Nu-mi puteam opri șirul gândurilor.

Am desfăcut restul nasturilor de la cămașa lui Toby și l-am ajutat să și-o arunce pe podea. Era destul de uscățiv și cam fără mușchi — Casey l-ar fi numit probabil „slăbănog ca un model”. Măinile lui au început temătoare să-mi ridice marginea tricoului. În același mod precum săruta, în permanență îngrijorat ca nu cumva să fi sărit calul. Mi-am petrecut un picior pe după mijlocul lui și mi-am lipit trupul de al lui. Fără limite. Poate că nu mai existau limite. Poate ca nici nu avusesem vreodată așa ceva.

Dumnezeu știe cât timp am stat și ne-am sărutat prin pat, căci ne-am scos hainele într-un ritm de melc. Deja îmi pierdusem răsuflarea până când s-a hotărât el să-mi tragă tricoul peste cap și să-l trimită ghemotoc pe covor. Și deși o parte din mine îi era recunoscătoare pentru răbdare, nu m-am putut abține să nu mă gândesc „*Ți-a luat cam mult*”.

I-am simțit mâna dreaptă înaintând centimetru cu centimetru — precum o țestoasă — către închizătoarea de la sutien. În ritmul ăsta, se făcea miezul nopții până mi-l scotea și nu știu

de ce eram nerăbdătoare și dornică de acțiune mai rapid. Voiam să mă simt atrăgătoare și dorită. Voiam *să nu mă mai gândesc la nimic*. Așa că l-am împins deoparte și m-am ridicat, dar mi-am ținut picioarele nemișcate din jurul lui. Amândoi cu respirațiile întretăiate, ne priveam.

— Ești sigură de asta? a șoptit Toby.

— Foarte.

M-am întins să-mi desfac sutienul, dar exact în momentul în care am prins clapeta cu degetul am auzit un ciocănit în ușa de la cameră.

— Bianca?

Și Toby, și eu am sărit. Gâturile ni s-au sucit înspre ușa care tocmai se deschidea.

Împietrit în prag, Wesley Rush ne privea pe amândoi.

23

— Fir-ar, am bombănit, în timp ce eu și Toby depuneam eforturi notabile să ne descâlcim unul de altul.

Toby s-a ridicat imediat din pat și și-a luat cămașa de pe jos, cu fața roșie ca focul. M-am aplecat și mi-am ridicat și eu tricoul.

— Wesley, cum ai intrat aici? l-am luat la întrebări.

— Ușa de la intrare era descuiată, a zis el. Nu mi-ai răspuns când am bătut la ușă... Acum înțeleg de ce.

Ochii mari și cenușii erau măriți de ceea ce puteam doar bănuși că era o stare de șoc ce se transforma rapid în dezgust, în timp ce-l privea pe Toby drept în față.

De ce era șocat?

Fiindcă nu și-ar fi putut imagina vreodată c-ar exista cineva dornic să se sărute cu o Duff?

— Bine, bine, dar ce cauți tu aici? l-am întrebat, simțind un atac subit de furie curgându-mi prin vene.

Mi-am tras tricoul peste cap și m-am ridicat.

— Nu mi-ai răspuns la telefon, a murmurat Wesley. Am fost îngrijorat, dar se pare că nu ai nimic.

L-a țintuit din priviri pe Toby, după care a revenit asupra mea.

— Am greșit, îmi cer scuze.

Furios și rănit.

Nu mai pricepeam nimic.

I-am aruncat o privire lui Toby. Își pusese cămașa, dar era neîncheiat la nasturi și-și privea stânjenit picioarele.

— Știi ce, i-am spus.

M-a privit.

— Mă întorc imediat, bine?

A încuviințat.

L-am împins pe Wesley pe hol cu o mână și-am închis ușa dormitorului în urma mea cu cealaltă.

— Doamne sfinte, Wesley, am șuiertat iritată, împingându-l în jos pe scări. Am știut dintotdeauna că ești un pervers, dar chiar să ajungi să mă privești în timp ce...? Ai atins un nivel absolut nou de ciudățenie.

Am presupus că urma să vină cu o replică la toată tirada asta. O chestie arogantă și încrezută. Sau să mă ia peste picior, așa cum o făcea de fiecare dată. Dar el continua să mă studieze cu un aer serios pe chip. Nu era deloc răspunsul pe care l-aș fi așteptat de la Wesley.

Tăcere.

— Și deci, a zis el într-un târziu, tu și cu Tucker sunteți împreună acum?

— Da, i-am răspuns cam nesigură. Da, suntem.

— Când s-a petrecut asta?

— Săptămâna trecută, nu că ar fi treaba ta.

Altă împunsătură. O nouă încercare de a reveni la conversațiile noastre normale.

N-a mușcat din momeală.

— Da, sigur, scuză-mă.

Părea atât de neobișnuit! Atât de diferit de Wesley cel calm și sigur pe sine cu care mă obișnuisem!

— Wesley, de ce ai venit aici?

— Ți-am spus, mi-am făcut griji. De o săptămână întreagă mă tot eviți la școală, iar azi când te-am sunat, nu mi-ai răspuns la telefon. Am crezut că s-a petrecut ceva cu tatăl tău. Așa că am venit să mă asigur că ești în regulă.

Mi-am mușcat buza de jos și-am simțit cum mă cuprinde un val de vină.

— Drăguț din partea ta, am murmurat. Dar sunt bine. Tata și-a cerut scuze pentru noaptea aia și a reînceput să meargă la întâlnirile Alcoolicilor Anonimi, așa că...

— Și când aveai de gând să-mi spui?

— Pentru ce s-o fac?

— Pentru că-mi pasă! a strigat Wesley.

Vorbele lui s-au lovit de mine, înghețându-mă pentru o clipă.

— Îmi fac griji pentru tine de săptămâna trecută, de când ai fugit de la mine de acasă! Bianca, nici măcar nu mi-ai spus de ce ai plecat. Ce ar fi trebuit să fac? Să presupun că ești în regulă?

— Doamne, am șoptit, iartă-mă, nu m-am...

— Eu îmi fac griji pentru tine și tu te culci cu arogantul ăla de...

— Hei! am strigat la el. Nu-l băga pe Toby în chestia asta.

— De ce încerci să mă eviți? m-a întrebat.

— Nu încerc să te evit.

— Nu mă minți, a zis Wesley. Ai făcut tot ce ai putut să stai cât mai departe de mine. Nici măcar nu te uiți înspre mine la ore și dacă mă vezi că mă apropii o iei la goană pe coridor. Nici măcar când mă urai nu te comportai în halul ăsta. Mă amenințai că mă înjunghii, dar niciodată nu...

— Încă te mai urăsc! m-am răstit eu la el. Mă scoți din minți! Te porți de parcă ți-aș fi datoare cu ceva. Uite ce-i, Wesley, îmi

pare rău că te-am făcut să te îngrijorezi, dar nu mai pot sta în preajma ta. M-ai ajutat să scap de problemele mele o perioadă de timp și-ți sunt recunoscătoare, acum a venit însă momentul să dau piept cu realitatea. Nu mai pot fugi la nesfârșit.

— Dar asta este exact ce faci acum, a șuierat Wesley. Dai bir cu fugiții.

— Poftim?

— Nu te mai preface, Bianca, a spus el. Ești destul de deșteaptă, și la fel sunt și eu. M-am prins, într-un târziu, ce ai vrut să spui atunci când ai plecat. Mi-ai spus că ești ca Hester. Acum am priceput. Prima dată când ai venit la mine acasă, în ziua în care am scris lucrarea aia, mi-ai spus că Hester încerca să scape. Și că totul a prins-o din urmă, într-un târziu, nu-i așa? Și pe tine te-a prins ceva din urmă, numai că tu iar fugi. Doar că de data asta, el — a spus Wesley arătând spre ușa de la dormitorul meu —, el este porțița ta de scăpare.

A făcut un pas spre mine, obligându-mă să-mi dau și mai mult capul pe spate ca să-i văd fața.

— Recunoaște, Duffy.

— Ce să recunosc?

— Că fugi de mine, a rostit el. Ți-ai dat seama că te-ai îndrăgostit de mine și-ai dat bir cu fugiții, fiindcă te-ai speriat de moarte.

Am fornăit a batjocură, ca și cum ar fi fost absolut ridicol ceea ce spunea — dorindu-mi, de fapt, să fi fost ridicol — mi-am dat ochii peste cap și m-am tras mai în spate să-i arăt că nu mă poate intimida, că nu avea dreptate.

— Ei, pe naiba! Haide, Wesley, revino-ți! Ești atât de dramatic! Nu suntem într-o telenovelă lacrimogenă.

— Știi că e adevărat.

— Și chiar dacă ar fi, am țipat eu la el, ce mai contează? Tu te poți culca cu oricine vrei, Wesley. Ce contează că eu îmi vād de ale mele? Și ce dacă am anumite sentimente față de tine? Pentru tine nu am fost decât una care ți-a trecut prin pat. Nu ai fi niciodată în stare să îmi fii credincios. Nimănui, de altfel, dar mai ales nu uneia ca Duffy. Nici măcar nu mă găsești atrăgătoare.

— Ce rahat, a mormăit el fără să mă piardă din ochi și s-a apropiat de mine.

Era așa de aproape! Aveam spatele lipit de perete, iar Wesley era la câțiva centimetri distanță. Nu trecuse decât o săptămână, dar aveam senzația că de ani de zile nu mă mai aflasem atât de aproape de el. Am simțit cum mă cutremură un fior pe șira spinării, amintindu-mi felul în care mă făceau mâinile lui să mă simt. Felul în care mă făcuse mereu să mă simt, dorită, chiar dacă mi se adresa cu Duff. Oare? Mă considera oare atrăgătoare, deși mă poreclise așa? Cum? De ce?

— Și-atunci, de ce-mi spui așa? i-am șoptit. Știi cât de mult mă doare? De fiecare dată când îmi spui Duffy, știi cât de aiurea mă faci să mă simt?

Wesley a părut surprins.

— Poftim?

— De fiecare dată când mă strigi așa, am continuat, îmi spui de fapt cât de puțin ții la mine. Cât de urâtă sunt! Doamne Dumnezeule, cum să mă găsești atrăgătoare când mă faci de fiecare dată să mă simt neimportantă? am șuiert printre dinții încleștați.

— Dar nu am...

Și-a plecat ochii și a rămas o clipă cu privirea spre pantofi. Mi-am dat seama că se simțea vinovat.

— Bianca, îmi cer scuze, a spus, privindu-mă din nou în ochi. Nu am vrut, a continuat apoi, întinzând o mână să mă atingă.

— Nu, l-am oprit și m-am scuturat, îndepărtându-mă de el. M-am tras deoparte și m-am îndepărtat de perete. Nu aveam de gând să mă las încolțită. Nu voiam să-l las să aibă putere asupra mea și aici.

— Oprește-te, Wesley.

Nu mai conta dacă o parte din el mă considera atrăgătoare. Asta nu avea ce să mai schimbe. Eram doar o altă tipă cu care se culcase. Una din multele.

— N-am însemnat nimic pentru tine.

— Și atunci, de ce crezi că mă aflu aici? m-a întrebat întorcându-se cu fața la mine, din nou. Pentru ce naiba sunt aici, Bianca?

I-am privit cu dispreț chipul împietrit.

— Am să-ți spun eu de ce. Părinții tăi te lasă singur o grămadă de timp, așa că nu faci nimic altceva decât să ți-l umpli cu aventuri lipsite de importanță. Cu tipe față de care nu o să ai niciodată vreun sentiment serios — fete care practic te adoră — fiindcă nu ai vrea să te lase vreodată baltă. Singurul motiv pentru care ești aici este acela că nu suporti ideea că există cineva în stare să te părăsească. Egoul tău cel sensibil nu se poate descurca cu așa ceva și e mai ușor să mă faci pe mine să-mi fie dor de tine, decât să-i faci pe ai tăi să se întoarcă acasă.

A rămas mut, privindu-mă câteva secunde și încleștându-și vizibil fălcile.

— Spune, Wesley, am nimerit? m-am rățoit la el. Te-am înțeles pe cât de bine crezi tu că m-ai înțeles pe mine?

M-a mâncat din priviri câteva minute — lungi de tot — după care s-a tras înapoi.

— Bine, a mormăit el. Dacă așa vrei tu, am să plec.

— Da, i-am răspuns, așa ar trebui.

S-a întors și a ieșit în goană din casă. Am auzit ușa de la intrare trântindu-se și am știut că plecase. Pentru totdeauna. Am tras adânc și calm câteva guri de aer să-mi limpezesc min-
tea și m-am dus înapoi în dormitor, unde mă aștepta Toby.

— Salut, i-am spus oftând și m-am așezat lângă el, pe pat. Îmi pare foarte rău pentru toată scena asta.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat. Nu am vrut să trag cu urechea, dar am auzit destule țipete. E totul în regulă, ți-e bine?

— Da, sunt bine, i-am răspuns. E o poveste lungă și încâlcită.

— Bine, dacă vrei vreodată să vorbești despre asta, a spus Toby, potrivindu-și ochelarii și zâmbindu-mi tulburat, am tot timpul să te ascult.

— Mersi, i-am spus. Dar sunt bine. Cu toții avem bube-n cap, nu?

Mda, toți în afară de tine, Toby.

— Exact, s-a arătat el de acord.

Apoi s-a aplecat spre mine și m-a sărutat cu blândețe.

— Îmi pare rău că am fost întrerupt.

— Și mie.

Și-a lipit din nou buzele de ale mele, dar nu mă mai puteam bucura. Mă gândeam numai la Wesley. La cât de îndurerat păruse. Dar exact asta îmi dorisem atunci când îl părăsisem, nu? Să îl doară și pe el puțin. Să-i fie dor de mine. Am încercat să mi-l scot din cap, voind mai mult ca orice să mă pierd în brațele lui Toby. Nu am putut.

Nu așa cum reușeam să mă pierd cu Wesley.

M-am retras, dezgustată de mine însămi. Cum naiba de mă gândeam la Wesley când mă sărutam cu un tip precum Toby Tucker? Ce se petrecea cu mine?

— S-a întâmplat ceva? a întrebat Toby.

— Nu, nimic, am mințit. Doar că... probabil c-ar fi timpul să ne apucăm să căutăm informații pentru referate.

— Ai dreptate.

Nu părea deloc iritat, supărat sau frustrat de refuzul meu. Avea maniere impecabile. Și un zâmbet perfect. Era băiatul perfect.

Și-atunci, eu de ce nu eram *perfect* fericită?

24

Următoarele zile nu mi l-am putut scoate pe Wesley din cap, ceea ce m-a făcut să trec printr-o perioadă extrem de proastă — mult mai proastă decât de obicei, adică.

Nu voiam să mă gândesc la el. Ci la Toby, care era mult prea bun pentru mine, după toate aparențele. Toby a observat imediat că eram arțăgoasă, dar în loc să mă bată la cap despre motiv, mă strângea de mână, îmi săruta obrazul și-mi aducea bomboane, sperând să mă facă din nou să zâmbesc. Cum de mă puteam gândi la un alt tip — la unul enervant, egoist și afemeiat — când aveam în fața mea un om absolut minunat? Poate c-ar fi trebuit să-mi dea cineva câteva palme sau să mă pună pe vreun tratament șoc, din cel pe care-l dau nebunilor prin filme. Poate așa mi-aș fi revenit și eu în simțiri.

Wesley părea să fie pretutindeni. Se urca în mașină exact când ieșeam eu din parcare, sau stătea la trei metri înaintea mea la coadă la masă. Știți cât de greu este să uiți de existența cuiva atunci când îți iese mereu în cale? Greu ca naiba! O secundă mi-a trecut prin cap că făcea asta special, că mă urmărea, dar am renunțat la idee de cum mi-am dat seama că nici nu se mai

uita la mine. De parcă ar fi fost prea furios de chestiile pe care i le spusese.

Ar fi trebuit să mă simt ușurată că nu-și mai ațintea privirile grețoase asupra mea, dar nu așa a fost. Mă durea.

De câte ori îl vedeam pe Wesley, simțeam cum mă inundă un val de sentimente. Furie, tristețe, iritare, regret, dorință și, mai rău decât toate, vină. Știam că nu ar fi trebuit să-i spun toate lucrurile alea despre felul în care se atașa de fete — chiar dacă erau întru totul adevărate. În ciuda dorinței de a-mi cere scuze, am continuat să-mi țin gura ferecată. Sincer, mai bine mă împăcam cu ideea că eram o persoană îngrozitoare, decât să mai trec printr-o conversație la fel de neplăcută cu el.

Nu am putut însă evita conversația cu sora lui.

Într-o dimineață eram în bibliotecă, încercând să-mi găsesc o carte care să nu fie despre vampiri romantici sau despre copii care zburau pe dragoni, când am văzut-o apropiindu-se pe Amy. Vă jur, se mișca într-o asemenea liniște, că nu am avut nici cea mai mică șansă să mă fac nevăzută. Într-o clipă eram singură, în cealaltă era chiar lângă mine. M-am simțit prinsă în capcană.

— Bi-Bianca, s-a bâlbâit ea.

Își frângea mâinile și se uita în pământ, de parcă discuția noastră ar fi putut să o omoare.

— Ah! Hei, Amy, bună!

Am pus la loc pe raft cartea la care mă uitam.

— Ce mai faci?

Îmi țineam chipul îndreptat în altă direcție, prefăcându-mă că scanez titlurile din fața mea. Nu voiam să mă uit direct la ea. În primul rând pentru că semăna mult prea bine cu frate-său, iar eu încercam (și dădeam greș cu succes) să-l uit. În al doilea

rând, nu suportam să-i privesc ochii, știind că avea să mă săgeteze cu ei. Și nu aș fi avut de ce s-o învinovățesc.

Ei, bine, nu prea mergea să mi-o imaginez pe Amy cea mică și timidă săgetând nimic, dar totuși.

— Știi, am, hm... am ceva să-ți spun, a zis încercând să-și păstreze un ton hotărât.

Sau poate că Amy era supărată pe mine pentru că-i facilitasem lui Wesley stilul de viață. Poate că voia să mă acuze pe mine pentru faptul că ei doi se distanțaseră.

Și dacă despre asta era vorba, aveam de gând să îl apăr. Să-i spun că bunică-sa nu i-l prezenta deloc pe Wesley așa cum era el, de fapt. Că nu era băiat rău — și mai ales nu era deloc un frate rău. Știam, însă, că nu trebuia să mă bag în treburile lor. Nu era treaba mea să rezolv problemele familiei lui. Mai ales că nu mai făcea deloc parte din viața mea.

— Bine, spune-mi.

Acum începe, mi-am spus. Indiferent ce-ți va spune, ai grijă să nu plângi.

— Eu vreau să... să, a spus ea și a tras adânc aer în piept. Să îți mulțumesc.

— Hm?

M-am răsucit să o văd mai bine. Mai mult ca sigur că nu auzisem bine. Altfel nu se putea.

— Mulțumesc, a repetat ea. Pentru Wesley. Este... este complet diferit acum și știu că e din cauza ta. Eu... îți sunt recunoscătoare, așa că mulțumesc.

Înainte să-i pot cere o explicație detaliată — vorbită mai rar să o înțeleg și eu — Amy s-a întors pe călcâie și s-a îndepărtat în grabă, clătinându-și buclele șatene pe umeri.

Am rămas în mijlocul bibliotecii complet confuză.

Și ziua a devenit din ce în ce mai proastă.

N-am fost deloc surprinsă să-l văd pe Wesley făcându-și apariția de după colț, imediat după pauza mare, în timp ce eu îmi scoteam caietele din dulapul de pe hol. Așa cum spuneam, era pretutindeni. Venea însoțit de Vikki care-i stătea atârnată de braț și-și bălăngănea părul precum fetele care fac reclamă la șampon. Râdea, dar puteam să fac pariu pe toții banii pe care-i aveam că Wesley nu-i spusese nimic atât de amuzant. Nu voia decât să-i gâdile amorul propriu... de parcă mai era cazul de așa ceva.

— Hai aici, a chicotit ea, trăgându-l într-un intrând, la trei-patru metri distanță de mine. Vreau să vorbim ceva.

Să vorbești, mi-am spus. Mda, nu prea cred una ca asta.

Jur că nu am vrut să trag cu urechea. Știam că dacă-i aud flirtând urma să devin și mai agitată, numai că vocea pițigăiată a lui Vikki dublată de faptul că stăteau îndeajuns de aproape cât să-i aud a trezit o parte masochistă din mine, care nu s-a putut abține. Drept care, am început să-mi aranjez cărțile din fundul dulapului, încercând totuși să fac îndeajuns zgomot ca să nu le aud conversația.

— Ce faci la bal? a întrebat Vikki.

— N-am planuri, a răspuns Wesley.

Mi-am răsfoit cu zgomot foile, sperând că dacă nu le voi putea acoperi cuvintele, își vor da ei seama că sunt acolo și-și vor muta în altă parte ședința de giugiulit. De fapt, nu se pipăiau încă, dar îi cunoșteam pe amândoi îndeajuns de bine încât să știu că nu mai aveau mult până acolo.

— Bine atunci, a spus Vikki care ori nu mă auzise, ori nu îi păsa. Mă gândeam că poate n-ar fi rău să mergem împreună.

N-a fost nevoie să mă uit; știam că-și plimba unghiile lungi, date cu oja, de-a lungul brațului lui Wesley. Vikki folosea aceleași mișcări cu fiecare tip.

— Și poate după ce se terminăm dansul o să fim puțin singuri... la tine acasă, ce zici?

Am simțit realmente că-mi vine să vărs. Mi-am apucat cărțile, am trântit ușa dulapului și m-am pregătit s-o iau la goană spre clasă înainte să-l aud pe Wesley răspunzându-i cu „Da”. *N-aveau decât să stea unul cu altul*, am gândit amărâtă. *BTS¹ cât cuprinde!* Numai că Wesley i-a răspuns înainte să apuc eu să fac vreun pas.

— Nu cred, Vikki.

Am înghețat.

Cum? *Cum?* Dați puțin banda înapoi, vă rog. Wesley tocmai refuzase o fată? Una care era perfect de acord să se culce cu el oricând, oriunde? Cred că visam.

Și Vikki trecea printr-o experiență similară cu a mea.

— Cum? Ce vrei să spui?

— Nu sunt interesat, a zis Wesley. Dar sunt sigur că sunt destui alți băieți cărora le-ar face plăcere să meargă cu tine. Iartă-mă.

— Ah, a spus Vikki, împleticindu-se din alcov cu un aer de durere și surprindere deopotrivă. Nu-i nimic, e hm... în regulă. Mă gândeam doar să-ți fac o ofertă, a zis, ezitând o clipă. Ne vedem mai târziu, bine? Trebuie să ajung la oră. Pa, a adăugat ea și s-a îndepărtat de el, pe coridor, complet confuză.

Nu era singura, de altminteri. Oare asta să fi fost diferența despre care vorbise Amy? Dintr-odată Wesley nu mai era la fel de afemeiat? Și dacă da, de ce ar fi fost din cauza mea?

Am rămas nemișcată, iar el a ieșit din nișă. Și pentru prima dată în câteva zile m-a privit. Și-a unit privirea cu a mea. Undeva în colțul gurii i se zărea un zâmbet slab, dar nu-i puteam citi

¹ Boală cu transmitere sexuală

expresia din ochi. Înțelegeam totuși că nu era supărat. Fapt care mi-a făcut instantaneu mușchii să se detensioneze.

Știind că nu era ofțicat pe mine, m-am simțit mai puțin vinovată, doar puțin. Faptul că-i spusese niște chestii atât de dure rămânea. În secunda în care i-am susținut privirea m-am gândit să mă apuc să-i explic, să-mi cer scuze. M-am gândit doar, căci nu am scos un cuvânt.

Wesley a făcut un pas spre mine și-n clipa aceea mi-am amintit cine eram eu și cine era el. Cu toate că fusese absolut surprinzător gestul lui Wesley, că o refuzase pe Vikki, nimic din toate astea nu schimba faptul că eu nu aveam nici cea mai mică șansă cu el. N-ar fi acceptat nicicând o relație serioasă, mai ales cu mine. Plus că eu deja mă vedeam cu Toby. Știam sigur că dacă reîncepeam să comunic cu Wesley aveam să-mi complic din nou viața. Nu aveam de gând să mă mai pedepsesc astfel.

M-am învârtit pe călcâie și-am luat-o la fugă pe coridor, prefăcându-mă că nu-l aud strigând în urma mea. Am încetinit numai când am ajuns pe un alt coridor unde l-am zărit pe Toby (deja iubitul meu? Nu știam cum să-l consider...) așteptându-mă lângă un automat de snack-uri vechi și stricat. Mi-a zâmbit, potrivindu-și ochelarii și-am știut că-i făcea cu adevărat plăcere să mă vadă. Eram oare și eu la fel de bucuroasă să-l văd? Da. Sigur că eram, dar zâmbetul de pe chipul meu părea complet artificial.

Toby și-a petrecut un braț pe după umerii mei când am ajuns aproape de el.

— Salut!

— Salut, i-am răspuns cu un suspin.

S-a aplecat spre mine și m-a sărutat scurt pe buze, după care a întrebat:

— E în regulă dacă te conduc la sala de curs?

Am privit peste umăr și-am observat holul golit deja pe jumătate.

— Sigur, am murmurat reîntorcându-mă cu fața la el.

Mi-am sprijinit capul de umărul lui.

— Sună minunat.

Câteva zile mai târziu m-am trezit că Jessica mă aștepta să ies de la ora de analiză matematică.

— Putem sta puțin de vorbă până ajungem la sala de engleză? m-a întrebat, fără să mai țopăie sau să dea din coadă, ca de obicei.

Știam că era ceva în neregulă, după felul în care-și mușca buza de jos.

— Hm... sigur că da, am zis și mi-am mutat cărțile la subrațul drept.

Începusem să devin nesigură pe mine la vederea aerului solemn pe care-l avea.

— S-a petrecut ceva?

Ne-am făcut împreună loc pe holurile pline de elevi, încercând să nu-i călcăm pe prea mulți pe degetele de la picioare. Am așteptat-o să deschidă gura, simțind cum devin din ce în ce mai curioasă și mai nerăbdătoare. Nu voiam decât să-i spun: „Grăbește-te odată! Haide, dă-i drumul!” Din fericire, a început să vorbească înainte să-mi pierd legendara răbdare limitată.

— Este vorba despre tine și Toby. Nu cred că vă potriviți unul cu altul, a spus ea cu o asemenea rapiditate că nu am fost convinsă că am auzit-o din prima. Iartă-mă, Bianca, a gemut ea. Știi că nu-i treaba mea, dar nu văd nicio scânteie între voi doi, înțelegi? Casey nu e deloc de acord cu asta, ea crede că îți e mult mai bine cu Toby. Probabil că are dreptate, dar eu... nu

știi cum să-ți zic. Nu pari tu cea adevărată atunci când ești cu el. Te rog, nu te supăra pe mine că ți-am spus.

Am scuturat din cap, încercând să nu mă las doborâtă de o dorință puternică de a izbucni în hohote de râs. Despre asta își făcuse ea griji? Eu chiar crezusem că a murit cineva sau că i-a interzis maică-sa să mai vină la bal. În schimb, iată că ea își făcuse griji din pricina mea!

— Jessica, nu-s deloc supărată pe tine.

— Ah, ce bine, a oftat ea. Am fost speriată că s-ar putea să te oftic pe mine dacă-ți spun.

Arș! Atât de scorpie eram? Atât de oribilă că-i era teamă uneia din prietenele mele cele mai bune să-mi spună ce crede, ca să nu încep să urlu sau să fac ca toate alea? Doamne, acum chiar mă simțeam de doi bani!

— Nu se pune problema că nu-l plac pe Toby, a continuat ea. Îl plac. E dulce și se poartă foarte frumos cu tine, și știu că ai nevoie de așa ceva după... după frate-meu.

Cred că mi-a stat inima în loc o secundă. M-am oprit în loc și după o pauză de șoc m-am răsucit spre ea.

— Cum de...? am izbutit să șoptesc.

— Mi-a spus Jake, a răspuns. Îi povesteam despre prietenele mele și-am amintit de tine și atunci mi-a spus despre ce s-a întâmplat între voi acum câțiva ani. Îi pare foarte rău acum și vrea să-ți cer scuze, dar nu am avut chef să aduc vorba despre el. Îmi pare rău, Bianca. Cred că-ți este foarte greu să fi prietena mea, după ce ți-a făcut Jake.

— Nu e vina ta.

— Nu pot să cred că nu ai spus nimic. Cred că numai la asta ți-a stat mintea cât a fost Jake în vizită. De ce nu ai vorbit cu mine?

— N-am vrut să nu mai ții la frate-tău, i-am răspuns. Știu cât de mult îl iubești și nu am vrut să stric legătura asta dintre voi doi.

Jessica nu mi-a răspuns. A pășit în față, apoi și-a încolăcit brațele în jurul meu, strângându-mă cât de mult se putea. A fost o senzație puțin ciudata la început, mai ales că sânii ei imenși practic mă asfixiau, dar treptat m-am lăsat îmbrățișată. Mi-am petrecut brațele pe după mijlocul ei și am îmbrățișat-o și eu. Mă simțeam cea mai norocoasă din lume să știu că aveam pe cineva în stare să mă țină așa în brațe, fără nimic altceva de câștigat de pe urma acestui gest.

— Te iubesc, Bianca.

— Hm, poftim, ce a fost asta?

Jessica mi-a dat drumul și s-a tras un pas în spate.

— Te iubesc. Și pe tine, și pe Casey. Sunteți cele mai bune prietene pe care le-am avut vreodată și nici nu vreau să mă gândesc unde aș fi ajuns dacă nu m-ați fi găsit din primul an, a zis, privind-și picioarele. Voi două încercați de fiecare dată să mă protejați. Uite, de pildă cu chestia asta, că nu mi-ați spus ce nesimțit a fost frate-meu. Vreau să fac și eu același lucru pentru tine.

— Jessica, e tare drăguț ce spui.

— De asta îți și spun, a continuat ea. Știu că Toby e-un băiat drăguț și că te place, dar nu văd nicio legătură între voi doi. Nu mă înțelege greșit, sunt încântată că-ți petreci din nou timpul cu mine și cu Casey și cred că e chiar mișto că și el mai stă cu noi toate, numai că mie îmi pasă de fericirea ta. Arăți fericită, dar nu cred că ești cu adevărat.

A tras adânc aer în piept și s-a jucat cu tivul fustei înflorate.

— Nu vreau să aduc discuția despre asta, dar... am auzit tot felul de zvonuri despre Wesley, în ultimul timp.

Mi-am mușcat buza.

— Ah, da?

— N-a mai fost la fel de dispus să flirteze ca de obicei, m-a lămurit ea. Nu l-am mai văzut cu nicio fată, a spus uitându-se la mine cu ochii ei mari, de culoarea ciocolatei, și mi-am zis că poate vrei să știi asta. Știu că încă mai ai sentimente față de el...

Am dat din cap.

— Nu, am rostit, nu e așa de simplu.

A încuviințat.

— Bine, am vrut doar să știi și asta. Iartă-mă.

Am oftat și i-am zâmbit, apucând-o de mână și conducând-o către clasa de engleză.

— E-n regulă, apreciez faptul că-ți faci griji, să știi că da. Și s-ar putea să ai dreptate, în privința mea și a lui Toby. Dar suntem totuși la liceu. Ne dăm întâlniri, și atâta tot. Nu e ca și cum mi-aș căuta un soț. Nu cred că ai de ce să-ți faci griji din pricina mea. Nu încă.

— Casey e de părere că de cele mai multe ori când spui asta, minți, m-a informat Jessica.

— Așa zice, hm?

I-am dat drumul la mână și am intrat la ora de engleză hotărâtă să evit răspunsurile la asemenea acuze. Ceea ce s-a dovedit a fi extrem de ușor. Am reușit să mă prefac absorbită — ei, de fapt nu era tocmai o prefăcătorie — de cum am remarcat foaia de hârtie împăturită care zăcea pe masa mea. M-am așezat și-am luat-o, crezând că era de la Casey. Cine altcineva mi-ar scrie mie bilețele?

Casey însă făcea întotdeauna fețe fericite în locul punctului de la „i”-ul din numele meu, iar scrisul de pe verso era mic, cursiv și fără niciun fel de chip.

Nelămurită, am desfăcut foaia și-am citit singura propoziție,
din capul ei:

Wesley Rush nu aleargă după fete, dar eu alerg
după tine.

25

Cândva crezusem că dacă eram Duff n-o să mai am parte de scene melodramatice cu băieți. În mod evident, greșisem. Cum de se petrecuse așa ceva? Cum de tocmai eu, fata cea urâtă, ajunsese în mijlocul unui triunghi amoros? Nu eram deloc o romantică. Nici măcar nu voiam să mă întâlnesc cu cineva. Și totuși, aici eram, împărțită între doi tipi atrăgători la care, în mod normal, nu ar fi trebuit să am nici cea mai mică șansă. (Credeți-mă, nu-i deloc atât de fermecător pe cât pare).

Pe de o parte, îl aveam pe Toby. Deștept, simpatic, haios, politicoș, sensibil și practic. Toby era perfect din toate punctele de vedere. Da, recunosc, era puțin cam tocilar, dar tocmai de aia era și mai adorabil. Îmi plăcea la nebunie să fim împreună și întotdeauna eu eram pe primul loc pentru el. Mă respecta și nu părea să-și piardă vreodată răbdarea. Nu aveam nimic să-i reproșez lui Toby Tucker.

De cealaltă parte, era Wesley. Un nemernic. Un ticălos. Un băiat de bani gata, arogant și afemeiat, care punea sexul înaintea oricărei alte chestii. Firește, era incredibil de sexy, dar mă scotea din minți ca naiba. Era enervant de încântător și-avea

un rânjet mic și simpatic în stare să-mi intre pe sub piele. Știa cum să-mi facă inima să o ia razna și capul să-mi ametească. Cu el nu mă temeam să fac pe scorpia. Deși nu-mi plăcea s-o recunosc, Wesley mă înțelegea. Cu el mă simțeam în largul meu, în vreme ce-n preajma lui Toby încercam în permanență să-mi ascund ieșirile nevrotice.

Doamne, ce viață simplă avusesem pe vremea când treceam nebăgată în seamă.

Îndreptându-mă spre parcare, simțeam biletul de parcare ar fi cântărit o tonă în buzunarul din spate al pantalonilor. Dacă aș fi spus cuiva că mă simțeam confuză, n-aș fi spus nici pe departe ceea ce simțeam. Singura propoziție pe care o citisem mă lăsase cu un milion de întrebări diferite, dintre care una mă zgândărea cel mai tare.

De ce naiba mă vrea Wesley tocmai pe mine?

Pe bune, acum. Tipul ăsta avea zeci de fete care-ar fi omorât numai ca să-și petreacă timpul cu el. De ce eu? Nu fusese el cel care îmi spusese că sunt o Duff? Ce mama naibii?

Am ajuns acasă și totul s-a înrăutățit. La sugestia lui Toby, începusem să citesc în timpul liber *La răscruce de vânturi*. Personajul principal mă scotea din minți în așa hal, că-mi era tare greu să avansez cu cartea. Fix când mă gândeam să o las naibii deoparte, mi-a atras atenția un citat:

„Iubirea mea pentru Linton e asemenea frunzișului din pădure. Timpul o va schimba, știu asta prea bine, precum iarna preschimbă copacii. Dar dragostea pentru Heathcliff aduce cu veșnicele stânci de sub pământ — dătătoare de prea puțină încântare, dar necesare.”

Știu că pare stupid, dar fragmentul ăsta mi s-a întipărit în minte la fel ca un cântec pe care nu-l suporti și de care nu mai scapi, cântându-l la nesfârșit. Am încercat să citesc mai departe, numai că toate acele cuvinte mi se rostogoleau prin cap. Am dat pagina înapoi și-am recitit rândurile, iar și iar. Încercam să-mi dau seama din ce cauză mă enervau așa de mult, când am fost întreruptă de zgomotul soneriei de la intrare.

— Slavă Domnului, am bombănit ușurată că am un motiv să închid cartea.

Am sărit din pat și am alergat pe scări în jos.

— Vin imediat! am strigat. Stai o secundă!

Am deschis ușa, așteptându-mă să-l văd pe Toby, care-mi spusese că era posibil să treacă pe la mine mai târziu. Numai că bărbatul de pe verandă era un tip la vreo cincizeci de ani roșcat și rotofei. În niciun caz iubitul meu. Purta o uniformă verde ponosită și-o pălărie care nu i se potrivea. Pe eticheta uniformei se vedea scris JIMMY. În mâna dreaptă avea un buchet de flori și la subraț o mapă.

— Sunteți domnișoara Bianca Piper? m-a întrebat el.

— Hm, mda.

Ochii sașii i s-au luminat într-un zâmbet.

— Semnează aici, te rog, a zis și mi-a dat mapa și-un pix. Felicitări!

— Păi, mulțumesc, am răspuns, înapoindu-i pixul și hârtia.

Mi-a înmănat buchetul, pe care abia atunci l-am văzut că era din trandafiri roșii, și a scos din buzunarul din spate un plic alb.

— Și asta e tot pentru tine, a rostit el. Ești o domnișoară fericită. Nu mi se întâmplă să am prea des o livrare ca asta la cineva de o așa vârstă. Iubire tânără.

Iubire tânără? Doamne! Am simțit cum mă lupt cu mine însămi să nu îl corectez. Să-i țin prelegerea mea despre cum adolescenții nu se îndrăgostesc. Dar el continua să vorbească:

— Iubitul tău e probabil bun de păstrat. Nu-s mulți băieți așa de înțelepți la vârsta asta.

Am rămas cu privirea lipită de buchetul de trandafiri și-am spus:

— Probabil că aveți dreptate.

Oare Toby încerca să mă facă să mă înveselesc? Doamne, ce drăguț era! Din nefericire, nu meritam așa o bunătate.

I-am mulțumit curierului și am închis ușa în urma mea. Mă învinovățeam pentru faptul că-mi consideram situația actuală un triumfi amoroș. Nu eram decât eu cu Toby, căci Wesley dansa pe undeva pe la periferie, departe de noi... așa ar fi trebuit să fie, de fapt. Așa ar fi meritat Toby.

Am așezat buchetul pe masa din bucătărie și-am deschis plicul, așteptându-mă să descopăr o scrisoare prostuță, dar scrisă impecabil, din partea iubitului meu fără de cusur. Era una din chestiile de care în mod normal mi-aș fi bătut joc, dar fiind vorba de Toby, îl lăsam în pace. Uneori chiar știa cum să întoarcă vorbele din condei. Ceea ce avea să-i fie de mare folos când avea să ajungă un politician de renume.

Numai că scrisul de pe foaie era la fel cu cel din bilețelul meu din buzunar. Doar că acum aveam mult mai multe cuvinte de parcurs.

Bianca,

Cum nu faci altceva decât să fugi de mine la școală și, dacă-mi amintesc corect, sune-tul vocii mele te face să ai gânduri sinu-cigașe, am decis că o scrisoare poate fi cel

mai bun mod prin care să-ți pot spune ce simt. Așa că, ascultă-mă.

Nu am de gând să neg că ai avut dreptate. Tot ce mi-ai spus acum câteva zile este adevărat. Dar nu de teamă că am să rămân singur te caut eu pe tine. Știu cât ești de cinică și probabil ai să vii cu vreo remarcă tăioasă când ai să citești asta, dar adevărul este că te urmăresc deoarece chiar cred că mă îndrăgostesc de tine.

Ești prima fată care a văzut cine sunt cu adevărat. Ești singura care s-a prins de tertipurile mele. Mă pui la locul meu și-n același timp mă înțelegi mai bine ca oricine altcineva. Ești singura persoană îndeajuns de curajoasă să mă critice. Poate chiar singura care s-a uitat îndeajuns de aproape cât să-mi vadă toate defectele – și-n mod cert, ai găsit destule.

Mi-am sunat părinții. Vin acasă weekendul ăsta, să stea de vorbă cu Amy și cu mine. La început, mi-a fost frică să fac asta, dar te-am avut pe tine drept model. Fără tine, nu aș fi fost niciodată în stare de așa ceva.

Mă gândesc la tine mult mai mult decât i-ar plăcea să recunoască oricărui alt bărbat care se respectă și sunt mort de gelozie când îl văd pe Tucker – uite o chestie pe care n-aș fi crezut s-o spun vreodată. Mi-e imposibil să îmi continui viața și obiceiurile, după tine. Nicio altă fată nu reușește să mă țină în priză la fel ca tine. Nimeni

nu mă face să-mi DORESC să mă fac de răs scriind scrisori lacrimogene ca asta.

Numai tu.

Dar știu că am dreptate. Știu că pe mine mă iubești, chiar dacă te vezi cu Tucker. N-ai decât să te minți singură, dacă așa dorești, dar o să dai piept cu realitatea în cele din urmă. Și-atunci am să fiu acolo, așteptându-te... indiferent dacă îți place sau nu.

Cu drag,

Wesley

P.S.: Știu că-ți dai ochii peste cap în clipa asta, dar nu-mi pasă. Sincer să fiu, întotdeauna a fost un gest care m-a dat gata.

Am privit mult timp scrisoarea și-am priceput într-un final pentru ce îmi mulțumise Amy. Wesley încerca să repare lucrurile... datorită mie. Datorită vorbelor pe care i le spusese. Izbutisem până la urmă să intru în căpățâna aia dură a lui. Lucru care mă șoca complet.

După o secundă am remarcat cu egală surprindere și celelalte lucruri. Îmi săreau în ochi cuvintele *dragoste* și *numai*. Era prima mea scrisoare de dragoste — nu că-mi dorisem vreodată vreuna — și nici măcar nu era de la iubitul meu. Mi-o dăduse tocmai tipul cel nepotrivit. Wesley era tipul nepotrivit.

Sau era cumva exact cel potrivit?

Eram așa de prinsă în gânduri, că am sărit la auzul telefonului și m-am târât pe linoleum, încercând să răspund cât mai repede.

— Bună, Bianca, a zis Toby.

Inima a început să mi-o ia razna și să-mi pompeze vină prin vene. Țineam în mâna dreaptă scrisoarea lui Wesley care-mi ardea deja degetele, dar am reușit să am un ton normal când i-am răspuns:

— Salut, Toby. Ești în drum spre mine?

— Nu, a oftat el. Tata are o grămadă de treburi la care are nevoie de ajutor, așa că nu pot să mai ajung după-masă. Îmi pare foarte rău.

— Nu-i nicio problemă, am spus și n-ar fi trebuit să mă simt așa de ușurată, dar eram.

Dacă m-aș fi întâlnit cu Toby, aș fi fost nevoită să ascund florile și să mă încâlcesc într-o nouă plasă de minciuni și cu toții știm acum ce mincinoasă slabă sunt!

— Nu-ți face griji pentru asta.

— Mersi că ești așa de înțelegătoare. Chiar mi-ar fi plăcut să mai stau cu tine. Mi se pare că nu ne vedem destul la școală, a spus el și s-a oprit. Ai planuri pentru mâine seară?

— Mnu.

— Atunci, vrei să ieși la o întâlnire? E o trupă care cântă la *Nest* și mă gândeam că ar fi plăcut să mergem. Sigur, dacă vor, pot veni și prietenele tale. Ce spui?

— Sună excelent!

Vedeți, minciuni din astea mici reușeam să scot fără problemă. Uram muzica live și nu suportam clubul *Nest*, dar îl făceam fericit pe Toby dacă mă prefăceam, iar Casey ar fi fost de-a dreptul extaziată să fie invitată și ea. Așa că, de ce nu? Mi-era ușor cu minciunile astea nevinovate, cu chestii mai serioase o dădeam însă în bară.

— Excelent, a zis Toby. Vin la opt să te iau.

— Bine atunci. Haide, pa, Toby.

— Ne vedem mâine, Bianca.

Am închis receptorul, dar picioarele refuzau să mi se miște. Scrisoarea încă-mi trimitea flăcări pe piele, așa că m-am trezit fixând cuvintele acelea seducătoare. De ce nu era totul mai ușor? De ce trebuia să reapară Wesley și să mă facă să pun totul la îndoială? Cu fiecare propoziție, simțeam că-i trădez încrederea lui Toby. Ca și cum l-aș fi înșelat.

Dar abia acum aflasem că de fiecare dată când îl sărutam pe Toby îl răneam pe Wesley.

— Aaaaah! am dat frâu liber urletului care-mi explodase în piept și mi se târa prin plămâni, și-am prefăcut hârtia într-un ghemotoc pe care l-am aruncat cu toată forța de cealaltă parte a camerei.

A plutit agale prin aer, s-a lovit delicat de tapetul înflorat și a aterizat apoi pe podea.

Într-un final, cu gâtlejul arzând, m-am prăbușit și eu la podea, mi-am îngropat fața în palme și, recunosc, am plâns. Am plâns de frustrare și de confuzie, dar mai mult decât orice, pentru mine, pentru că m-am lăsat prinsă într-o asemenea situație, ca o egoistă ce eram.

Mi-a fugit gândul la Cathy Earnshaw, eroina răsfățată și egoistă din *La răscruce de vânturi*, și mi-am amintit pasajul pe care-l citeam înainte să sune curierul la ușă. De data asta, cuvintele care mi s-au strecurat în minte sunau puțin altfel:

„Iubirea mea pentru Toby e asemenea frunzișului din pădure. Timpul o va schimba, știu asta prea bine, precum iarna preschimbă copacii. Dar dragostea pentru Wesley aduce cu veșnicele stânci de sub pământ — dătătoare de prea puțină încântare, dar necesare.”

Îmi mișcam febril capul înainte și înapoi. *Faptul că-l plac*, m-am corectat. *Faptul că-l plac pe Wesley aduce cu...* bla, bla, bla. Mi-am șters ochii și m-am ridicat în picioare, încercând să-mi recapăt răsuflarea întretăiată. După care m-am întors și-am luat-o în sus pe scări.

Am vrut, dintr-odată, să știu cum se termina romanul.

26

După ce am stat toată noaptea trează să citesc — și după ce mi-am împăturit hainele de cel puțin zece ori — am descoperit că *La răscruce de vânturi* nu era un roman cu final fericit. Din cauza lui Cathy cea proastă, răsfățată și egoistă (mda, știu că nu sunt eu cea mai în măsură să vorbesc, dar totuși), toată lumea a sfârșit într-un mod nefericit. Alegerea ei a distrus viețile oamenilor la care a ținut cel mai mult. Fiindcă a ales banii în detrimentul pasiunii. Capul în locul inimii. Pe Linton în locul lui Heathcliff.

Pe Toby, în locul lui Wesley.

Asta, am decis în timp ce-mi târam fundul obosit la școală a doua zi, nu avea cum să fie semn bun. În mod normal, nu credeam în semne, premoniții sau alte prostii din astea, dar asemănările dintre situația mea și a lui Cathy Earnshaw erau deja mult prea ciudate să le ignor. Mă întrebam dacă nu cumva cartea asta încerca să-mi transmită un mesaj.

Eram conștientă de faptul că vedeam mult prea multe în ea, dar lipsa de somn alăturată stresului meu pentru toate celelalte

probleme îmi făcea mintea să ajungă în niște locuri incredibil de interesante. Interesante și neproductive.

Cam toată ziua am fost un zombi, dar pe la mijlocul orei de analiză matematică am simțit cum mă trezește ceva.

— Ai auzit de Vikki McPhee?

— Cum c-ar fi gravidă? Da, am auzit de dimineață.

Mi-a sărit mintea de la problema pe care mă străduiam cu mare greutate s-o rezolv. Cele două fete care vorbeau stăteau una lângă alta, pe rândul din față. Am recunoscut-o pe una din ele, era majoretă la juniori.

— Doamne, ce parașută! a zis majoreta. N-a spus cine-i tatăl. Fiindcă se culcă cu toată lumea, de aia.

Regret să recunosc, dar prima mea reacție a fost de pură spaimă. M-am gândit la Wesley. Da, o refuzase pe Vikki acum câteva zile pe coridor, dar dacă se schimbase ceva între timp? Dacă scrisoarea aia fusese, de fapt, o glumă? Un joc de jucat cu mintea mea? Dacă el și Vikki...

Mi-am scos gândul din cap. Wesley era atent. Întotdeauna folosea prezervativ. Și-n afară de asta, era exact așa cum spunea puștoaica asta, Vikki se culca cu toată lumea. Șansele ca tocmai Wesley să fi fost tatăl erau foarte slabe. Iar eu nu aveam niciun drept să-mi fac griji din cauza asta. Nu era iubitul meu. Chiar dacă își declarase deschis iubirea pentru mine într-o scrisoare. Eu eram cu Toby și ce făcea Wesley nu era deloc treaba mea.

Cel de-al doilea gând al meu a fost către Vikki. Avea șaptesprezece ani, mai avea puțin să termine liceul și, dacă zvonurile se adevereau, era însărcinată. Ce coșmar! Și toată lumea știa. I-am auzit șușotind pe holuri după ora de analiză. Într-o școală de mărimea Liceului Hamilton nu dura prea mult ca bârfele să se împrăștie. Nimeni nu se mai gândea decât la Vikki McPhee.

Inclusiv eu.

Așa că, atunci când am ieșit dintr-o toaletă, cu câteva minute înainte de ora de engleză și-am dat de Vikki, care-și reaplica rujul roz, stând rezemată de o chiuvetă, am fost nevoită să fac un efort să nu mă holbez la ea.

Dar trebuia să spun ceva. Nu eram noi două prea apropiate, dar totuși luam zilnic masa împreună, la cantină.

— Bună, am mormăit.

— Bună, a răspuns, rujându-se în continuare pe buza de jos.

Am dat drumul robinetului și m-am privit în oglindă, încercând din greu să nu mă uit la ea. Cât de avansată era sarcina? Aflaseră ai ei?

— Nu e nimic adevărat, să știi.

— Ce anume?

Vikki a pus capacul rujului la loc și l-a azvârlit în geantă. Mă privea în oglindă și abia atunci am văzut că avea ochii puțin roșii.

— Nu sunt gravidă, a rostit ea. Adică, am crezut că sunt, dar testul a ieșit negativ. L-am făcut acum două zile. Probabil că m-a auzit cineva când le-am povestit Angelei și Jeaninei și... în fine. Nu sunt gravidă.

— Ah, păi, asta-i bine, am spus deși, mda, nu era exact lucrul cel mai potrivit, numai că mă luase pe nepregătite.

Vikki a încuviințat și s-a tras de o șuviță de culoarea blond-căpșună.

— M-am simțit așa de ușurată! Nu știu cum le-aș fi putut spune alor mei. Iar tipul n-ar fi fost niciodată un tată bun.

— Cine a fost?

Ce întrebare egoistă!

— Un tip... Eric.

Slavă Domnului! mi-am zis. După care, firește, m-am simțit îngrozitor de vinovată. Nu era deloc momentul propice să mă gândesc la mine.

— E-un tip de la facultate a cărui distracție e să se culce cu fete de liceu, a spus, plecându-și privirea, astfel că nu i-am mai văzut ochii în oglindă. Și nu mi-a părut deloc. L-am lăsat să mă folosească, fără să mă gândesc... nici când s-a rupt prezervativul, a continuat ea, scuturând din cap. În fine, mă bucur că testul a fost negativ.

— Așa e.

— Dar, e groaznic, a continuat ea. M-am dat de ceasul morții cât am așteptat rezultatul. Nu-mi venea să cred că eu sunt în asemenea situație, știi?

— Sunt convinsă, am remarcat, deși nu găseam nimic surprinzător în asta.

La urma urmei, era Vikki, nu alta. Nu se făcuse remarcată în ultima vreme exact prin așa ceva? Prin faptul că se culca în stânga și-n dreapta cu nu știu câți tipi care nu contau? Uitând că mai puteau exista și consecințe.

La fel ca mine...

Bine, bine, la mine nu fuseseră nu știu câți. Doar Wesley. Și țineam la el... mai ales acum, după ce nu mă mai culcam cu el. Însă asta nu era decât... ei bine, nu știam s-o denumesc. Nu baftă. Poate coincidență? În orice caz, eram destul de deșteaptă să știu că nu se întâmpla prea des.

Dar și eu, la rândul meu, uitasem de consecințe. Brusc mi-am dat seama cât de ușor aș fi putut schimba locurile cu Vikki. Aș fi putut fi eu cea despre care vorbea acum toată lumea. Eu cea speriată la gândul c-aș putea fi însărcinată. Sau mai rău. Vreau să spun că da, luam pilula, și eram mereu atenți, și eu și Wesley, dar mai există și excepții uneori. Am fi putut ușor da

greș. Iar eu aveam tupeul s-o judec pe Vikki pentru lucruri pe care le făcusem și eu. Ipocrită până la Dumnezeu și mai sus!

„Nu ești o târfă!” mi-a trecut prin cap imaginea lui Wesley din noaptea aia din dormitorul lui, când mi-a spus exact cine anume eram eu. Că nu eram o târfă și nu eram singură.

Nu o cunoșteam pe Vikki îndeajuns de bine. Nu știam ce fel de viață avea acasă și nimic altceva personal, în afara problemei pe care o avea cu băieții. Cât am stat cu ea în baie ascultând-o cum își depăna povestea, nu m-am putut abține să mă întreb dacă nu cumva și ea fugea de ceva. Dacă nu cumva o judecasem considerând-o o depravată când, în realitate, duceam niște vieți înfiorător de similare.

Să o faci pe Vikki parașută sau târfă era ca și cum i-ai fi spus cuiva Duff. Era o insultă care durea, unul din titlurile alea care se hrănea din spaimele pe care era normal să le mai aibă orice fată, uneori. Fufă, parașută, mironosiță, târfă, pițipoancă. Toate erau la fel. Orice fată s-a simțit catalogată așa, la un moment dat.

Oare era adevărat atunci că oricine se putea simți o Duff?

— Doamne, am întârziat, a zis Vikki, auzind sunetul apatic de intrare. E cazul să plec.

Am privit-o adunându-și geanta și cărțile de pe dulapul chiuvetei, întrebându-mă în sinea mea ce-i trecea oare prin cap. Oare chestia asta o făcuse să-și dea seama de consecințele faptelor ei?

Faptelor noastre.

— Pa, Bianca, ne vedem mai târziu, mi-a aruncat ea peste umăr îndreptându-se către ușă.

— Pa, i-am răspuns, după care am adăugat fără să vreau, Vikki, îmi pare rău. E complet aiurea cum vorbește lumea despre tine. Trebuie să ții minte că nu contează ce spun ei.

Iar mă gândeam la Wesley și la ceea ce îmi spusese în dormitorul lui.

— Cei care-ți spun în fel și chip nu încearcă decât să se facă pe ei să se simtă mai bine. Și ei au dat-o cândva în bară. Să știi că nu ești singura în situația asta.

Vikki m-a privit surprinsă.

— Mersi, a zis.

A deschis gura, ca și cum ar mai fi vrut să spună ceva, dar a închis-o la loc. Și fără nicio altă vorbă, a ieșit din baie.

Din partea mea, Vikki nu avea decât să iasă și să se lipească de alt tip în noaptea aia. Era foarte posibil să nu fi priceput nimic din toate astea. Sau poate că avea să-și schimbe complet modul de viață, sau măcar să fie mai atentă. Nu aveam de unde ști. Era alegerea ei. Viața ei. Nu eram eu în măsură s-o judec.

Nu era deloc locul meu să judec pe nimeni.

În drum spre ora de engleză, de la care întârzasem deja cinci minute, m-am decis că aveam să mă gândesc de două ori înainte s-o mai consider pe Vikki — sau pe oricine altcineva — fufă.

Fiindcă nu era deloc diferită de mine.

Era ca noi toate.

Aveam o trăsătură comună. Eram cu toate fufe, târfe, miroșoșite sau Duff.

Eu eram o Duff. Și era un lucru bun. Fiindcă cine nu se simțea Duff nu avea prieteni. Orice fată se simte uneori neatrăgătoare. Oare de ce-mi luase atât de mult să-mi dau seama? De ce mă stresasem din cauza cuvântului ăstuia atâta vreme, când, de fapt, era așa de simplu? Ar fi trebuit să fiu mândră că sunt Duff. Mândră că am prietene care, în mintea lor, erau Duff pentru mine.

— Bianca, m-a salutat doamna Perkins când am intrat și mi-am reluat locul. Mai bine mai târziu decât niciodată, cred.

— Mda, am zis, îmi cer scuze că a durat așa de mult.

Am ajuns acasă și am fost mult prea epuizată să mai urc, drept care m-am prăbușit pe canapea și am căzut într-un somn extrem de plăcut. Uitasem cât de bine era să tragi un pui de somn în miezul zilei. Europeanii aveau dreptate cu ideile lor despre siestă. Americanii ar trebui să ia în considerare introducerea lor în programul zilnic fiindcă sunt extraordinar de învi-orătoare, mai ales după o zi atât de tensionată cum fusese a mea.

M-am trezit când era aproape șapte, ceea ce nu-mi lăsa mult timp la dispoziție să mă mai aranjez pentru întâlnire. Mi-ar fi luat o oră întreagă să-mi dreg părul, care arăta ca o căpiță de fân după ce ațipisem pe canapea. Absolut minunat!

Devenisem mult mai atentă la cum arătam, de când începusem să ies cu Toby. Nu că i-ar fi păsat lui de asta. Omul ar fi fost în stare să spună că-s drăguță și dacă îmi puneam costum de clovn — cu tot cu perucă în culorile curcubeului. Simțeam însă o nevoie constantă să-l impresionez. Așa că mi-am îndreptat părul și l-am prins sus, într-o coadă, mi-am pus o pereche de clipsuri argintii (sunt prea fricoasă să-mi fac găuri în urechi) și-am descoperit printre haine cămașa pe care o primisem de la Casey când împlinisem șaptesprezece ani. Materialul mătăsos avea un model alb cu niște desene complicate argintii și-mi cădea mulat peste piept, ceea ce-mi făcea ca sânii minusculi să pară oarecum mai mari.

Era aproape opt când m-am aventurat pe trepte în jos, încălțată cu niște sandale cu platformă, riscându-mi siguranța numai ca să par mai înaltă. Am evitat să privesc spre bucătărie,

știind că tata, care se gândise probabil că primisem florile de la Toby, le aranjase aseară într-o vază cu iz antic și le pusese pe masă. Era un gest drăguț, numai că vederea trandafirilor roșii mi-a readus în minte toate întrebările mele enervante. M-am împleticit până în living, unde m-am prăbușit pe canapea, așteptând să-mi apară partenerul, promițându-mi că aveam să rezolv nebunia din viața mea sentimentală în acest weekend.

Neavând nimic altceva mai bun de făcut, am luat ghidul TV care zăcea pe măsuța de cafea și-am început să-l răsfoiesc. Mi-a atras atenția un post-it galben prins între pagini, așa că am trecut direct la secțiunea marcată. Tata însemnase un maraton din *Family Ties* ce urma să aibă loc duminica viitoare, folosind hârtiuța pe post de semn de carte. Am zâmbit și-am scos un pix din geantă, cu care am scris pe post-it: „Fac eu popcorn-ul”. Tata urma să-l găsească atunci când ajungea acasă de la întâlnire.

Cineva a sunat la ușă exact când puneam revista la loc pe masă. M-am ridicat cât de repede am putut fără să cad, așteptându-mă să dau nas în nas cu zâmbetul larg și nemeritat al lui Toby. Numai că surâsul care mi-a lucit dinainte, deși la fel de alb și luminos, aparținea cuiva foarte diferit.

— Mamă? am rostit eu fără suflare, de-ai fi zis că eram o tipă dintr-o telenovelă care tocmai a aflat că sora ei geamănă și malefică era încă în viață.

Stânjenită, mi-am dres vocea și-am adăugat:

— Ce faci aici? Credeam că ești prin Tennessee.

— Eram, dar am venit să te vizitez, normal, a răspuns mama, lăsându-și capul într-o parte, în stilul ei propriu, de stea de cinema.

Avea părul blond platinat prins frumos la spate și era îmbrăcată într-o rochie de lungime medie, roșu cu negru. Tipic mama.

— Dar sunt șapte ore de mers cu mașina, am rostit.

— Ei, crede-mă, știi prea bine, a oftat ea teatral. Șapte și jumătate, dacă e trafic. Și deci... ai de gând să mă inviți înăuntru sau nu?

Mi-am dat seama după felul în care-și îmbârliga degetele pe bareta genții că avea emoții la gândul că va intra din nou în casă.

— Hm, ba da, am spus și m-am dat din drum. Intră. Îmi pare rău. Dar, hm, tata nu-i acasă.

— Știu.

Se uita de jur împrejur prin living într-un fel care mă făcea să-mi pară rău pentru ea. A ochit fotoliul și canapeaua care-i aparținuseră cândva, ca și cum s-ar fi întrebat dacă avea sau nu dreptul să se așeze acolo.

— Are întâlnirea de vineri la Alcoolicii Anonimi. Mi-a spus.

— Ai vorbit cu el?

Astea erau noutăți pentru mine. Din câte știam eu, ai mei evitaseră orice contact unul cu altul de când reapăruse mama, în urmă cu o lună.

— Am vorbit de două ori la telefon, a spus ea și și-a luat privirea de la mobilier, concentrându-se asupra mea.

O simțeam ca pe o greutate, direct pe umeri.

— Bianca, iubita mea, a rostit ea cu un glas cald și trist.

Dureros de ascultat.

— De ce nu mi-ai spus că s-a reapucat de băut?

M-am mișcat, sperând să-i pot scăpa din priviri.

— Nu știu, am murmurat. Cred că, de fapt, am sperat c-o să-i treacă. N-am vrut să-ți faci griji pentru nimic.

— Înțeleg ce spui, Bianca, dar e o treabă serioasă, a zis ea. Acum știi și tu asta, sper. Trebuie să-mi spui. Înțelegi?

Am încuviințat.

— Bine, a spus cu un aer de ușurare. Oricum, eu nu de asta mă aflu aici.

— Dar de ce ești aici?

— Fiindcă tatăl tău mi-a mai spus ceva, m-a luat ea peste picior. Ceva în legătură cu un băiat pe nume Toby Tucker.

— Ai condus șapte ore jumătate fiindcă am eu întâlnire?

— Mai am și alte motive să vin în Hamilton, dar ăsta e cel mai important. Deci, e adevărat că fetița mea are un iubit?

— Hm, mda, am răspuns, ridicând din umeri. Cred că da.

— Păi, spune-mi și mie mai multe despre el, m-a rugat mama, hotărându-se într-un final să se așeze pe canapea. Cum este?

— E drăguț, i-am zis. Ce mai face bunicul?

Ochii i s-au îngustat, plini de suspiciune.

— E bine. Dar ce nu merge? Îți iei pilulele anticoncepționale, da?

— Doamne, mamă, da, am gemut. Nu asta e problema.

Nu-i de glumit, m-am gândit, amintindu-mi-o pe Vikki.

— Și-atunci, care-i problema? a insistat ea. Am venit fiindcă am aflat că-n seara asta ai o întâlnire importantă și-am vrut să avem un moment special, al nostru. Dar dacă tot ai probleme, lasă-mă să-ți dau niște sfaturi de mamă. Ar fi o vizită două-într-una. Merită drumul până aici.

— Mersi, am mormăit.

— Iubita mea, haide, râd de tine. Ce este? Ce s-a întâmplat? Care-i treaba cu băiatul ăsta?

— Nu-i nimic cu el. El este absolut perfect. E deștept și drăguț și se potrivește perfect cu mine. Numai că mai este un

tip... am spus și am clătinat din cap. E-o prostie. Sunt o idioată de mare clasă. N-am nevoie decât de puțin timp să-mi dau seama cum stau lucrurile. Atâta tot.

— Păi, a zis mama, ridicându-se. Amintește-ți să faci ceea ce te face fericită, bine? Nu te minți de una singură fiindcă așa crezi tu că ești mai în siguranță. Nu așa funcționează realitatea... parcă ți-am mai spus asta o dată.

Așa era. Doar că eu fugeam de atâta amar de vreme, că nu mai știam ce voiam, de fapt.

— Dar, a continuat mama, eu ți-am adus un cadou pentru întâlnire și s-ar putea să-ți fie de ajutor atunci când ai să te gândești cum stau lucrurile.

Am privit cu oarecare oroare cum scotea o cutiuță roz cu galben din poșetă. Niciun obiect care venea împachetat în culorile alea nu avea cum să fie de bun augur.

— Ce este? am întrebat-o, văzând-o că-mi așază cutiuța pe palma întinsă.

— Deschide și vezi, moacă mică.

Cu un oftat, am rupt funda hidoasă și-am deschis capacul. Înăuntru era un lanț subțire de argint cu un medalion micuț, alb, în formă de B. Ca alea pe care le poartă fetele la școală, să nu uite cu ce literă le începe numele.

Mama a venit la mine și a luat colierul din cutiuță.

— L-am văzut și m-am gândit imediat la tine, a zis.

— Mersi, mamă.

Și-a lăsat geanta pe jos și a trecut în spatele meu, dându-mi părul de pe ceafă la o parte, cât să-mi poată prinde colierul.

— O să sune siropos ce-ți spun acum, așa că încearcă să nu-ți dai ochii peste cap. Poate că asta o să te ajute să-ți amintești cine ești, cât timp încerci să-ți rezolvi problemele.

Mi-a aranjat părul la loc și a venit din nou în fața mea.

— Perfect, a rostit ea. Arăți minunat, iubirea mea.

— Mulțumesc, am spus, și de data asta o și gândeam.

Abia acum îmi dădusem seama cât de mult îmi lipsise mama.

Moment în care s-a auzit soneria și am știut că trebuia să fie Toby. M-am întins spre clanță și-am simțit cum mama se așază în spatele meu, gata de observat.

Ei, minunat.

— Bună, am spus, deschizând ușa și privind prin zâmbetul sclipitor al lui Toby.

— Bună, mi-a răspuns. Wow! Arăți superb.

— Firește, s-a băgat mama. La ce te-ai fi așteptat?

— Mamă, am sâsâit, încruntându-mă la ea, peste umăr.

Mama a ridicat din umeri.

— Salut, Toby, a zis ea și i-a făcut semn cu mâna. Eu sunt Gina, mama Biancăi. Știu, știu, arăt mai mult ca sora ei, nu?

Am scrâșnit din dinți. Toby a râs.

— Distracție plăcută, ne-a urat mama, sărutându-mă pe obraz. Mai rămân puțin pe aici să-mi mai împachetez din lucruri, dar duminică țin o prelegere la un centru de pensionari din Oak Hill, așa că mai rămân la hotel peste weekend. Ne vedem mâine la prânz și-ai să-mi spui toate detaliile.

M-a împins pe ușă afară înainte să-i mai pot răspunde, după care m-am trezit singură cu Toby pe verandă.

— E simpatică, a zis el.

— E nebună, am bombănit.

— Ce fel de prelegeri ține? Zicea ceva de un centru pentru pensionari, parcă.

— Ah, da. A scris o carte despre stima de sine, am spus și am privit în urma mea, văzând cum mama se îndrepta către

dormitorul care fusese cândva al ei, pregătită să-și strângă și ultimele lucruri pe care le lăsase în urmă.

În ultimele luni nu făcusem nimic altceva decât să mă lupt cu propria mea stimă de sine, în timp ce mama îi învăța pe alții cum să și-o îmbunătățească pe a lor. Poate dacă aş fi vorbit cu ea, nu ar fi durat atât de mult să-mi pun viața în ordine.

— Vorbește cu tot soiul de oameni de prin țară și-i învață să se accepte așa cum sunt.

— Pare o meserie distractivă, a remarcat Toby.

— Poate chiar și este.

Mi-a surâs, petrecându-și un braț în jurul mijlocului și conducându-mă jos de pe verandă.

Am oftat și m-am sustras din îmbrățișare de cum am ajuns în dreptul mașinii.

27

Casey și Jessica mă așteptau pe bancheta din spate a Taurus-ului. Amândouă mi-au zâmbit cu subînțeleles când m-am urcat pe locul din față.

— Cineva s-a îmbrăcat sexy în seara asta, m-a tachinat Casey. Ți-am dat bluza asta acum nouă luni. E prima dată când o porți?

— Hm... mda.

— Ți stă foarte bine, a remarcat ea. Se pare că-n seara asta eu sunt Duff. Mersi, Bia, mi-a spus, făcându-mi cu ochiul.

Casey începuse de curând să folosească Duff ca și cum ar fi fost cuvântul ei, și-l azvârlea ici-colo în conversațiile noastre zilnice. La început mă cam neliniștisem; cuvântul ăsta era totuși o insultă. Era oribil. Dar după revelația avută în ziua în care mă întâlnisem în baie cu Vikki, am început să apreciez ce făcea Casey. Cuvântul ăsta era de acum al nostru, și câtă vreme ne țineam de el, controlam noi înșine câtă durere producea.

— E-o chestie murdară, am tachinat-o. Dar, hei, tot trebuie s-o facă cineva și pe asta. Promit să fiu eu Duff weekendul viitor.

Casey a râs.

— Porți cumva sutien cu burete? a lăsat Jessica să-i scape, aparent neinteresată de conversația mea cu Casey. Sâniii tăi arată mai mari în seara asta.

A urmat un lung moment de tăcere și brusc mi-am dat seama că aș fi fost mai în siguranță cu mama.

Pe Casey a umflat-o râsul, iar eu mi-am îngropat fața în palme, complet îngrozită. Toby n-a avut nicio reacție. Slavă Domnului! Dacă ar fi avut, m-aș fi sinucis chiar acolo, în mașină. M-aș fi dat cu capul de geam până mi-aș fi turtit creierul ca pe-o clătită. În loc să chicotească sau să se uite la pieptul meu să vadă dacă nu cumva Jessica avea dreptate, Toby s-a comportat ca și cum nimeni nu menționase cuvântul sâni. A băgat cheia în contact și a scos mașina de pe alee.

Notă către mine însămi, mi-am spus. Ține minte s-o omori pe Jessica atunci când nu e nimeni de față.

Într-un mod ciudat, lipsa de reacție a lui Toby nu îmi dădea pace. Wesley ar fi făcut o glumă. Mi-ar fi privit pieptul, normal că da, și pe urmă ar fi spus ceva. M-ar fi făcut să râd. Nu ar fi ignorat toată treaba, așa ca Toby.

Doamne! Din toate lucrurile din lume, exact asta nu trebuia să îmi mai dea dureri de cap.

— Știți, a rostit Casey când a izbutit, într-un târziu, să se oprească din râs, a fost foarte drăguț că ne-ați invitat și pe noi.

Mi-a zâmbit și am știut că era bucuroasă să fie inclusă în grup.

— Dar vă dați seama că o să vă distrugem întâlnirea, nu?

— Cum asta? a întrebat Toby.

— Fiindcă o să vă supraveghem, a declarat Jessica cu mult prea mult entuziasm.

— Și înseamnă că va fi treaba noastră să oprim orice fel de scamatorii ați încerca voi doi să faceți, a adăugat Casey. Și-o să ne distrăm de minune.

— Da.

Toby și cu mine nu aveam de ce să ne facem griji. De cum am intrat în *Nest*, amicele mele și-au luat zborul spre ringul de dans, dând din păr și zgâlțâindu-și șoldurile, în aceeași manieră ca de obicei.

— Se pare că ele sunt cele care trebuie supravegheate, a răs Toby pe înfundate și m-a condus spre un separeu liber.

— Asta e de obicei datoria mea, i-am răspuns.

— Ce zici, or să supraviețuiască dacă-ți iei liber o noapte?

— Vom vedea.

Mi-a zâmbit și mi-a atins cerceii cu vârfurile degetelor.

— Trupa începe să cânte peste o jumătate de oră, a zis el, mișcându-și mâna pe ceafă și lăsând-o apoi să se odihnească pe umărul meu.

Nu simțeam nimic. Dacă ar fi fost Wesley în locul lui și și-ar fi trecut degetele peste pielea mea așa, aș fi...

— Nu vrei să mă duc să iau ceva de băut înainte să se aglomereze la bar?

— Ba da, sigur, am spus, înăbușindu-mi gândurile despre Wesley. Vreau o Cola de cir..., o Cola dietetică.

— Bine. Mă întorc imediat, a spus și m-a sărutat pe obraz, dispărând apoi înspre bar.

Oamenii începuseră deja să se reverse pe ușa clubului. Era întotdeauna mai mare aglomerația în nopțile în care cânta câte o trupă. Câteva puștoaice dintr-a opta luaseră cu asalt separeul de lângă mine, lăudându-se despre cum mințiseră ele că sunt la liceu, ca să le lase să intre. Un junior împreună cu gașca a trecut pe lângă mine, cu o sticlă de bere prost ascunsă în buzunarul de

la geaca lălâie și o fracțiune de secundă am zărit-o pe boboaca brunetă pe care o văzusem cu Jessica în timpul meciului de baschet de acum câteva săptămâni. A intrat pe ușă, ținându-se de mână cu un băiat drăguț pe care nu l-am recunoscut. Chiar și de la distanță i-am remarcat zâmbetul de pe chip. Arăta frumoasă și atunci am știut că una din amicele ei blonde era nevoită să ocupe locul de Duff, în absența ei. După care a dispărut împreună cu partenerul ei, înghițită de mulțime, lăsându-mă cu un zâmbet inexplicabil pe buze.

Nu știam ce fel de trupă trebuia să cânte, dar judecând după numărul mare de adolescenți cu plete mov și cercei în buze care veniseră în club mi-am dat seama că urma să ascult muzică EMO.

Și dus mi-a fost zâmbetul.

Minunat! Băieți plângăcioși cu chitare în mâini. Întru totul stilul meu, nu?

Priveam nepăsătoare la revărsarea de oameni, când el și-a făcut apariția în mijlocul lor. La început nu l-am observat. Era cu Harrison Carlyle, vorbeau amândoi degajat și încercau să-și facă loc spre bar. Era ușor să-l urmărești. Era mai înalt cu câțiva centimetri față de tot restul lumii, privea mulțimea cu mult mai multă încredere decât restul colegilor noștri, înainta prin aglomerație cu mult mai multă grație decât oricare alt adolescent, așa că ochii mei l-au urmărit fără să aibă acceptul creierului.

La jumătatea drumului spre bar, Wesley și-a întors capul spre mine. O fracțiune de secundă ochii lui întunecați s-au unit cu ai mei. La naiba! Am privit repede în altă parte, rugându-mă să nu mă fi observat, deși eram convinsă că o făcuse.

— Doamne, am mormăit în barbă, strângând din pumni pe sub masă. Parcă ar fi peste tot.

— Cine e peste tot? m-a întrebat Toby, luând loc vizavi de mine și împingând paharul pe suprafața netedă a mesei.

— Nimeni, am spus și am luat o gură din Cola dietetică, încercând să nu mă strâmb.

Lipsa de zahăr nu-mi lăsa un gust prea grozav în gură. Am înghițit și l-am întrebat:

— Cum ziceai că se numește trupa care o să cânte?

— Lacrimi negre, mi-a răspuns.

Mda. Suna a porcărie din aia emo.

— Mișto.

— Nu i-am auzit niciodată, a admis Toby, trecându-și o mână prin părul blond tuns castron. Dar mi-a spus lumea c-ar fi buni. În plus, sunt cam singura trupă din Hamilton. Se pare că toți ceilalți care cântă aici sunt din Oak Hill.

— Aha.

M-am mișcat stingheră pe scaun, conștientă că Wesley își ținea ochii lipiți de mine. Felul în care mi se furișau pe piele mă înnebunea și nu puteam decât spera că Toby nu-mi băga de seamă zvâcnelile necontrolate. Probabil că-și imagina că mă drogasem.

— Am terminat *La răscruce de vânturi*, l-am anunțat, disperată să încep o conversație care să-mi alunge gândurile de la Wesley.

Mi-a luat un minut să-mi dau seama că nu era cel mai bun subiect de abordat pentru asta.

— Și cum a fost, ți-a plăcut? m-a întrebat Toby.

— Hm, m-a făcut să mă gândesc la multe lucruri, am spus.

Mai bine mi-aș fi tras singură palme. Nu cartea aia mă speriasse de moarte? De ce oi fi pomenit de ea? Era oricum mult prea târziu să mai schimb subiectul. Toby se avântase deja într-o critică completă a romanului.

— Știu, știu. Întotdeauna m-am întrebat de ce a ales Emily Brontë să creeze niște personaje așa de nesuferite. Vreau să

spun, tot romanul am fost convins că și Heathcliff, și Linton erau niște nemernici, iar Cathy...

Am amestecat băutura cu paiul ascultându-l doar pe jumătate. De fiecare dată când Toby pronunța Heathcliff privirea îmi țâșnea automat peste umărul lui, la Wesley. Ca de obicei, arăta trăsnet, într-o pereche de blugi și-un tricou alb mulat pe sub o jachetă puțin cam largă. Stătea la bar de unul singur, relaxat și lăsat pe spate, cu ambele coate rezemate pe tejghea. Singur. Fără nicio tipă atârnată de el. La naiba, până și Harrison dispăruse. Joe era singura persoană îndeajuns de aproape să-i țină companie, dar până și el părea ocupat cu un grup de copii însetați, îmbrăcați în stil gotic.

În tot acest timp, ochii lui Wesley nu se dezlipiseră de mine. De la distanța la care mă aflam, nu aș fi putut spune clar ce expresie aveau, dar nu s-au clintit de pe mine o secundă. Da, mă făceau să-mi pierd curajul, dar știam cât de dezamăgită aș fi fost, poate chiar rănită, dacă aș fi descoperit că s-a întors să privească în altă parte. Ba chiar m-am surprins de câteva ori verificând din când în când, să văd dacă mă mai privea.

— Bianca?

Speriată, am revenit asupra lui Toby.

— Hm?

— Te simți bine? m-a întrebat el.

Mă jucam cu talismanul în formă de *B*, fără să-mi dau seama. Imediat mi-am lăsat mâna să-mi cadă pe lângă corp.

— Sunt bine.

— Casey m-a prevenit că e foarte probabil să minți atunci când spui asta, a rostit el.

Am scrâșnit din dinți și m-am uitat spre ringul de dans după așa-zisa mea amică. O trecusem pe lista neagră.

— Și cred că are dreptate, a suspinat Toby.

— Poftim?

— Bianca, îmi dau seama ce se petrece, a spus și a privit peste umăr înspre Wesley înainte să se întoarcă spre mine și să dea din cap. Te fixează de când a ajuns aici.

— Chiar?

— Îl pot vedea în oglinzile de acolo. Și tu te uiți la el, a rostit Toby. Și nu-i vorba numai de seara asta. Am văzut cum te privește și la școală. Pe coridoare. Te place, nu-i așa?

— Nu... nu știu. Cred că da.

Doamne Dumnezeule, mă simțeam complet aiurea. Îmi învârteam paiul între degete, privind valurile mici care își făceau apariția la suprafața băuturii. Nu eram în stare să-i întâlnesc privirea lui Toby.

— Nu mai am ce ghici, a continuat el. E destul de clar. Iar felul în care-l privești mă face să cred că și tu ești îndrăgostită de el.

— Ba nu! am strigat, dând drumul paiului și mâncându-l din priviri pe Toby. Nu, nu și nu! Nu sunt îndrăgostită de el, bine?

Toby mi-a zâmbit scurt și a zis:

— Dar ai anumite sentimente față de el.

Nu vedeam niciun semn de durere în ochii lui, numai o umbră de amuzament. Așa îmi era mult mai ușor să-i răspund:

— Hm, mda...

— Atunci, du-te la el.

Mi-am dat ochii peste cap fără să vreau. Erau un gest automat.

— Doamne sfinte, Toby, am spus, zici că-i o replică dintr-un film de doi bani.

Toby a ridicat din umeri.

— Se poate, dar vorbesc serios, Bianca. Dacă așa simți pentru el, ar trebui să te duci acolo.

— Și cum rămâne cu...?

— Nu-ți face griji pentru mine, mi-a răspuns. Dacă pe Wesley îl vrei, atunci acolo ar trebui să fii în clipa asta. Chiar dacă te întâlnești cu mine, tot nu or să-ți dispară sentimentele pe care le ai pentru el... Eu ar trebui să știu asta cel mai bine. În mod clar, nu ai de ce să-ți faci griji pentru mine, Bianca. Adevărul e că și eu sunt în aceeași situație ca și tine. Numai că nu am vrut să recunosc.

— Cum adică?

Acum îi venise rândul lui Toby să-și fixeze băutura din priviri și să-și potrivească nervos ochelarii.

— Nu mi-a trecut încă, cu Nina.

— Nina? Fosta?

A încuviințat.

— Ne-am despărțit de mai bine de-o lună, dar încă mă mai gândesc la ea. Numai că și pe tine te plac foarte mult, așa că m-am gândit că dacă începem să ieșim împreună am să o uit. Am și reușit o perioadă, dar...

— Păi, atunci ar trebui s-o suni, i-am spus. În loc să stai aici bosumflat, ar trebui s-o suni pe Nina și să-i spui cum te simți. În seara asta.

Și-a ridicat ochii spre mine.

— Nu ești supărată? Nu te simți folosită?

— Aș fi o mare ipocrită, din moment ce și eu te cam foloseam. Deși nu asta mi-a fost intenția.

M-am strecurat afară din separeu și m-am oprit să-mi găsesc echilibrul pe platformele înalte.

— Și să ții minte, dacă Nina nu te vrea înapoi, e o toantă. Cred că ești cel mai dulce și mai politicos tip pe care l-am cunoscut în viața mea și te-am iubit în tăcere ani la rând. Chiar mi-aș fi dorit să fii tu alesul.

— Mersi, a spus Toby. Iar dacă Wesley îți frânge inima îți promit c-am să... ei bine, ar trebui să-ți spun c-am să-l rup în bătaie, dar știm amândoi că asta e fizic imposibil, a continuat el, privindu-și încruntat brațele slăbănoage. Așa că am să-i scriu o scrisoare s-o țină minte.

— Perfect, am furnăit, m-am aplecat peste masă și i-am dat un sărut pe obraz. Și mulțumesc.

Mi-a mai trimis un ultim zâmbet perfect, unul pe care să mi-l amintesc tot restul zilelor și a spus.

— Tragi de timp. Haide, du-te mai repede.

— Așa e. Bine, atunci. Ne vedem la ore, Toby.

— La revedere, Bianca.

Am tras adânc aer în piept să mă calmez și mi-am unit din nou privirile cu ale lui Wesley. După care, cu un zâmbet slab atârnat de colțurile gurii, am început să-mi fac loc prin clubul aglomerat, părăsindu-l pe cel mai drăguț tip din lume. Muzica techno binecunoscută tocmai luase sfârșit și toți rămăseseră pe ringul de dans, așteptând ca trupa să se urce pe scenă. Am fost nevoită să merg în zigzag, să evit corpurile rămase pe loc, întrucât nimeni nu era îndeajuns de drăguț să se dea o clipită din drum.

Undeva în mulțime am zărit-o pe Casey — părul blond îi depășea pe toți din jur, mai puțin pe băiatul de lângă ea, baschetbalistul pe care pusese ochii de câteva săptămâni bune — și am știut că nu-i va plăcea hotărârea luată. În mintea ei, era vina lui Wesley că o neglijasem. Avea să se supere pe mine. Poate chiar să se enerveze. Urma să creadă că iar aveam s-o las deo parte. Ei bine, atunci nu trebuia decât să-i dovedesc că se înșela. Să-i dovedesc că Toby, cel pe care ea îl adora, nu era potrivit pentru mine.

Nu eram la mai mult de trei metri de bar când boxele s-au cutremurat de un sunet, numai că nu erau acordurile emo pe care le așteptam. Ci, mai degrabă, un scârțâit care mi-a luat cu asalt urechile și care m-a speriat de moarte. Am fost așa de înspăimântată, încât am sărit, pur și simplu; ceea ce n-ar fi fost nicio mare scofală dacă aș fi fost încălțată cu alți pantofi.

Am aterizat cu piciorul pe o laterală a platformei și-am rămas fără echilibru. Înainte să mă pot redresa, glezna m-a lăsat baltă și-am aterizat, cu nasul înainte, evident, direct pe podeaua de lemn. Fa-naiba-tastic!

Nu mi-am putut reține geamătul când am simțit durerea care-mi săgeta glezna sucită.

— La naiba! am gemut. Au, au, au! Doamne, cât urăsc sandalele astea nenorocite!

— Și-atunci, de ce te-ai încălțat cu ele?

Am simțit flăcări pe piele când două mâini m-au ridicat de coate și m-au reșezat în poziție verticală. Dându-și seama că nu pot sta singură în picioare, Wesley mi-a petrecut brațul pe după talie și m-a condus spre un scaun de la bar.

— Ești bine? m-a întrebat, ajutându-mă să mă urc.

Știam după zâmbet că se străduia să nu izbucnească în râs.

— Da, am mormăit, zâmbind și eu slab.

Nu mă simțeam foarte stânjenită. Nu cu Wesley. Dacă ar fi fost altcineva în locul lui, aș fi luat-o la goană — sau aș fi șchiopătat — afară din club. Cu Wesley era în regulă. Era o chestie de care puteam râde împreună.

Zâmbetul i-a dispărut, iar el a devenit brusc serios. M-a privit îndelung, cu o tăcere care aproape că mă scotea din minți, și într-un târziu, a deschis gura:

— Bianca, eu...

— Bianca, Doamne sfinte, l-a întrerupt Jessica, apărută ca din neant lângă mine, cu obrajii înroșiți de încântare și de efort fizic.

De undeva din spatele ei, trupa începuse să cânte (sau încerca să cânte) o versiune emo a unui cântec al lui Johnny Cash. Ți se făcea rău de la stomac, dar Jessica a izbutit să se facă auzită, acoperind tumultul:

— În sfârșit, te-am găsit, Bianca! M-ai văzut? Dansez cu Harrison. Cred că vrea să mă invite la bal. N-ar fi super?

— Bravo ție, Jessica!

— Trebuie să mă duc să-i spun Angelei! a mai zis și l-a zărit pe Wesley.

Pe față i s-a întipărit un zâmbet atotcunoscător, când a rostit:

— Ne vedem mai târziu!

Și a dispărut, dând din coada blondă.

Wesley a privit-o cum dispărea în mulțime, cu o expresie amuzată pe chip.

— Știe că Harrison preferă bărbații, da?

— Las-o să spere, i-am spus, zâmbind ca pentru mine.

Wesley și-a reîntors atenția către mine.

— Da. Speranța e bună. Eu... a rânjit malițios. Am știut eu că ai să depui armele mai devreme sau mai târziu, a zis punându-mi o mână pe genunchi și urcând-o ușor spre coapsă. Ești în sfârșit pregătită să recunoști că mă iubești, nu-i așa?

I-am azvârlit mâna deoparte.

— Mai întâi de toate, am început eu, nu te iubesc. Îmi iubesc familia și poate că și pe Casey și Jessica, dar dragostea romantică are nevoie de ani de zile să se dezvolte. Așa că, nu te iubesc. Am să recunosc, totuși că m-am gândit foarte mult la tine în ultimul timp și că am, sigur, anumite... sentimente față de tine, altele decât ură. Și că e posibil ca în viitor să te pot iubi,

am spus, ezitând o clipă, înspăimântată de cuvintele care tocmai îmi ieșiseră pe gură. Dar tot îmi doresc să te omor în cea mai mare parte a timpului.

Rânjetul lui Wesley s-a prefăcut într-un zâmbet adevărat.

— Doamne, ce dor mi-a fost de tine, a zis și s-a aplecat să mă sărute, dar am ridicat mâna și l-am oprit. Ce e, ce s-a întâmplat? a întrebat.

— În seara asta nu ai să intri în chiloții mei, nemernicule, i-am spus, amintindu-mi de spaimile prin care trecuse Vikki.

Nu aveam de gând să mă călugăresc, dar după ce-mi dădusem seama cât de ușor am fi putut noi două schimba rolurile, știam că trebuia să schimb anumite lucruri.

— Dacă e să facem asta, atunci o s-o facem ca la carte. O să ne mișcăm cu viteza normală a unei relații de liceu.

S-a aplecat spre mine și mi-a atins B-ul mic și alb așezat cuminte între clavicule, mângâindu-l între degetul mare și arătător, cu un aer aproape absent.

— Dar niciunul din noi nu e normal.

— Asta așa e, am recunoscut. Dar partea asta va fi normală. Uite, nu spun că nu o să mai ajungem treptat acolo unde ne-am oprit. Doar că... de data asta o să luăm totul mai încet.

Wesley a cugetat o clipă, după care a lăsat să-i reapară rânjetul strâmb:

— Bine, a zis aplecându-se și mai mult, să mă privească în ochi. Putem face o mulțime de alte lucruri.

Mi-a eliberat pandantivul îndreptându-și degetele peste claviculă și în jos pe braț, trimițându-mi fiori pe șira spinării.

— Din câte îmi amintesc, am o treabă de terminat. Am fost întrerupți ultima dată, în dormitor, dar aș putea să-ți mai arăt o dată. Aștept cu nerăbdare momentul.

Am tras adânc aer în piept, încercând să-i ignor remarca, precum și valul de excitare adus.

— Ai să mă scoți în oraș, am continuat după ce mi-am dres glasul. În locuri frumoase. Și nu ai să-mi mai spui niciodată Duffy.

Rânjetul i-a dispărut și și-a mușcat buza.

— Bianca, a șoptit el.

Cu greu îl auzeam peste muzică.

— Îmi pare rău. Nu am știut cât de mult ai suferit. Nu ar fi trebuit să-ți spun niciodată Duff. Nu te cunoșteam, pe vremea aia. Nu am vrut să...

Am clătinat din cap.

— Nu-ți mai pierde timpul cu scuze, i-am zis. Nu-ți pierde timpul pentru că, de fapt, sunt Duff. Dar așa e toată lumea. La naiba, toți suntem Duff.

— Eu nu sunt Duff, a spus el cu încredere de sine.

— Asta fiindcă nu ai prieteni.

— Ah. Da.

— Și, am continuat, probabil că am să fiu o scorpie în cea mai mare parte a timpului. Îți promit că voi găsi motive să țip la tine aproape în fiecare zi. Să nu pari surprins dacă o să te trezești din când în când cu câte o băătură vărsată-n cap! Așa sunt eu și va trebui să te obișnuiești cu asta. Fiindcă nu am de gând să mă schimb, nici pentru tine, nici pentru nimeni altcineva. Și...

Wesley s-a dat jos de pe scaun și și-a lipit buzele de ale mele înainte să mai apuc să pronunț ultimele vorbe. Inima îmi bătea cu putere și toate gândurile mi-au zburat din cap. M-a strâns cât a putut de aproape de el, petrecându-mi unul din brațe pe după mijloc, iar cu mâna liberă mi-a prins chipul, mângâindu-mi

obrazul cu degetul mare. M-a sărutat cu o asemenea pasiune, că am crezut că vom lua foc, din clipă-n clipă.

Abia după ce s-a retras, căci amândoi aveam nevoie de aer, abia atunci am izbutit să mai judec din nou.

— Nemernicule ce ești, am strigat, împingându-l departe de mine. Îmi închizi gura cu un sărut? Doamne, ești sub orice critică! Ar trebui să arunc cu ceva în tine, în clipa asta.

Wesley s-a urcat la loc pe scaun cu un rânjel larg și brusc mi-am amintit cum îmi spunea cât de sexy arătam când eram supărată pe el. Ce să zic!

— Scuză-mă, Joe, l-a strigat el pe barman. Cred că Bianca vrea o Cola de cireșe.

Am zâmbit, deși m-am străduit serios să nu o fac. Nu era perfect, nici măcar nu se apropia de perfecțiune, de fapt, dar, hei, nici eu nu eram. Eram amândoi destul de duși cu pluta. Și într-un mod ciudat, chestia asta făcea relația noastră și mai interesantă. Da, era ceva bolnav și sucit în ea, dar așa era și realitatea, nu? Era imposibil să scapi de ea, și-atunci de ce să n-o îmbrățișezi?

Wesley m-a luat de mână, împletindu-și degetele cu ale mele.

— Ești foarte frumoasă în seara asta, Bianca.

Sfârșit